லங்கா

...ங்க சமாச்சாரப் பகுதியால் வெளியிடப்பட்டது

12—1 நொவெம்பர்—டிசெம்பர், 1956 வி

அறிவித்தல்

ழில் அல்லது சிங்களத்தில் சமாச்சாரப் பகுதி வெளியிடும் ஸ்ரீ லங்கா எ
தா தபாற் செலவு உட்பட ரூபா 3 ஆகும். சந்தாச் செலுத்திய மாதந்தொ
கை இல்லையென்றால் அடுத்த மாதந் தொடக்கம் 12 மாதங்களுக்கும் ச
).

12 மாதங்கட்கும் கட்டப்பட வேண்டும். அதற்கு குறைந்தகாலச் சந்தா ஏற்றுக்கொ

பாஸ்றல் ஓடர், மனி ஓடர் அல்லது செக்கு மூலம் அதிகாரி, (Superinte
தபாற் பெட்டி 500, கொழும்பு என்ற விலாசத்திற்கு அனுப்பப்படுதல் வே

மாற்றம், சஞ்சிகை கிடையாமை முதலிய இன்னோரன்ன விஷயங்களைப்பற்றிய
அனுப்பப்படல் வேண்டும்.

லங்கா பிரதிகளைப் பிரதியொன்று 15 சதவீதம் கொழும்பு, செக்கிரட்டேரியட், இ
பிரசுரப பகுதியில் பெற்றுக்கொள்ளலாம். தபால் மூலம் வேண்டுமானல் ஒரு பிரதி
சேர்த்து அனுப்பவேண்டும். ஸ்ரீ லங்கா பெற்றுக்கொள்வது சம்பந்தமான கடிதங்
திகாரி, செக்கிரட்டேரியட் கட்டிடம், கொழும்பு 1 என்ற விலாசத்துக்கு எழுதவேண்டும்.

24 பிரதிகட்கு மேல் வாங்குபவர்கட்கு தபாற் செலவு இல

0 பிரதிகள் அல்லது அதற்கு மேற்பட வாங்கும் வ
களுக்கு 20 சத விகிதக் கமிஷன் வழங்கப்படும்

பொருளடக்கம்

1. மேற்கத்திய நாடுகளில் இலங்கைப் பிரதமரின் சுற்றுப்பிரயாணம் ..
2. நமது தாய்மொழி .. .. ..
3. கருப்பவதியின் பாதுகாப்பு .. .. ..
4. அவனும் அவளும் .. .. ..
5. பாலைவனக்குரல் .. .. ..
6. விவசாயமும் தமிழ்ப் புலவர்களும் .. .. ..
7. ஒட்டமாவடி .. .. ..
8. மிருதுலக்கண ஜாதகம் .. .. ..
9. பரமஹம்ஸ தேவர் .. .. ..
10. பேரின்பத்தின் வழிகாட்டி .. .. ..
11. ஈழகேசரி வெள்ளி விழா மலர் .. .. ..
12. கௌதமர் உயிர்கள்மேற் காட்டிய இரக்கம் ..
13. குந்தியும் கன்னனும் .. ..
14. நலம் தரும் தேன் .. ..
15. தமிழ்நாட்டு ஆடைகள் .. ..
16. புத்தபிரானின் அவதார ஸ்தலம் .. ..
17. மூன்றிராசாக்கள் நாடகம் .. ..

அட்டைப் படம்

இலங்கையில் சிங்களக் கிராமங்களில் சர்வ சாதாரணமாகக் காணக்கூடி
[illegible]துவு மொன்ருகும். நாலு மூலைகளில் கால்களை நிறுத்தி அதன் [illegible]
[illegible]ப்படும் தோற் கருவியை வைத்து அதைச் சுற்றிவர பெண்கள் வீற்[illegible]
களால் "ரபான்" கொட்டுவார்[illegible] இவ்விளையாட்டு எக்காலத்தில்,
தோன்றி[illegible]தென்பது தெரியவில்லை. விவாகச் சடங்கின்போதும், மற்றும்
களிலேயே[illegible] "ரபான்" [illegible]வதை சிங்களப் பெண்கள் வழக்
[illegible] பாடல்களுக்களவ[illegible] சில [illegible] "ரபான்" [illegible]
ஆடுவார்கள். நமது அட்டைப் படம் சிங்களப் பெண்கள் சிலர் உட்[illegible]
கொட்டுவதைக் காட்டுகின்றது.

[illegible]மற்கத்திய நாடுகளில் இலங்கைப் பிரதமரி[illegible] சுற்றுப் பிரயாணம்

ஐ. நா. வில் பிரதமரின் சொற்பொழிவு

[illegible]ம மந்திரி திரு. எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா
[illegible]கள், நியூயார்க்கில் நடைபெற்ற ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தா
[illegible]தின் பொது அசெம்பிளிக் கூட்டத்தில் இலங்கைக் கோஷ்
[illegible]த் தலைமை தாங்குவதற்காக நவம்பர் மாதம் 17 ந்
[illegible]தியன்று இலங்கையிலிருந்து விமான மார்க்கமாகப் புறப்
[illegible] சென்ருர். திருமதி பண்டாரநாயக்கா அவர்கள், பாது
[illegible]ாப்பு, வெளிநாட்டு விவகார மந்திரிக் காரியாலயத்தின் நிரந்
தரக் காரியதரிசி திரு. குணசேன டி சொய்சா அவர்கள்,
பிரதம மந்திரி அவர்களின் அந்தரங்கக் காரியதரிசி திரு.
டங்கன் டி அல்விஸ் அவர்கள் ஆகியோர் பிரதமருடன் பிரயாண
மாஞர்கள். ஐக்கிய அமெரிக்காவில் இலங்கையின் ஸ்தானிகராக
வுள்ள திரு. ஆர். எஸ். எஸ். குணவர்தன அவர்கள்,
கொழும்பிலுள்ள பிரபல வழக்கறிஞர் திரு. ஏ. பி. பெரேரா
அவர்கள், கம்பளை, ஸாஹிராக் கல்லூரி அதிபர் ஜனுப் பதியுத்
தீன் மஹ்மூது அவர்கள் ஆகியோர் இக்கோஷ்டியின் இதர
அங்கத்தவர்களாவர். திரு. பெரேரா அவர்களும் ஜனுப் மஹ்
மூது அவர்களும் சில நாட்களுக்கு முன் பிரயாணமாஞர்கள்.

ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனத்தின் பொது அசெம்பிளியில்
நவம்பர் மாதம் 22 ந் திகதியன்று நிகழ்த்திய சொற்
பொழிவில் பிரதம மந்திரி திரு. எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி.
பண்டாரநாயக்கா அவர்கள் கூறியதாவது: "எகிப்திலும் ஹங்
கேரியிலும் சமீபத்தில் நிகழ்ந்தவை ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தா
பனத்திற்கு ஒரு கடினமான சோதனையாக இருந்ததோடு ஒரு
மகத்தான சந்தர்ப்பத்தையும் அளித்தன. இந்த நெருக்கடி
யான கட்டங்களில் ஐ. நா. ஸ்தாபனம் எடுத்துக்கொண்ட
நடவடிக்கைகள் அதன் மதிப்பையும் கீர்த்தியையும் அதிகரித்
திருக்கின்றனவென்ற எனது அபிப்பிராயத்தை நான் இங்கு
கூற விரும்புகிறேன். ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனம் நடவடிக்கை
எடுத்துக்கொள்வதில் காலதாமதமாகிறதென்றும், அப்படி
அது நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டாலும் அந்த நடவடிக்கை
யிஞல் பலனேற்படுகிறதில்லையென்றும் பலர் குறை கூறிஞர்க
ளென்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை."

"எல்லா சம்பவங்களிலும், ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனம்
வெற்றியீட்டிக்கொண்டுள்ள தென்பதை, ஐ. நா. வைக் குறை
கூறுபவர்கள் மறந்துவிடக்கூடாது. தனது அ[illegible]
திணிக்க இராணுவப் படைகளைக் கொண்ட ஒரு [illegible]
நாடல்ல [illegible]க்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனம். உலக [illegible]ங்களை
ஓரளவு ஒன்று திரட்டி அவற்றின் மூலம் குறிப்பிட்ட [illegible]
மீது ஒரு நிர்ப்பந்தத்தைச் சுமத்தத்தான் அதஞல் முடியும்.
அப்படிப்பட்ட நிர்ப்பந்தத்தை ஐ. நா. சுமத்தியும் இருக்கிற[illegible]

"குறிப்பாக புது டில்லியில் சமீபத்தில் நடைபெற்ற கொழு[illegible]
அரசுகளின் மகாநாட்டில் கலந்து கொண்டபின் பொது அசெ[illegible]
பிளிக் கூட்டத்தில் சமூகமளிக்கக் கூடியதாக இருப்பதையிட்டு
நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். கடந்த வருடம் 16 நாடுகளைப்
புதிதாக ஐ. நா. வில் சேர்த்துக் கொள்ளும் வரை எனது
நாடும், மற்றும் சில நாடுகளும் வெளியே காத்திருக்க வேண்
டியதாயிற்று. இப்பொழுதும் சில நாடுகள் இந்த உலக ஸ்தா
பனத்தில் சேர ஆவலுடன் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றன."

பிரதமர் தொடர்ந்து பேசுகையில் சூயஸ், ஹங்கேரி ஆகிய
பிரச்னைகளைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு மேலும் கூறியதாவது :—

"இலங்கையின் நடு நிலைமை என்பது இரு எதிர்ப்புக்
கோஷ்டிகளுக்குமிடையே பாலமாக அமைவதுதான். நாங்கள்
எதற்கும் பிடிகொடுக்காதவர்கள், எதிலும் சிக்கிக்கொள்
ளாதவர்கள் என்று கூறப்படுகிறது. இக்கூற்றை நான் தீவிர
மாக ஆட்சேபிக்கிறேன். சமாதானம், நியாயம், சுதந்திரம்
ஆகியவற்றைப் பாதுகாப்பதில் ஏனைய நாடுகளுக்கு எவ்வளவு
சிரத்தையிருக்கிறதோ அவ்வளவு சிரத்தை எங்களுக்குமிருக்
கிறது."

பிரதம மந்திரி அவர்கள் நவம்பர் மாதம் 23 ந் திகதி
வெள்ளிக்கிழமை வாஷிங்டனுக்குச் சென்று அங்கு ஐக்கிய
அமெரிக்க ஜனதிபதியைச் சந்தித்தார்.

ராஜாங்க பதில் மந்திரி திரு. ஹேர்பட் ஹூவர் அவர்களையும்
பிரதமர் சந்தித்துப் பேசிஞர்.

பின்னர், டெலிவிஷனிலும், செய்திச் சுருள்களிலும் காட்சி
யளித்த பிரதமர், வாஷிங்டனுக்கு விஜயஞ் செய்து அமெரிக்க
ஜனதிபதியை முதன் முறையாகச் சந்தித்தது தமக்கு அதிக

பிரதம மந்திரி பண்டாரநாயக்கா நியூயோர்க்குக்குப் புறப்படுமுன் இரத்மலானே விமான நிலையத்தில் மந்திரிகளிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டார்

மகிழ்ச்சியை யுண்டுபண்ணியதெனக் கூறினர். அவர் தொடர்ந்து பேசியதாவது :—

"ஐக்கிய அமெரிக்காவில் எனக்கு மிகவும் உற்சாகமான வரவேற்பளிக்கப்பட்டது. எதிர்காலத்தில் ஐக்கிய அமெரிக்காவுக்கும் எனது நாட்டுக்குமிடையிலுள்ள நட்புறவுகள் வலிமை பெற்று வளர்ந்தோங்குமென நம்புகிறேன்."

நவம்பர் மாதம் 21 ந் திகதி புதன்கிழமையன்று, தூர கிழக்கு அமெரிக்க வர்த்தக, கைத்தொழிற் சபையால் நியூயார்க்கில் பிரதமர் திரு. எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா அவர்களுக்கு ஒரு விருந்தளிக்கப்பட்டது.

இவ்விருந்து வைபவத்தில் பேசிய பிரதம மந்திரி அவர்கள் உலகப் பிரச்னைகளில் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் எவ்வாறு பங்குபற்றிக்கொள்கின்றன வென்பதைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு மேலும் பேசியதாவது : "ஆசிய மக்களாகிய நாங்கள் அபிவிருத்தியடையாதவர்களெனக் கூறப்படுகிறது. இக்கூற்றை நான் விரும்பவில்லை. ஏனெனின் பல விஷயங்களில் நாங்கள் நல்ல அறிவும் அனுபவமும் உள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். லௌகீக உடைமைகளோ விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி வசதிகளோ எமக்கில்லை. ஆனல் புது உலகைச் சிருஷ்டிப்பதில் நாங்கள் ஒரு முக்கிய ஸ்தானத்தை வகிக்கின்றோம். மேற்கத்திய நாடுகளுக்கும் கிழக்கத்திய நாடுகளுக்குமிடையில் நாங்கள் ஒரு பாலமாக அமைந்திருக்கிறோம்."

பிரதமர் அவர்கள் கனடாவுக்கும் விஜயஞ் செய்து கனேடிய பிரதம மந்திரி அதி. கௌரவ லூயி செண்ட் லோறன்ஸ் அவர்களையும் சந்தித்தார்.

பிரதம மந்திரி திரு. பண்டாரநாயக்கா அவர்களும் கோஷ்டியாரும் நவம்பர் மாதம் 20 ந் திகதி, செவ்வாய்க்கிழமை லண்டனிலிருந்து நியூயார்க் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

நவம்பர் மாதம் 19 ந் திகதி திங்கட்கிழமை பிரதம மந்திரி திரு. எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா அவர்கள் பிரிட்டிஷ் பிரதமர் சேர். அந்தோனி ஈடனைச் சந்தித்தார்.

பிரதம மந்திரியும் பாரியாரும் நியூயோர்க்குக்குப் புறப்படுமுன் விமான நிலையத்தில் நடைபெற்ற "பிரித்" சடங்கில் பங்குபற்றினர்.

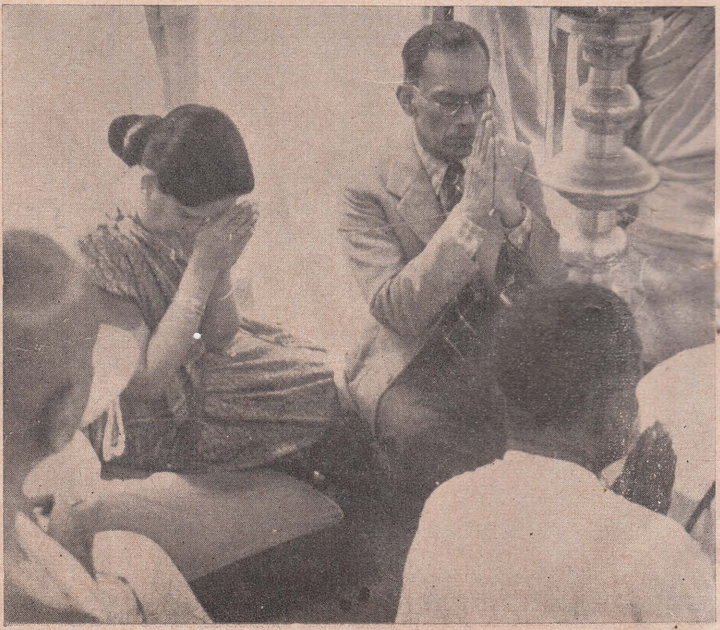

நமது தாய் மொழி

நாவலர் பண்டித திரு. ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்.

...வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத சாதனமாயிருப் ... அல்லது மொழி என்பதே. மொழியே மக்களை ...ன்று வேறுபடுத்துவதாகும். இப்பொழுது உலக ...ளவில் எண்ணிறந்த மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. எம் ...ழி எவ்வினத்தவரால் வழிவழியாகப் பேசப்படுகின்றதோ ... மொழி அவ்வினத்தவருக்குத் தாய் மொழி என்று ...சொல்லப்படும். "காக்கைக்குத் தன்குஞ்சு பொன் குஞ்சு" என் ...போல், ஒவ்வொருவர்க்கும் அவரவர் தாய்மொழி மதிப்பிற் ...தே. தாய் மொழியிடத்துப் பற்றில்லாதவரும் மக்கள் ...ரோ? ஆயின் மொழிகள் யாவும் ஒரு தன்மை ...றுவது ஒரே தகுதியுடையன என்றுவது கூற வொண்ண ...ன்னமும் எழுத்துருவம் பெறுது பேச்சளவில் இருக் ... மொழிகளும் உண்டு. எழுதப்பட்டும், பலவகைக் கருத்துக் ... வெளியிடுதற்கேற்ற சொற்கள் இல்லாதனவும், திருந்திய ...லைய அடையாதனவும், போதிய இலக்கிய இலக்கணங்களைப் ...பெருதனவுமாகிய மொழிகளும் உள்ளன. ஒரு மொழியின் திருந்திய நிலை, அதன் சொற் பெருக்கம் இலக்கிய விலக்கணங்கள் என்பவற்றிலிருந்தே அதனைப் பேசும் மக்களின் நாகரிக நிலையை அறியலாகும். ஆரியம் எபிரேயம், இலத்தீன், கிரேக்கம், தமிழ் என்னும் இவை பல்வகைப் பெருமையும் தொன்மையும் வாய்ந்த மொழிகள் என்பர். அவற்றுள் நூல் வழக்கிலன்றி, உலக வழக்கிலும் தளர்ச்சியின்றி நடைபெற்று வருவது தமிழே.

நம் தாய் மொழியாகிய தமிழ் இன்ன காலத்தில் தோன்றிய தென்று வரையறுக்க முடியாத அத்துணைப் பழமை வாய்ந்த தாகும். ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளின் முற்பட்ட சங்க இலக்கியங்களையும், அவற்றினும் முந்திய தாகிய தொல் காப்பியத்தையும் வைத்து நோக்கு மிடத்துப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்பே தமிழ் உயரிய நிலையை அடைந்துள்ளமை புலனாகின்றது. தமிழ் மிக்க இனிமையுடைய மொழியென்றும், இலக்கண வரம்புடைய மொழி யென்றும், தொன்று தொட்டுப் பலராலும் பாராட்டப் பெற்று வருகிறது. பழைய புலவர்கள் தமிழ் மொழியைக் குறிக்குமிடத்தெல்லாம், அதன் பெயரை வாளா கூருது, செந்தமிழ், பைந்தமிழ், வண்டமிழ், ஒண்ட மிழ், மென்றமிழ் இன்றமிழ் என்று இவ்வாருக யாதேனும் ஓர் சிறந்த அடைமொழி கொடுத்து வழங்கி வந்திருக்கின்றனர். கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பநாடர் தமது இராமாயணத்தில் அயோத்தி நகரைக் குறிக்குமிடத்தே, "செவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்த நற்றமிழிற் சீரிய கூரிய தீஞ்சொல் வவ்விய கவிஞ ரனைவரும் வடநூன் முனிவரும் புகழ்ந்தது" என்று பாடி யுள்ளார்.

இதில் எவ்வளவு அடைமொழிகளால் தமிழ் சிறப்பிக்கப் பெற்றுள்ளதென்பதனைப் பாருங்கள். குமரகுருபரர் என்னும் புலவர் பெருமான் தாமியற்றிய முத்துக் குமார சுவாமி பிள்ளைத் தமிழில்,

"கலைப்பால் நிறைந்தமுதுக் குறைவிற்
கல்விச் செல்வர் கேள்விநலம்
கனியக் கனிய அமுதூறும் கடவுள்
மறையும் முதற் சங்கத்
தலைப் பாவலர் தீஞ்சுவைக் கனியும்
தண்டேன் நறையும் வடித்தெடுத்த
சாரங் கனிந் தூற்றிருந்த பசுந் தமிழும் நாற"

என்கின்றார்.

தீஞ் சுவைக் கனியாம்! தண்டேன் நறையாம்! அவற்றை வடித் தெடுத்த சாரமாம்! அது கனிந்து ஊற்றிருந்த பசுந் தமிழாம்!! தமிழ் என்றவளவில் இன்ப வுணர்ச்சியானது அவருள்ளத்தே பொங்கித் ததும்பி வழிந்திருப்பதனை நோக்குங் கள். பழைய புலவர்கள் இருக்கட்டும். நம்மனோர் கண்முன் விளங்கிய கவியாகிய சுப்பிரமணிய பாரதியார் "யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல் இனிதாவ தெங்குங் காணோம்" என்று பல மொழிகளோடு ஒத்து நோக்கியறிந்த உண்மையை உரைத்துள்ளாரன்றே? தமிழ் இங்ஙனம் இனி மையுடையதா யிருத்தலாலன்றே தமிழ் என்ற சொல்லுக்கே இனிமை யென்ற பொருளும் உளதாயிற்று. ஆனல் தமிழ் இனியது என்று பிறர்கூறக் கேட்டதனுலேயே அதன் இனிமை புலப்படமாட்டாது. கற்கண்டு சுவை மிக்க தென்று கேட்ட வளவில் அதன் சுவையை உணர முடியுமா? அதனை வாயிட்டுச் சுவைத்து உண்ணும் பொழுதன்றே அதன் இன்சுவை புலனா கும். அதுவேபோல் தமிழையும் பலகாலும் கற்றும் கேட்டும் சிந்தித்தும் உரைத்தும் ஆராய்ந்தும் துய்க்கும் பொழுதே அதன் இனிமை மிகுதி புலனாவதாகும். தமிழ் தன் இனிமை யால் கடவுளரையும் வயமாக்கும் இயல்பினதாதல் பற்றியே பரம்பொருளாய இறைவனைப் பாடி அவனருளைப் பெறுதற்குத் திருஞான சம்பந்தர் முதலிய நாயன்மார்களும், சடகோபர் முதலிய ஆழ்வார்களும், மற்றும் பட்டினத்தார், தாயுமானவர், இராமலிங்கவடிகள் முதலிய பெரியோர்களும் தமிழையே கருவியாகக் கொண்டு பாடியுள்ளார்கள். அவர்கள் பாடிய அத்திருப் பாடல்களை இசையோடும் பொருளுணர்வோடும் இன்று நாம் பாடினும் அவை நம்மை இன்பவெள்ளத்திலே திளைக்கச் செய்கின்றன.

தமிழ் அவ்வாறு இனிதாதற்குக் காரணம் அதன் மேன்மை எளிமை தெளிவு முதலியனவாகும். தமிழ் மெய்யெழுத்துக் களில் வல்லெழுத்து என்று ஒரு பிரிவு இருப்பினும், வேறு மொழிகளிலுள்ள சில எழுத்துக்களை நோக்கின், இவை மென்மையுடையனவே.

அன்றியும், ஒற்றெழுத்துக்களும், டகரம் முதலிய உயிர்மெய் யெழுத்துக்களும் சொல்லின் முதலில் வாராதிருப்பதும், வல் லொற்றுக்களும் வேறு சில எழுத்துக்களும் இறுதியில் வரா திருப்பதும் சொல்லின் இடையிலும் சில எழுத்துக்களுடன் சில எழுத்துக்கள் கூடாதிருப்பதும் முதலிய வெல்லாம் சொற் கள் மென்மையும் எளிமையும் உடையனவாதற்குக் காரண மாகின்றன. தமிழுக்கே சிறப்பாகவுள்ள ழகர வெழுத்தோசை யானது மிக்க இனிமையுடைய தொன்று. இங்கே குறிப்பிட்ட முதல் நிலை, இறுதிநிலை, இடைநிலை என்பனவும், சொற்கள் ஒன்றோடொன்று கூடும் சந்தியிலக்கணங்களும் ஆகிய வரம்பு சிதையாமலே தமிழ் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக வளர்ச்சியுற்று வருகிறது அதனாலன்றோ?

கண்[illegible]ற் பெருங்கடவுளுங் கழகமோடமர்ந்து
பண்ணுறத் தெரிந்தாய்ந்தவிப் பசுந்தமிழ் ஏனை
மண்ணிடைச்சில இலக்கண வரம்பிலா மொழி போல்
எண்ணிடைப் படக் கிடந்ததா வெண்ணவும்படுமோ

என்று திருவிளையாடற் புராணவாசிரியர் இனிமையும் இலக்கண வரம்பும் பற்றி இம்மொழியைப் பாராட்டியுள்ளார்.

இனி, தமிழின் சிறப்பியல்பனைத்தையும் இங்கெடுத்துக் கூறுதல் நம்கருத்தன்று. இலக்கணத்தில் எழுத்துக்களுக்கு உயிர், மெய் என்று பெயரிட்டிருப்பதும் சொல்லையும் பொருளையும் உயர்திணை அஃறிணை என்று பாகுபடுத்தியிருப்பதும் ஆகிய இவற்றிலிருந்தே தமிழ் மக்களின் பழைய நாகரிக நிலையையும் தத்துவவுணர்வையும் குறிப்பாக அறியக்கூடும். சங்க இலக்கியங்களாகிய எட்டுத் தொகை, பத்துப் பாட்டுக்களிலிருந்து அக்காலத்தில் கல்வி எவ்வளவு பரவியிருந்த தென்பதும் வேளாண்மை, வாணிபம் கைத்தொழில்கள் எங்ஙனம் ஓங்கியிருந்தன வென்பதும், அரசியல், சமயநிலை, ஒப்புரவொழுக்கம் என்பன எத்தகைய நன்முறையில் விளங்கின வென்பதும், மற்றுந் தமிழர்களுடைய, காதல், மானம், வீரம், வண்மை, நீதி, சான்றாண்மை முதலியனவும் நன்கு அறியப்படும். திருக்குறள் என்னும் தெய்வச் செழுந்தமிழ் மறையானது தமிழர் தனி நாகரிகத்தின் ஒப்பற்ற அடையாளம் என நாம் அறிய வேண்டும். பொருளனைத்தையும் எளிதில் அறியுமாறு, திரட்டித் தந்து நமக்கு எய்ப்பினில் வைப்பாக விளங்குவது, சிலப்பதிகாரம். சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம், பெரிய புராணம் முதலிய காப்பியங்களோ ஒன்பான் சுவையும் பெய்து வைத்த சுவைப் பெட்டகங்கள். தமிழர் தம் தாய் மொழியிலுள்ள இவையனைத்தையும் கற்றுக் களிகூருங்காலமே தமிழ் நாடு உயர்நிலை யுடையுங் காலமாகும்.

நாம் இதுகாறும் நம்தாய் மொழியாகிய தமிழின் பழமை, இனிமை, இலக்கண வரம்புடைமை, அதிலுள்ள சிறந்த நூல்கள், அவற்றால் அறியலாகும் பொருள்கள் என்பனவற்றை ஒருவாறு கூறினோம். இனி காலத்துக்குக் காலம் தமிழ் எங்ஙனம் வேற்றுமைகளை யேற்றும் வளர்ச்சியுற்றும் வந்துள்ள தென்பதனையும் இனி நாம் கையாள வேண்டிய முறைகள் யாவையென்பதனையும் சிறிது நோக்குவாம். உலகிலுள்ள யாதொரு மொழியும் தோன்றிய நாள் தொட்டு ஒரே தன்மையாய் இருந்து வருவதன்று. ஓர் குழவி பிறந்து வளர்ந்து உயர்நிலையடைவது போன்றே மொழியும் தோன்றி வளரும் இயல்பினதாகும். அது வழக்காறற்ற நிலைமை எய்தின் ஒருக்கால் அஃது ஒரே தன்மையை உடையதாகலாம். வழக்காறுடைய உயிருள்ள மொழிகள் யாவும் காலப் போக்கிற் கேற்ப வேறுபடுதல் இயல்பே. தமிழ் இவ்விதிக்கு விலக்கானதன்று.

தொல்காப்பியத்திலும், சங்கவிலக்கியங்களிலும் கிறு, கின்று ஆநின்று என்னும் இடை நிலை பெற்ற செய்கிறான் செய்கின்றான் செய்யாநின்றான் என்பனபோலும் நிகழ்கால வினைகள் வழங்கவில்லை. பிற்காலத்தே அவை பெருவழக்காயின. முன்பு வழங்கிய செய்ம்மன என்னும் வாய்ப்பாட்டுச் சொல் பின்பு வழங்காது போய் விட்டது. அளபெடைகளும் செய்பு என்னும் எச்சமும், செய்கு [illegible]தலிய தன்மை வினைகளும் சென்றீ முதலிய முன்னிலைவினைகளும் முற்காலத்துப் பெருவழக்காயிருந்துபிற்றை நாளில் அருகிவிட்டன. மற்றும் பண்டு வழங்கிய எத்தனையோ பல திரிசொற்களின் உருவைப் பிற்கால இலக்கியங்களிற் காண்டலரிது. நான் என்னும் ஒருமைப் பெயரும் நாங்கள் நீங்கள் தாங்கள் அவர்கள் என்னும் பன்மைப் பெயர்களும் பிற்கால வழக்கே.

மரபுச் சொற்களில் பி[illegible] கள், பன்றிப்பிள்ளை, பு[illegible]றபி[illegible] எனவும், யானைக் குழவி, [illegible] எருமை[illegible] பண்டு வழங்குவதற்குரிய வா[illegible]கின. மக[illegible] பெயராகக் குழவி, மகவு என்பன வன்றி, [illegible] பெயர் அப்பொழுது வழங்கியதில்லை. பிற்காலத்[illegible] என்னும் பெயர் பெருவழக்காயி[illegible]மையைப் பி[illegible] என்னும் பெயரே உணர்த்தும். [illegible]ப்பர் என்[illegible] ஆட்டின் ஆணினையு[illegible], பாட்டி என்[illegible] பெயர் பன்[illegible] நரி என்பனவற்றி[illegible] பெண்ணினையு[illegible] [illegible]று என்னும் பெ[illegible] மக்களுள்ளே பெண்[illegible]ணையும் பண்டு [illegible]றிப்பனவாயிருந்த[illegible]

செய்யுட்களுள்ளே [illegible]ண்டு நிலவிய [illegible]ரிபாடல் என்பது பி[illegible] காலத்தே அருகியது. முன்னில்லாத தாழிசை, துறை, விரு[illegible] தங்களாகிய பாவினங்களும் சந்தப் பாக்களும், பிறவும் [illegible] [illegible]னர்த் தோன்றி வளர்ச்சியுற்றன. பரணி, உல[illegible] அ[illegible] [illegible]ள்ளைத் தமிழ், கலம்பகம், மாலை, தூது முதலிய எ[illegible] பிரபந்த வகைகளும், தலபுராணங்களும் பிற்காலத்தே [illegible] வளர்ந்தன. இரண்டடியுள்ள தாழிசை கண்ணி என்பவ[illegible] னும் கீர்த்தனை முதலிய வற்றுளும் சிற்சில பிரபந்தங்க[illegible] தோன்றலுமாயின.

சமணம், புத்தம், கிறிஸ்துவம், முகமதியம் என்னும் ம[illegible] களின் கொள்கைகளும் அவ்வக் காலந்தோறும் தமிழில் வந்[illegible] தேறின. பிறமொழிச் சொற்களையும் பொருள்களையும் தமிழ் வெறுக்கவில்லை. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரோ வழிநூல் வகையுள் மொழி பெயர்த்தியற்றுதலைச் சேர்த்தும் இன்றியமையாத வட சொற்களை எடுத்துக் கொள்ளுவதற்கு விதி வகுத்து முள்ளார். அவ்வாறே எத்தனையோ மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் உண்டாயின. வடசொற்களும் புகுந்தன. இராவுத்தர், சவரம், சபாசு, என்னும் பிறமொழிச் சொற்களும் இலக்கியத்தில் ஏறின. மற்றும் அரேபியம் இந்துத்தானி, பாரசீகம், போர்த்துக்கேசியம், ஆங்கிலம் முதலிய வற்றிலிருந்து தமிழ் மக்களின் பேச்சு வழக்கில் ஏறியுள்ள சொற்கள் நூற்றுக் கணக்காகவுள்ளன. ஆனால் அவை யெல்லாம் உரையாடல்களிலும், ஆவணம் முதலிய வற்றிலு மன்றி, இலக்கியங்களில் ஏறிற்றில. இவ்வாறாக ஈண்டுக் காட்டியனவும், காட்டாதனவுமாகிய எத்தனையோ வேறுபாடுகள் ஒவ்வொரு காலப் பகுதியிலும் தமிழின் கண் நிகழ்ந்திருக்கின்றன.

ஆனால் தமிழின் வழிமொழிகளாகிய கன்னடம், தெலுங்கு, துளு, மலையாளம் என்பன வடவெழுத்துக்களையும் வடசொற்களையும் வடமொழி விதிகளையும் வரம்பின்றி யேற்றுத்தம் பழைய வடிவினை இழந்து நிற்றல் போலத் தமிழ் தனது தூய வடிவினை இழந்திலது. அடிப்படையான தனது இலக்கணத்தினின்று பிறழ்ந்துமிலது. இங்ஙனம் தமிழ் நங்கை காலத்திற் கேற்ற புதிய பணிகளைப் புனைந்தும் தன் இயற்கையெழிலும் பண்பும் சிதையாமல் நடைபெற்று வருதலினாலேயே கன்னியெனப் படுகின்றாள். ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையின் "உன் சீரிளமைத் திறம் வியந்து செயல் மறந்து வாழ்த்துதுமே" என்ற அருமைப் பாட்டை நோக்குங்கள்.

பிற மொழிச் சொற்களை எடுத்துக் கொள்வது குற்ற மின்றாயினும் அவற்றை வரம்பின்றிப் புகுத்துவதானது தமிழின் தூய்மையையும் அழகையுஞ் சிதைத்து அதன் தொன்று தொட்ட மாண்பினைக் கெடுப்பதாகும் என்பதனைக் கருத்தி லிருத்தல் வேண்டும். இக்காலத்துப் புதிய கலைகள் பலவும் எழுதுதற்குச் சொற்கள் பல வேண்டுமென்பது உண்மையாயினும், அதன் பொருட்டுத் தமிழினைத் துருவியாராய்ந்து வேண்டுஞ் சொற்

[illegible] விடத்துத் தமிழ்ப் பகுதியி [illegible] புதிய [illegible] கொள்ளுதலும், இன்றி [illegible] த [illegible] பிறமொ[illegible]சொற்களை ஏற்றுக் கொள்ளு[illegible] றிவும் ஊக்கமு[illegible] முயற்சியும் உடையார்க்கு அழகா[illegible]வ[illegible]. அந்நெறியே கலைப் பயிற்சியை எளிதாக்குவதுமாம்.

இனி, பிற மொழிச் சொற்களை இரவல் வாங்குமிடத்தும் அவற்றைத் தமிழியல்புக்கேற்ற ஓசையினவாகத் திரித்துக் கொள்ளுதல் ஆன்றோர் கைக் கொண்ட நெறியாகும். கல்வி [illegible]யராய கம்பர், இலக்குவன், வீடண[illegible] என்றிவ்வாறாக வட சொல்லுருவினைத் தமிழியல்புக்கேற்ப ம[illegible]றியுள்ளமை காண்க. கிறீஸ்துவ தேவ புத்தகத்தை மொழிபெயர்த்தோர் இயேசு, யோவான், யாக்கோபு என்றிங்ஙனம் தமிழியல்புக் கேற்பச் சொற்களைத் திரித்தமையால் அதன் பயிற்சிக் குறைவுண்டாயிற் றில்லை. ஒவ்வொரு மொழியிலும் இவ்வியல்பு காணப்படும். ஆகவே பிறமொழிகளிலுள்ளவாறே அச்சொற்களைத் தமிழில் வழங்க வேண்டுமென்பது நேர்மையாகாது. இனி, கொச்சை யாகவும், வழுப்படவும் பேசுவதனையே நல்ல நடையெனக் கொண்டபடி அப்படியே எழுத வேண்டுமெனக் கூறுவார் சிலருமுள்ளனர். அவ்வறிஞர்களே ஆங்கில மொழியில் அவ் வாறு பேசுவதோ எழுதுவதோ செய்தால் எவ்வகை மதிப்பினை யெய்தலாகும் என்பதனைச் சிந்தித்தல் வேண்டும். வாழைப் பழம் என்பது வாளைப்பளம் எனவும், வாயப்பயம் எனவும், வாஷைப் பஷம் எனவும் ஒவ்வொரு பக்கத்தில் பேசப்படு கின்றது. இழுத்துக் கொண்டு என்பது இஸ்துக்கின்னு என்று பேசப்படுகிறது. இவற்றை யெல்லாம் இலக்கியத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் எங்ஙனம்? சில விதிகளை அனுசரித்து இயல்பாக மாறி வருகின்ற போலியும் மரூஉவும் முதலியன ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கவையே.

ஓர் ஆற்று வெள்ளத்தைக் குறுக்கே அணையிட்டுத் தடுத்து நிறுத்தல் கூடாதாயினும் அதன் போக்கிலே சென்று பாழா காதபடி கரைகோலி நேரிதிற் செலுத்திக் கண்வாய்களின் வழியே நீரைப் பாய்ச்சிப் புலன்களை விளைவித்தல் அறிவுடைமை யாகும். அவ்வாறே மொழியினையும் சில வரம்புகளுக்குட்பட்டு வளரும்படி செய்து மக்கட்குப் பயன் விளைவித்தல் வேண்டும்.

வாழ்க, தமிழ் மொழி.

புளியங்கூடல் கிராம முன்னேற்றச் சங்கம்

நாற்புறமும் ஆழ்கடலாலே சூழப்பெற்ற வேலணை என்னும் ஊரைச் சேர்ந்த புளியங்கூடல் என்னும் கிராமத்திலுள்ள மக மாரி அம்பாளின் தென்புறவீதியிலே வடக்கு நோக்கி வருப வர்களையெல்லாம் நல்வரவுடன் அழைத்துக்கொண்டிருக்கின்றது மேற்படி சங்கம். வீட்டிற்கு நல்ல வளை வைத்தல் வேண்டு மென்று பெரியோர் கூறியதைப்போல், புளியங்கூடல் என்னும் கிராமத்திற்கு இச்சங்கம் ஓர் நல்லவளையாகத் திகழ்கின்றது. இச்சங்கம் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய ஐந்துவருடங்களுக்குமுன்னே அக்கிராமத்திலுள்ள சில பெரியோர்களின் முயற்சியால் தொடங் கினபோதிலும், தற்பொழுது அளவிட முடியாத வளர்ச்சி யுற்றதுடன், அக் கிராமத்திற்கு அளப்பரிய சேவையையும்செய்து வருகின்றது. இக் கிராமத்திற்கு மேற்படி சங்கமே கண்ணுகத் திகழ்கின்றது. கிராம முன்னேற்றச் சங்கம் எனப் பெயர் கொண்ட போதிலும் இச் சங்கத்திலே பல பிரிவுகளடங்கியிருக் கின்றன. அவை பின்வருமாறு :—

(1) இலவச வாசிகசாலையும் வானொலியும் ;
(2) மத்தியஸ்தர் சபை ;
(3) இளைஞர் விளையாட்டுக் கழகம் ;
(4) இளைஞர் விவசாயக் கழகம்,
(5) சமயப் போதனா வகுப்பு ஆதியனவாகு[illegible].

சென்ற சில மாதங்களுக்கு முன் தீவுப் பகுதிக் கிராம முன்னேற்றச் சங்கங்களினால் நடாத்தப்பெற்ற விளையாட்டுப்போட் டியில் கரப்பந்தாட்டத்தில் முதல் தரமாக வந்து சம்பியன் பட்டத்திற்குரிய வெள்ளிக் கிண்ணத்தைச்சுவீகரித்தது இச் சங் கத்தைச் சேர்ந்த விளையாட்டுக் கோஷ்டியே யாகும். மேலும் இச்சங்கம் இதற்கு முன் நடைபெற்ற விளையாட்டுப் போட்டி களிலும், சங்கீத விழாக்களிலும், முன்மாதிரியான செய்கை களுக்காகவும், பல வெற்றிக் கேடயங்களைச் சுவீகரித்திருக் கின்றது. சென்ற சில மாதங்களுக்கு முன் மட்டக்களப்பி லிருந்து யாழ்ப்பாணப் பகுதிக் கிராம முன்னேற்றச் சங்கங்களை பார்வையிடும் பொருட்டு வந்த கோஷ்டியார் இச் சங்கத்திற்கு விஜயம் செய்தபோது அதன் வளர்ச்சியையும் அது கிராமத் திற்குச்செய்துவரும் சேவையையும் கண்டு களிப்புற்றதுமல்[illegible] பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரித்தார்கள். இதிலிரு[illegible] இச்சங்கம் எத்துணை யாற்றல் படைத்த தென்பது தெற்றென விளங்கும்.

மாலைக் காட்சி

சோலைக் கிளிகளெல்லாம்—தோழர்காள்
செம்மொழி பேசிடவே
மாலைக்கு வாய்த்த நல்ல—மல்லிகை
முல்லை மலர்ந்திடவே.

பறவைகள் கூட்டமெல்லாம்—தோழர்காள்
படுக்கைக்குச் சென்றிடவே
கறவைகள் பால்சுரந்து—துள்ளித்திரி
கன்றினைச் சேர்ந்திடவே.

குயிலினங் கூவிடவே—கோழிகள்
கொக்கரக் கோவெனவே
மயிலின மாடிடவே—மக்கள்
மனமகிழ் வெய்திடவே

தாமரை கூம்பிடவே—தேன்வண்டு
தன்னிடஞ் சென்றிடவே
பூமகள் சென்றவிடம்—தோழர்காள்
பூமியில் யாரறிவார் ?

மேல்கடல் எல்லைதனைச்—சூரியன்
மேவியே சென்று விட்டான்
காலிட மானநிழல்—கிழக்கே
காவதஞ் சென்றது பார்.

வானஞ் சிவந்தது பார்—சூரியன்
வட்டமினுக்கத்தைப் பார் !
ஆனதே நீலக்கோடு—உதய
அஸ்தகிரி யிடத்து.

அக்கினித் தோற்றம்போலே—தோழர்காள்
அழகிய வட்டமது
செக்கர் வானநடுவே—திகழுதோர்
சிங்காசனம் போன்றே.

கதிரொளி மங்கிடவே—காரிருள்
காசினி மூடிடவே
மதியொளி பாய்ச்சுதடா—தோழர்காள்
மக்கள் துயர் குறித்தே.

பொ. கனகநாயகம்.

கருப்பவதியின் பாதுகாப்

(அரசாங்க வைத்திய சுகாதாரப்பகுதி வெளியீடு)

தாயாந்தன்மை இயல்பானவும் சாதாரணமானவுமோர் சம்பவமாயிருக்க வேண்டும். ஆகையால் தாயாந்தன்மைக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களை செய்தலைப்பற்றிப் பயங்கரங் கொள்ளப்படாது. அதுவோர் மனமகிழ்ச்சியான முயற்சியாயிருக்க வேண்டும். பிரசவ வேளையை மனமகிழ்ச்சியோடு எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும். வைத்தியர் செவிலித் தாய் ஆகியோர் சொல்லுகிறபடி நடந்துகொண்டுவந்தால் குழந்தையின் வருகையைப்பற்றிக் கொஞ்சமேனும் மனத்தொல்லைப்படத் தேவையில்லை. கருப்பவதியாயிருக்கும் பொழுது ஏற்படும் விக்கினங்களில் அதிகப் பற்றுணவையை சாதாரண அறிவைக்கொண்டு நீக்கிக்கொள்ளலாம். ஆதலால் மாதா இச்சாதாரண உண்மைகளை அறிந்து கொள்வது தேவையான காரியம். பின்னால் சொல்லப்படும் புத்திமதிகளைப் பின்பற்றி நடந்துகொள்ளவும் வேண்டும்.

1. **ஏற்கனவே வைத்திய பாதுகாப்பைத் தேடிக் கொள்ள வேண்டும்.**—ஒரு குழந்தை வரப்போகிறதென்று மனதில் எண்ணினவுடனே வைத்தியரின் பாதுகாப்பிலிருக்க வேண்டும். குடும்ப வைத்தியர் கிடையாதோர் அக்குறிச்சியிலுள்ள சனசமூகச் செவிலித் தாயினதும் வைத்திய சுகாதார உத்தியோகஸ்தரினதும் புத்திமதியைக் கேட்டு நடந்து கொள்ள வேண்டும். முதல் ஆறு மாதங்களுக்கு மாதமொரு முறையும் அதன்பின் குழந்தை பிறக்கும்வரைக்கும் மாதம் இரு முறையும் அவர்களைச் சந்தித்து அவர்களின் புத்தி போதனைகளின்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும். அவர்கள் உடம்பின் உறுப்புகள் எல்லாவற்றையும் சுரமமாகச் சோதித்து ஏதும் பிழைகளிருக்கக் கண்டால் உடனே அதற்கு வேண்டிய கிசிச்சை செய்து மாற்றிவிடுவார்கள்.

2. **வழமையானவும் கிரமமானவும் சாதாரண சீவியம்செய்ய வேண்டும்.—உணவு** : அளவுக்கு மிஞ்சிச் சாப்பிடப்படாது. இரட்டிப்பாய்ச் சாப்பிடவேண்டிய தேவையில்லை. நல்ல போஷணையைத் தரக்கூடிய, சரியாய்ச் சமைக்கப்பட்ட, இலகுவாகச் சமிக்கக் கூடிய உணவாயிருக்க வேண்டும். ஊர் அரிசி, போதிய பச்சை மரக்கறி வகைகள், புடலங்காய், தக்களிக்காய், வெங்காயம், முளைக்கீரை முதலிய இலை மரக்கறி வகைகள், பப்பாசிப்பழம், வாழைப்பழம், தோடம்பழம் முதலியனதான் கருப்பவதியின் உணவாயிருக்க வேண்டும். ஒரு போத்தல் பசுப் பால் நாள்தோறும் குடிக்கவேண்டும். பச்சை வெண்ணெய் பாவிக்க இயல்பில்லாதவர்கள் இரண்டு தேக்கரண்டி மீன் எண்ணெய் சாப்பிட வேண்டும். இறைச்சி அதிகம் சாப்பிடப்படாது. நல்ல மீன் அல்லது முட்டை சாப்பிட்டுக்கொண்டுவரலாம். தேநீர் குடித்தல் நல்லதல்ல. அதை விட்டுக்கொள்ள முடியாதிருந்தால் இலேசான தேநீரில் அதிகம்பால் சேர்த்துக் குடிக்கவேண்டும். மஸ்து ஒரு நாளும் பாவிக்கப்படாது. அதிகம் பொரித்தாக்கின கறிவகைகளைச் சாப்பிடவும்படாது.

3. **தண்ணீரும் திரவப் பொருட்களும்.**—தண்ணீர்ச் சாப்பாடுகளைப் போதியளவு சாப்பிட வேண்டும். நாளொன்றுக்குச் குறைந்தது 8 கிண்ணம் தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும். எலுமிச்சம் பழச்சாறு கலந்த வாற்கோதுமைத் தண்ணீர் பலமூட்டும் பானமாகும். இளநீரும் ஒரு உவப்பானபானம்.

4. **மலக்குடல்.**—ஒரு நாளைக் கொருதரம் வயிற்றால் வடிவாய் மலம்கழியும்படி செய்து கொள்ள வேண்டும். போதியளவு தண்ணீரைக் குடித்து, அவரை முதலிய மரக்கறி வகைகளை சாப்பிட்டுக்கொண்டு வந்தால் மலச்சிக்கல் ஏற்படமாட்டாது. வைத்தியரை அல்லது செவிலித்தாயைக் கேளாமல் வயிற்றாலபோகவென்று மருந்துகளைச் சாப்பிடப்படாது.

5. **சிறுநீர்.**—கருப்பவதி இரண்டு சீவன்களுக்குத் தொண்டு புரிந்துகொண்டிருக்கிறாள் என்பதை மறந்துபோகப்படாது. ஒரு படி தொடக்கம் ஒன்றரைப்படி சலம் வரையில் நாள் தோறும் பெய்யவேண்டும். சிறுநீர் போவது குறைவாயிருந்தால் அல்லது அதிகம் நிறமாயிருந்தால் அதை எவ்வளவென்று அளந்து பார்த்துவிட்டு கொஞ்சத்தைச் செவிலித் தாய்க்கு அல்லது சுகாதாரக் கழகத்திலிருக்கும் வைத்தியருக்கனுப்பி சோதிப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும். முதல் ஆறு மாதங்களுக்கு மாதம் ஒரு முறையும் அதன்பின் குழந்தை பிறக்கும் வரைக்கும் மாதம் இரு முறையும் சிறுநீரை வைத்தியரைக்கொண்டு அல்லது செவிலித் தாயைக் கொண்டு சோதிப்பித்துப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

6. **ஸ்நானம்.**—நாள்தோறும் ஸ்நானம் செய்து உடம்பை ஆரோக்கியமாயும் புனிதமாயும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

7. **தேகாப்பியாசமும் சுத்தக் காற்றும்.**—பசியுண்டுபடுகிறதற்கும் உணவு இலகுவாய்ச் சமிக்கிறதற்கும் சுத்தக் காற்றும் மிதமான தேகாப்பியாசமுந் தேவை. இலேசான வீட்டு வேலைகளைச் செய்து வெளிக்காற்றில் அமைதியாய் உலாவிவரவேண்டும். வீட்டுவேலை செய்யும் பொழுது அதிகம் குனிந்துகொண்டு நிற்கப்படாது. ஆயாசம் தாக்கூடிய வேலைகளைச் செய்யவும்படாது. பாரமான சாமான்களைத் தூக்கல், தண்ணீர்க் குடம் அல்லது தண்ணீர்வாளி முதலியவற்றைத் தூக்கிச் செல்லப்படாது. வாசம் செய்யும் அறைகள் நல்ல காற்று வெளிச்சமுடையதாயிருக்க வேண்டும்.

8. **நித்திரையும் இளைப்பாறலும்.**—கருப்பவதியாயிருக்கும் பொழுது அடிக்கடி இளைப்பாறுதல் தேவையான காரியம். காலையிலும் மத்தியானத்துக்குப் பிற்பாடும் குறைந்தது அரை மணித்தியாலம் வரையில் இளைப்பாற வேண்டும். வீட்டு வேலை செய்யும்பொழுது கூடுமானால் பாதங்கள் உயரமாய் இருந்து கொண்டு வேலை செய்ய வேண்டும். பலகணிகளைத் திறந்து விட்டபடியே இரவில் குறைந்தது 8 மணித்தியாலங்கள் வரையில் நித்திரை செய்யவேண்டும்.

9. **ஆடைகள்.**—ஆடைகள் தளர்வாயும் தோளிலிருந்து தொங்கவிட்ட வசதியான உடைகளாயுமிருக்க வேண்டும். நெஞ்சு அடிவயிறு, கால் முதலியவற்றிற்கு இறுக்கமிருக்கப்படாது. ஆனால் அடிவயிற்றுக்கு ஏதுமாதாரமாய் அணிந்துகொள்ளலாம். எப்பொழுதும் உள்ளங்கிகள் புனிதமாயிருக்க வேண்டும்.

10. **முலைகள்.**—செவிலித் தாயும் வைத்தியரும் புத்திமதி கூறினபடி முலைகளை குழந்தையின் உபயோகத்துக்கு ஆயத்தம் செய்துகொள்ள வேண்டும். அவைகளை வெந்நீரும் சவர்க்காரமும்கொண்டு சுத்தி பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும். முலைக் காம்புகள் ஆழ்ந்துபோயிருந்தால் அவைகளை இழுத்துவிடவேண்டும்.

பல்வரிசை.—கருப்பவதி யென்றறிந்தவுடன் பற்களைச் சோதிப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும். கரித்தூளும் உப்பும் கலந்து பற்களை மினுக்கிச் சுத்தமாய் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். பற்கள் பழுதுறுவண்ணம் பசுப்பால். கொட்மச்சத்தின் எண்ணெய் முழுத்தானிய கோதம்பை அப்பம், முதலியவற்றைச் சாப்பிட்டுக் கொள்ள வேண்டும். பழவகைகள் பச்சை மரக்கறி வகைகளையும் சாப்பிட்டுக்கொள்ள வேண்டும். ஊத்தைப் பற்கள் பற்பேத்தைத் தாய்க்கு முன்னுக்கும் குழந்தை பிறந்த பிற்பாடும் தொல்லையைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும்.

11. தொல்லையும் மனவெழுச்சியும்.—கருப்பவதி தொல்லைப் படுகிறதற்கு இடங்கொடுத்தலாகாது. மனவெழுச்சியும் கூடாத காரியம். ஆயாசத்தை வருவிக்காத சாதாரணமானவும் மன மகிழ்வைக் கொடுக்கக்கூடியனவும் பொழுதுபோக்குகளிலேயே காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டு வரவேண்டும்.

12. சிறு சிறு கோளாறுகளும் அபாய குணங்குறிகளும்.—மடமையான காரியமொன்றையும் செய்யப்படாது. தானே தன்க்கு வைத்தியம் செய்துகொள்ளவும்படாது. விளங்கியறிய முடியாத எதுங் காரியம் சம்பவித்தால் அல்லது வாந்தி, நெஞ்செரிப்பு, புளிப்பு, வயிற்றுப்பொருமல், மேல்சொறிவு, இடைவிடாத அல்லது கடினமான ஓங்காளம், இடைவிடாத அல்லது கடினமான தலைவலி, தலைசுழற்சி, மூச்சுவாங்கிவிட வில்லங்கப்படல், மந்தமான பார்வை அல்லது கண்களுக்கு முன்னால் கறுப்புப் பொட்டுகள், கண்மடல்களும் முகமும் வீங்கியிருத்தல், பாதங்கள் வீங்கியிருத்தல், சொற்ப சிறுநீர், இரத்தப் பெருக்கு, குழந்தையின் அசைவைக் கவனித்த பிற்பாடு, அதன் அசைவு தெரியாமலிருத்தல் ஆகிய குணங்குறிகள் எதுமிருக்கக் கண்டால் உடனே வைத்தியருக்கல்லது செவிலித்தாய்க்கு அறிக்கையிட்டு வேண்டியவற்றைச் செய்வித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

13. பிரதான கவனிப்பு.—காட்டுக்காய்ச்சலும் பாண்டு வியாதியும் கருப்பத்தைப் பின்னலாக்கிச் சங்கடத்தை வருவிக்கும் நோய்கள். வைத்தியருக்குக் காண்பித்து உடனே அதற்காகிய வைத்தியம் செய்வித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

14. பிரசவத்துக்கு வேண்டிய ஆயத்தம்.—குழந்தை பிறக்கும் வேளைக்கு மிகமுன்பாகவே அதன் வருகைக்கு ஆயத்தமாயிருக்க வேண்டும். வேண்டிய காரியங்களைத் தயார்பண்ணி வைத்துக்கொள்ளுகிறதற்கு கடைசி வேளைவரைக்கும் தாமதித்திருக்கப்படாது. வீட்டில் பிரசவம் நடத்துவதானால் பின்னால் சொல்லப்படும் காரியங்கள் ஆயத்தமாயிருக்க வேண்டும் :—

(1) நல்ல காற்று வெளிச்சமுள்ள அறை ;
(2) தாய் குழந்தையைப் பெறுகிறதற்கோர் படுக்கை ;
(3) குழந்தைக்கு வேண்டிய ஆடைகள் ;
(4) தாய்க்கு வேண்டிய உடைகள் ;
(5) குழந்தைக் கொரு மஞ்சம் ;
(6) பிரசவத்தை நடப்பிக்கிறதற்குத் தேர்ச்சி பெற்ற மருத்துவிச்சி.

15. பிரசவ வேதனை எப்படித் தொடங்குகிறது.—பிற்புறத்திலும் அடிவயிற்றிலும் நோவோடு பிரசவ வேதனை ஆரம்பமாகிறது. இரத்தப் பெருக்கும் தண்ணீர் மயமான கழிவுகளும் வெளியாகும். பிரசவ வேதனை உண்டுபட்டவுடன் தேர்ச்சிபெற்ற மருத்துவிச்சிக்காள்அனுப்பி அவவைக்கொண்டு பிரசவத்தை நடப்பிக்க வேண்டும்.

தமிழின் வாசம்!

[சோ. சண்முக பாரதி]

1. பூத்தமலர்ப் பொழிலெமது தமிழே யென்பர்
 புத்தமுத மொழியென்று புகழ்ந்து கொள்வர்
எத்தியுல கினிமையென விறைஞ்சு மென்பர்
 இல்லாத தொன்றில்லை யிதிலே யென்பர்
மூத்ததெங்கள் தமிழெல்லா மொழிக்கு மென்பர்
 முத்தமிழை முழுமுதலே தந்ததென்பர்
சாத்திரங்கள் சொல்லுநூல் உண்டோ வென்றால்
 சாகரம்வந் துண்டதெனச் சாற்றுவாரே !

2. நிரைநிரையாய் நித்திலமும் வைரம்பொன்னும்
 நீலமணிப் புதையலுமாய் நிறைந்துநீள
வரைவரையாய்க் கவிதைவளம் வளருதென்பர்
 வடித்தெடுத்த நறவொழுகும் வசனமென்பர்
புரையறியா விலக்கணத்தின் புனிதமெங்கும்
 பொலியுதெங்கள் மொழியிலெனப் புகழ்வர் சற்றே
உரைநடைநூல் முன்னேயொன் றுளதோ வென்றால்
 உண்டதெலாங் கடலென்றே யுரைப்பர் மாதோ !

3. செறுதிரையின் கடலேநீ செகத்திலெங்கள்
 செந்தமிழைத் தின்றதென்ன செப்புவாயே !
குறுமுனியன் கையடக்கிக் குடித்தானென்ற
 கோபத்தா லோவிந்தக் குற்றஞ் செய்தாய் ?
வெறுமுதராம் நிறைதமிழை விழுங்கியுண்டு
 வெண்டரளம் மணிபொன்னாய் விளைந்த பஞ்சாம்
எறிசுடரின் சங்கங்க ளாகியீன்றே
 இருநிலத்தில் எங்கணுமே எறிவாய் மன்னே ?

4. அட்டதிக்கும் புகழ்பரவி யடுக்கி நிற்கும்
 அரியதமிழ் மொழியினிலே ஆங்கிலத்தின்
சட்டமெலாம் பெயர்த்தெழுதல் வேண்டுமென்றால்
 தனித்தமிழில் எழுதென்றே தடுத்துநிற்பர்
மட்டமந்தத் தனித்தமிழில் வார்த்தை யென்றால்
 மாசுறுத்தும் மற்றமொழிக் கலப்பாமென்பர்
பட்டமரந் தன்னிலிலைப் பச்சைகாணப்
 பாதையொன்று காட்டிடுவீர் பாருளீரே.

5. வேற்றுமொழிச் சொற்களுக்குத் தமிழிலாய
 வேஷமிட்டுக் குடியேற்றிப் பிரசையாக்கி
ஆற்றலுறுந் தமிழ்ப்பதங்கள் ஆகச்செய்தே
 அத்தனையும் எழுத்திடையே யாண்டுகொள்வோம்
போற்றுகின்ற மேனாட்டுச் சாத்திரங்கள்
 புகல்தெலாம் தமிழினிலே புகுத்துவோமே
காற்றுலவு மிடமெங்குந் தமிழின் வாசங்
 கலந்திடநங் கலைத்திறனைக் காட்டுவோமே !

அண்மையில் இலங்கைக்கு வந்த எடின்பரோ கோமகனரை போக்குவரத்து மந்திரி மைத்திரிபால சேனநாயக்கா ஆர். ஏ. எவ். விமானத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். கோமகனர் கொழும்பிலிருந்து கட்டுநாயக்காவிற்கு விமானமூலம் பிரயாணமானர்.

நாடோடி இசைச்சித்திரம் : 2.

அவனும் அவளும்

தயாரிப்பு :—**அருள் செல்வநாயகம்**

இயற்கைத் தேவியின் அன்புக்கரங்களால் அரவணைக்கப்பட்ட அழகியகிராமம் மருதங்குடி. அந்தவட்டாரத்து மக்களுக்குவேண்டிய நெல் மணிகளை நாளுந்தவருமல் வழங்கிக்கொண்டிருந்தது. ஆயிரக்கணக்கான நமக்காரர்களின் உறைவிடமாகிய மருதங்குடியின் தலைவன் அவன். பல எக்கர் புன்செய் நிலங்களுக்குச் சொந்தக்காரன் அவன். அவன் காலாலிட்ட வேலையை தலையாற் செய்ய எத்தனையோபேர் காத்திருந்தார்கள். இத்தனைக்கும் அவன் தொண்டு கிழவனல்ல. கட்டிளங்காளை. இளமை கொட்டும் அழகு வாலிபன். எடுப்பான தோற்றங்கொண்ட போடிமகன் அவன். சுருண்ட கிராப்பும் அரும்பு மீசையும் எடுப்பான அவனது தோற்றத்திற்கு தனியோர் வகையான கவர்ச்சியை ஊட்டியது. சுருங்கச்சொன்னல் அவன் மருதங்குடியின் மன்மதனெனலாம்.

வழக்கம் போல் வயல் வெளிகளைப் பார்வையிட்ட பின்னர் வீட்டுக்குத்திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். வழியிலே அவளைக் கண்டான். கண்டதும் கருத்தை இழந்து நின்றான். அவள் வேறுயாருமல்ல. அவனுக்குச் சொந்தமானவள். முறைப்படி தாலி கட்டவேண்டியவள். சிறுவயதிலே அவன் அவளுடன் எவ்வளவோ சல்லாபமாக இருந்திருக்கிறன். ஆனல் பருவமென்னும் திரையினுள் அவள் பதுங்கிக்கொள்ளவும் அவனல் அவளைக்கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. இன்று தற்செயலாகக் கண்டுவிட்டான். அப்படித்தான் கண்டாலும். பகிரங்க பாதையில் என்னேரமும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியுமா. மற்றவர்கள் வித்தியாசமாக எண்ணுவார்களே. ஆகவே வீட்டிற்குச் சென்று படுக்கையிலே விழுந்தான்.

படுக்கை எப்படி இதமாக இருக்கும் அவளைக்காணுமல், அவனல் இருக்க முடியவில்லை. ஆகவே துண்டை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு தெருவில் இறங்கினன். இராவேளையில் தெருவுக்குக் காவலான நாய்கள் அவனைக்கண்டுவிட்டன. ஆகவே அவைகள் வாய் வரிசையைக் காட்ட வேகமாக ஓடியவாறு அவளது வீட்டுப்படலையைத்திறந்து உள்ளே நுழைந்தான். சில நாழிகைப் பொழுது தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டு அவள்படுக்கும் அறையின் கதவைத் தட்டினன். கதவுதட்டமுன்னரே நாயின் ஓசையினல் அவள் விழித்துக் கொண்டாள். ஆகவே அர்த்தராத்திரியிலே வந்து கதவைத் தட்டுவதுயார் என்று கேட்கிறள். அதுவும் எப்படிக்கேட்கிறள் இசைத் தமிழிலே நாடோடிக் கவிதையிலே கேட்கிறள்—

அவள் :—

தடதடன ஓடிவந்து தலவாசல் நீதுறந்து
என்ர கதவில் தெறிப்பதற்கு ஆர்பொடியா ஓர்முறைக்கு

அவளது கவிதையைக் கேட்டதும் அவன் ஆச்சரியப்படவில்லை. மருதங்குடி மக்களுக்குக் கவிபாடுவது உல்லாசப்பொழுது போக்கு. அவள் கவிதை இசைத்தது யார் என்று கேட்கிறள். அவன் நான்தான் என்கிறன். மாமிமகன்தான் என்கிறன், ஊரான் மகன் என்று ஏசிவிடாதே என்கிறன்,

அவன் :

ஊரான் மகனென்று உன்ர வாயால் ஏசிடாதே
உங்க மாமிமகன் நான்தான் மதிக்கலியா மயிலாளே

குரலில் இருந்து அவள் அவன்தான் என்று மட்டிட்டுக்கொண்டாள். நாளை யொருகாலம் ஊரறியத்தாலிகட்டுபவன் அவன்தான். இருந்தாலும் அர்த்தராத்திரியிலே வந்து கதவைத் தட்டினல் எப்படித்திறக்கமுடியும். அப்படித்திறந்தால் ஒரு கால் விபரீதமாக எண்ணங்கள் தோன்றக்கூடும். ஒரு கால் தன்னையே ஏழனமாக எண்ணவும் கூடும். எதற்கும் பாதுகாப்பது நல்லது என்றமுடிவுக்கு வந்தாள். அவள் முடிவுகட்டினலும் அவன் ஏற்க வேண்டுமே. அவன் கோவிக்காமலும் இருக்க வேண்டும். கதவு திறக்காமலும் இருக்க வேண்டும். ஆரம்பத்திலே ஏமாற்றத்தை அழிக்க வேண்டும். அந்த ஏமாற்றம் பின்னடி விரைவிலே திருமணத்திலே வந்து நிற்கவேண்டும். பொழுது புலருமட்டும் அவன் காத்திருப்பான். அதுவரைக்கும் அவனை ஏமாற்றிக்காலத்தைக் கடத்திவிட்டால் சரியாகிவிடும். அப்படிச் செய்ய அவள் நாடோடிக் கவிதையைத் துணையாகக் கொண்டாள். புதிருக்கு மேல் புதிரை அள்ளிவீசினுள். அவன் களைக்கவில்லை. ஏட்டிக்குப் போட்டிதானே. புதிருக்குப் புதிர்தானே. போட்டி ஆரம்பமாகிறது கவிதை எழுகிறது.

அவள் :

மாமிமகனென்று வெகு மருங்காப் பேசுகிறய்
இச்சாமம் இங்கு வந்து எழுப்பிறது யார்மகன்டா

அவன் :

மாமி மகனும் நான் தான் மச்சான் முறை காரனுந்தான்
சொந்த உருத்தாள னென்று ஓடிவந்தன் காமயிலாள்

அவள் :

ஆருமறியா இந்த அரியநா வேளையிலே
பாலா உனக்கு என்ர நினைவுவந்த மாயமென்ன

அவன் :

பாயை விரித்துப் படுப்பமென்று நான் போனேன்
உன்ர நினைவு வந்திங் கோடிவந்தேன் மயிலாளே

அவள் :

என்ர ஆயாளும் நானும் படுக்குமிந்தக் காம்பறையில்
இச்சாமம் இங்கு வந்து எழுப்புவது யார் மகன்டா

அவன் :

ஆரோ எவரோ என்று ஆராம்ப பண்ணுதே
உங்க மாமிமகன் நான்தான் கதவுதிற சீதேவி

அவள் :

கதவு திறக்கச் சொல்லிக் கருத்துடனே பேசுகிறய்
இந்நேரம் இங்குவந்து எழுப்புவதன் ஞாயமென்ன

அவன் :

முந்திரியம் பழமும் மூன்றுவகை முட்டாசியும்
கற்கண்டும் தாரேன் கதவுதிற கண்மணியே

அவள் :

கதவு திறக்க வொண்ணு கடும்பூட்டு என்கதவு
இன்னேரம் மச்சான் நீ எங்கிருந்து வந்திருக்கா

அவன் :

இலந்தம்பழமே என்ர இன்ப முள்ள தேன்வண்டே
அதிமதுரங்கிளியே மலே நங்கணமே கதவு திறகா

அவள் :

கதவு திறப்பேன் மச்சான் கதைத்திருக்க நான்வருவேன்
உன்ர சோகந் தெளிப் பேன் நீ சொன்ன கதை
மாறுதில்லே

அவன் :

முல்லைச் சிரிப்பழகும் முகத்தழகும் கண்ணழகும்
வல்லி இடையழகும் என்ர மனதை விட்டுப் போகுதில்லே

அவள் :

மனசை மனசறியும் வஞ்சகத்தை நெஞ்சறியும்
என்ர நெஞ்சினுள்ள வெஞ்சம் நீயறியப் போவதில்லே

அவன் :

உயரப் பறக்கும் ஒரு கோடி நங்கணங்காள்
தாளப்பறவீரோ என்தலைவி சுகம் கேட்டறிய

அவள் :

கண்மலரும் கால் நடையும் கதையழகும் கைவீச்சும்
என்னேரமும் கண்முன் இடிக்குதுகா என்புறவி

அவன் :

ஏழைக்கிரங்கி மச்சான் இனியுங்கள் மனசிரங்கி
நாளுக்கிரங்கி மச்சான் நல்லதுணை தந்தாலென்ன

அவள் :

அந்தி விடிஞ்சி மச்சான் அனுதினமும் ஓடிவந்தால்
பூவிலொரு பிஞ்சி பிடித்த தென்றுல் வம்புவசை

அவன் :

வம்பு வசைக்கென்ன பயம் மாமன்மகன் நானிருக்க
வஞ்சகங்கள் இல்லே மச்சி மாங்கலியம் தான்தரிக்க

கவிதைவெள்ளம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அவள் போடும் புதிரை அவன் விடுவிக்கிருன். அவன்போடும் புதிரை அவள் விடுவிக்கிருள். ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுக்க வில்லே. எதையோ நாடிவந்தான். அந்த எண்ணம் கைகூட எட்டுக்குப் போட்டியாகி விட்டது.

உல்லாசமான நாடோடிக் கவிதைகளில்தான் எத்தனையோ அர்த்தங்களும், கருத்துக்களும் பொதிந்து கிடக்கின்றன. அவை களையெல்லாம் கணப் பொழுதிலே புரிந்து கொண்டவர்கள் போல் அவர்கள் கவிதை இசைக்கும் பண்பே தனியொரு பண்பு. இது தான் கிராமியப்பண்பு. நாடோடி இலக்கியப்பண்பு. போட்டி தொடருகிறது. கவிதை எழுகிறது

அவள் :

மாமன் மகனே என்ர மாம்புள்ளிச் சாவலே நீ
வங்கிசத் துக்கோர் பிழையும் வாராமல் காக்கவேணும்

அவன் :

ஓடிவரும் தண்ணீரில் உருண்டுவருந் திரண்ட முத்தே
பதித்த முத்து மாலேவடம் பாரிருந்து என்குணத்தை

அவள் :

கடலேக்கலக்கிறதும் கடல் நுரையை அள்ளுறதும்
உடலே வருத்துறதும் மச்சான் உங்களுக்குச் சம்மதமோ

அவன் :

தாலிக் கொடியே என்ர தாய்மாமன் பெற்றகண்டே
மாமிக்கொரு மகளே உன்னே மறந்திருக்க மாட்டேனே

அவள் :

ஈரச்சுவரானேன் இடிந்துழுந்த மண்ணுனேன்
பாரக்குமரானேன் இந்தப்பார மெல்லாம் யார்தலேக்கோ

அவன் :

சந்திரனுக்கு வடுவுமுண்டு தாமரைக்கும் குற்ற முண்டு
முத்துக்கும் சொத்தையுண்டு என்மொய் குழற்கோ குற்ற
மில்லே

அவள் :

அச்சடியன் புத்தகத்தில் அரும்புகட்டி வைச்சது போல்
உன் நெற்றிப்புருவமெந்தன் நித்திரையில் தோணுதுகா

அவன் :

கூந்தலழகும் உன்ர குறுஞ்சிரிப்புப்பல்லழகும்
நெற்றி இளம்பிறையும் நான் நித்திரையில் கண்டேனே

அவள் :

பாலேப் பிழிந்தெடுத்தேன் பழத்தைச் சூரமறந் தேன்
சோற்றைப் பிசைந் தெடுத்தேன் என்ர தொண்டையால
போகுதில்ல

அவன் :

பதினெட்டுக்கட்டை பறந்து விழுந் தோடிவந்தேன்
ஈரத்துளிரே மதனி எதிரவந்து காண்போ மென்று

நாடோடி இன்னிசையிலே எத்தனேயோ நயங்கள் துள்ளி விளையாடுகின்றன. பொழுது விடியும் மட்டும் கவிதை மழையினுல் அவனே ஏமாற்றி அனுப்பவேண்டுமென்ற எண்ணம் அவளுக்கு. அவளேக்காணவென்று வந்து விட்டோம். ஆகவே காணுமல் போனுல் ஆண்மைக்கு இழுக்கல்லவா. எப்படியாயினும் அவளது கவிதைகளுக்கு விடை இறுத்து தனது எண்ணத்தைச் செயலாக்க அவன் முனேகிருன்..

நாடோடி இலக்கியக் கவிதைகளே அள்ளி அள்ளி வீசுகிருன். கவிதை இசைப்பிலே பொழுது போய்க் கொண்டிருக்கிறது. அதைக்கண்ட அவள் உள்ளம் மகிழ்ந்தவளாகக் கவிதையைத் தொடருகிருள்—

அவள் :

வாழைச் சருகானேன் வைக்கலுக்கும் கேடானேன்
பாரக்குமரானேன் இந்தப்பாரமெல்லாம் யார்தலேக்கோ

அவன் :

மாதாளம் பூவே மச்சாள் மலேயிலடையும் பொழுதே
சிங்க மக ராசாத்தி நீ சிறையிருக்க நீதியுண்டோ

அவள் :

வானத்தில் வெள்ளி மங்காமல் பூத்தது போல்
சீனத்தின் வண்டே நான்சிறையிருக்கேன் உன்னுலே

அவன் :

கட்டிலிலே நானிருக்கக் கதவோரம் நீயிரிக்க
வாழையில் பூவிருக்க மதனி வாழாமல் ஏனிருக்கா

அவள் :

ஏறுபொழுதே மச்சான் இலங்கு மந்தச் சூரியனே
சிங்கத்தின் குட்டியே நீ சிரிக்க இடம்வைத்திடாதே

அவன் :

தேமல் முதிரை சிறுமுதிரை கல்முதிரை
காராம் பசுக்கன்றே நீ கழுத்தறுத்துப் போடாதே

அவள் :

தரவையில தகரை மரம் தலைதெறிக்கக் காய்த்தது போல்
உங்க அகராதிக் கெல்லாம் அடிபணிய ஞாயமுண்டோ

அவன் :

தங்கக்கொடி பறக்கத் தாதிமார் வேலை செய்ய
வெண்சாமரம் வீச விதியிருக்கு வாமயிலே

அவள் :

ஈரத்துளிரே மச்சான் இலங்கு மந்தச் சூரியனே
மாதாளம் பூவே மச்சான் மனக்குறைகள் வைத்திடாதோ.

அவன் :

வட்டமுகத்தழகி வடிவாலுயர்ந்த கிளி
தொட்டவுன்னை விட்டு மச்சி கெட்ட எண்ணம் கொள்ளு
வேனு.

இதுவரை அவளுடன் ஒத்துப்பாடினாள். எட்டிக்குப் போட்டியாகப் பாடினாள். அவள் கவிதை இசைத்துக் கொண்டிருந்தாளே தவிர கதவுதிறக்கவில்லை. நயமாகவும் அதிகாரமாகவும் சொல்லிப்பார்த்தும் அவள் கதவு திறக்கவேயில்லை. திறக்க முனையவுமில்லை. பொழுதோ விடியற் புறமாகிக்கொண்டது. ஆகவே போகட்டா என்று இரந்து கேட்கிறான். அப்படிக்கேட்பதனால் அவள் ஒருகால் கதவு திறக்கக் கூடும் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு. ஆனால் அவளுக்கோ பொழுது விடிந்திரட்டும் என்ற தவிப்பு. ஏனெனில் பொழுது புலர்ந்தால் அவன் போய் விடுவான். யாரும் காணாமல் வந்தவன் அதேபோல் மற்றவர் காணாமலே போய்விடுவான். ஏமாற்றத்தினால், தான் கிடைக்கவில்லை என்ற ஏக்கத்தினால் மறுநாளே திருமண ஏற்பாடுகூடத் தொடங்கிவிடலாமென்ற எண்ணப்பாங்கினால் ஏளனமாக இசைக்கிறாள். கவிதைகளிலே ஏளனவார்த்தைகளை, எண்ணங்களை தவழவிடுகிறாள். எட்டிக்குப் போட்டிதானே. போட்டி தொடருகிறது—

அவள் :

புள்ளிமான் கண்டே புறநாட்டார் ஈன்ற முத்தே
வங்கிசத்து மச்சானே உன்வாக்குத்தப்பிப் போனதென்ன

அவன் :

உன்ர வாசலில வந்து நின்று வெகுநேர மாகுதிப்போ
என்ரகாலுங் கடுக்குதுகா கண்மணியே போயிட்டோ

அவள் :

போயிட்டோ என்று சொல்லி என்புறப்பே கேட்காதே
போவென்று சொல்லப் பொருந்துமாகா என்மனசு

அவன் :

கதைக்குக் கதைகளெல்லாம் கதைத்தாப்போலேயிருக்க
ஈன மிரக்கமது இல்லையகா உன்மனசில்

அவள் :

கலகலத்த கதை அழகும் கபடமற்ற முகத்தழகும்
என்னேரமுங் கண்முன் இடிக்குதுகா என்புறவி

அவன் :

சாமம் அறுகுதுகா தலக் கோழி கூவுதுகா
ஆளும் பருமாறுதுகா ஆசைமச்சி போயிட்டோ

அவள் :

வாவென்று சொல்லி இப்போ ஒருவாக்குத்தந் தேனென்
றால்

போவென்று சொல்லப் பொறுக்காதே என்மனது

விடியப்புறமாகி விட்ட தென்பதைக் காட்டக்காகங்கள் குரல் எழுப்பத் தொடங்கிவிட்டன. தனது எண்ண மெல்லாம் மண்ணாகப் போய்விட்டதே என்ற எண்ணந்தான் அவனுக்கு மிஞ்சியது. கிராமியக் கற்பொழுக்கங்களிலிருந்து அணு வளவேனும் பிசகாமல் தன்னைக் காத்துக் கொண்டு விட்டோமே என்ற பெருமிதம் அவளுக்கு.

கிராமிய மக்களுக்குக் கற்பே பிரதானம். கற்புநெறியிலே வந்தவள் அவள். ஆசை அத்தானை அவனைக் கணவனாக உள்ளத்திலே நினைத்திருந்தாலும் களவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு குலக் கௌரவத்தைப் பாழாக்க அவள் விரும்பவில்லை. நாளையொருகாலம் கணவனால் ஏளனம் செய்யப்படாமல் இருக்கவும் தக்கதாக அவள் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொண்டாள். அவள் கிராமிய மங்கையல்லவா ? எட்டிக்குப் போட்டி இறுதிக்கட்டத்திலே தொடர்கிறது—

அவன் :

வெள்ளி படுதுகா விடியச்சாமமாகுது கா .
பாலுக்குப் போறார்கள் என்பால்க்குடமே போயிட்டா

அவள் :

போயிட்டோ என்றால் மச்சான் புண்ணாகுதென்மனது
போவென்று சொல்லப் பொருந்து மோதான் என்மனது

அவன் :

போறேன் நானென்று சொல்லிப் புறதானம் பேசாதே
நாளையொரு காலமும் உனக்கு நஞ்சு திண்டபேர்வருகும்

அவள் :

எட்டுமட்டும் ஏணிகட்டி ஏழுவகைப் பூவாங்கி
வாசமுடன் வந்த மச்சான் வாய்க்கவில்லையோ உனக்கு

அவன் :

கடலில் விழுந்தாயினும் கைச்சேதப்பட்டாயினும்
மாமி மகளே உன்னை மறந்திருக்க மாட்டேனே

அவள் :

வந்தாரென்றால் மச்சான் வாசல்மரம் பூத்தது போல்
போனாரென்றால் மச்சான் பூப்பூத்து ஓய்ந்தது போல்

அவன் :

என்சீவன் கிடந்து மச்சி இந்தச் சீமையில நானிருந்தால்
கட்டாயம் வாற நாளில் கலியாணம்தான் கண்மணியே

பொழுது பல்பல வென்று விடிகிறது, இனித் தங்கமுடியாதெனக்கண்ட அவன் மெதுவாக நழுவிவிடுகிறான். வெளியேறி அவன் சென்றாலும் கலியாணம் செய்து விடுவேனென்று சபதம் கூறிச்செல்கிறான். சபதம் கூறியபடி அடுத்த முகூர்த்தத்திலே அவன் அவளது கழுத்திலே மாங்கலியத்தின் மூன்று முடிச்சுகளையும் முடிந்தான். அந்த வைபத்திற்கு. அதாவது கலியாணத்துக்கு நாங்கள் மூவரும் சென்று வெற்றிலை பருமாறிக் கொண்டு வந்தோம். வேண்டுமானால் நீங்களும் கலியாண வீட்டிற்குச் சென்று வாருங்கள்.

(இஃது இலங்கை வானொலியில் 1956ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 1 ந் திகதி ஒலிபரப்பப் பட்டதாகும்)

பாலைவனக்குரல்

விடத்தல்தீவு, M. P. M. முகம்மது காசீம் ஆலீம்

சன்மார்க்கம்மாறி, துன்மார்க்கம் மீறி, உலகமக்கள் மாக்களாக நடந்துகொண்டிருந்த காலையில் இருளடர்ந்து மறம் மலிந்து அறங்குறைந்து அதர்மம், அட்டகாசம் புரிந்த காலையில் பாலை வனக்காட்டில் ஒரு குரல் மக்கள் மத்தியில் மணி நாதமிட்டது. தீப்பொறி பறக்கும் மண்ணில் தேன்மாரியொப்பப் பொழிந்தது அக்குரல் என்றால் மிகையாகாது. மனிதப் பண்பற்ற மானிடர்கள், மக்களை மாடாடுகள் போல் பிணைத்து வேலைவாங்கிய விவேகமற்றகாலம். பெண்களை சந்தைகளில் சரக்கு மூட்டைகள் மாதிரி, சல்லிசானவிலைக்கு கொள்வனவு விற்பனை நடந்த, கொடுமையான காலம். சிசுக்களை, சிகப்பு, கறுப்பு, ஆண், பெண், என்ற பேதாபேதங்காட்டியும், ஆறேழு பத்து குழந்தைகளைப் பெற்றுப் பெருக்கிவிட்டு, தீன்போட திண்டாட்டப்பட்டு அப்பசிளங்குழந்தைகளின் கழுத்தைத் திருகி, மணல் குழியில் உயிருடன் தள்ளி, அம்மா, அப்பா, தாயே என்று குழறக்குழறப் புதைத்துவிட்டு, அப்பாடா, என்று ஆயாசம் தீர்த்துக்கொண்ட காலையில் மாதர்களின் மாணிக்கம் போன்ற கற்பை கேவலம் மிருகங்கள் மாதிரி ஒரு கவளம் ஆகாரத்திற்கும் உடையில் ஒரு சில முழசீலைத்துண்டுகளுக்கும் சில்லறைக்காசு சில நாணயங்களுக்குமாகச் சூறையாடி விபச்சாரம் வீதிகளில் ஆண், பெண், இயற்கை வெட்கம் மாறி தலைவிரித்தாடிய தளுக்கற்ற காலத்தில் குருவிச்சை வேம்பு, ஆல், அரசு, வேல், அரி, சோமன், கருங்கல், செங்கல், வெண்கல், பொன், வெள்ளி, பாம்பு, மாடு, மலை முதலிய அஃறிணைப் பொருட்களை ஆண்டவன் என்று கரங்குவித்து தொழுதடிவணங்கித் தமது தேவையை தேவையற்ற வஸ்துக்களிடம் கேட்டு மதிதடுமாறிய மாசடர்ந்த காலத்தில், ஆஸ்தீகம் அருகி, நாஸ்தீகம் நாட்டாண்மை பேசி, நாத்த தழும்பேறிய நாட்களில், குடிகாரர், வெறியர்கள் குடக்கணக்கில் குடித்து, மதிமயங்கி அறிவை அடகுவைத்து அவமானம் அரசனுயிருக்க, மதியீனம மந்திரியாக கொள்ளை கொலை, விபசாரம், பஞ்சமா பாதகங்கள் படைத்தலைவனுகக் காட்சியளித்து ஆட்சிபுரிய, நானிலமெங்கும் நாசகாரம் சூழ்ந்து மானிலமே, மையிருளில் மண்டிக் கிடந்த காலையில் (பாலை வனக்குரல்) நபிகள் நாயகம் ஸல். அவர்களின் அவதாரம் அவ்வரேபியா மறமண்ணில் தோன்றலாயிற்று.

அக்காலச் சூழ் நிலையின் கோரதாண்டவத்தை, சீராப் புராணம் செய்தளித்த, கவிக்கடல், உமறுப் புலவர் அவர்கள் சாங்கோபாங்கமாக, எடுத்துக்கூறியதைக் கீழே தருகிறேன்.

நெறிநிலை திரியாமருண்மதம் மிகுந்து நெடுநிலம் எங்கணும்
பரந்து. துறவறந்தவறி இல்லறம் மடிந்து சுடரிலா மனை
யதுபோலக் குறைபடுங் காலம், குபிரெனும் இருளின் குல
மறுத்தற நெறி விளக்க மறுவிலாதெழுந்த முழுமதி
யெனலாய் முகம்மது நபிபிறந்தனரே.

மேற்சொன்ன கவிதையை கவனியுங்கள் உலக மகா மக்களே ஊன்றிக் கவனியுங்கள், இத்தகைய கோரமான சூழ்நிலையுள்ள காலத்தில் மக்கத்துமாநபி, அரேபியா. மண்ணில் அவதாரம் புரிந்தார்கள். அன்னாரின் பாலை வனக்குரல் ஒரு சில ஆண்டுகளில் உலகெங்கும் தொனிக்கத் தொடங்கிவிட்டது அஞ்சார அட்டூழியக் காரர்கள் மத்தியில் இட்ட சப்தம் சாந்தமூர்த்தி, நபிகள்திலகம் (ஸல்.) அவர்கள் என்றறிந்ததும் அம்மற மாக்கள் அன்புடன் அண்மி, நபிகள் பெருமானை ஆமோதித்து அறவழிப போதனை கேட்டார்களா? இல்லவே இல்லை. எதிர்மாருக கரட்டுச் சித்தம்பீடித்த முரட்டு மாக்கள், நபிகள் பிரான் (ஸல்.) அவர்களை வாதுக்கழைத்தனர் வம்பு விளைத்தனர். அடித்தனர் அவமதித்தனர் கல்லடி சொல்லடி, பொல்லடி, வல்லடி வழக்குகள் பலபல புரிந்தனர். மலையசைந்தாலும், நிலைகலங்காத சித்தம்படைத்த, எம்பிரான் நபிகள் திகலம் (ஸல்) அவர்கள், பொறுமை பலகொண்டார்கள் பூமிகொண்ட மட்டும் என்றால் அதுமிகையல்ல. மேனாட்டுப் பேரறிஞர் தாமஸ்கார்லைல், கூறியது இவண் நோக்கற்பாலது. நபிகள் நாயகம் (ஸல்.) அவர்கள் தமது சக்திக்கும் அப்பாற் பட்ட அளவு அம்மறமாக்கள் செய்யும் துன்பத்தை பொறுத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இனி மேல் பொறுக்க இயலாது என்ற கட்டம் வந்ததும் தமது இரு கரத்தை இறைவன் மாட்டு எந்தி எ! எல்லாம் வல்ல அல்லாவே. இம்மக்கள் அறியாமை அந்தகாரத்தில், ஆணவச்சேற்றில் அமிழ்ந்து கிடந்து போகும் வழி தெரியாமல் புன்செய்கையிலீடுபட்டு அழிகின்றார்கள். இவர்களின் அறியாமைக்காக நான் மிகமிக வருந்துகிறேன். தண்ணளி மிக்க தனிமுதல்வா என்னை இவர்கள் எவ்வளவு இம்சித்தாலும் பரவாயில்லை நீ மட்டும் அன்னார் மாட்டு கருணைகொண்டு, நேரான பாதையில் அவர்களை சீராக வழி நடாத்துவாயாக. என்று இரு கண்ணிலும் நீர்மல்க இறைவனைப் பிரார்த்திப்பார்கள். என்னே கருணை நபிகள் நாயகம் (ஸல்.) அவர்கள் மக்கள் மாட்டுகொண்டிருந்த அன்பு.

ஏகத்துவ வணக்கம். சாந்தம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் முதலிய அருங் கொள்கைகளை இஸ்லாத்தின் பேரால், இறையின் கட்டளையின் பேரால் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) எவ்வளவோ இன்னல்களுக்கிடையில் இடைவிடாது பிரச்சாரம் புரிந்துவந்தார்கள். நாட்கள் நகர்ந்தன. மாதங்கள் மறைந்தன. வருடங்கள் சில வந்து போயின. ஆணவப்பிடாரிகளான அடங்கா வெறியர்கள் பாலைவனப் பாவியர்கள், செவிட்டுச் செவியில் செம்மல் நபியின் சீரிய பிரச்சாரம் மறச்செவியை துளைத்து பாலைவன அறத்தொனியை (நபிகள் ஸல் தொனியை) கேட்கவைத்தது. பாலைவனப் பிராந்தியமெங்கும் நபிகள் பிரான் (ஸல்)அவர்களின் நற்செய்தியே தினமும் காட்டுத்தீபோல் பரவியது. கூடடையும் தேனீக்கள் கூட்டம்போல் நபிகள் பிரான் (ஸல்) அவர்களின் சொன்மாரி தேனை உண்ண மனுக்குல ஈக்கள்வந்து மண்டின.

ஒருவனே தேவன். ஒரு கடைசி தீர்க்கதரிசி (முகம்மது ஸல்). தொழுகை, நோன்பு, ஏழைவரி, கஃபாவில் ஹஜ்ஜு. இதுமட்டுமா இஸ்லாம் சாந்திமதம். அதில் சாந்தம், சகோரதத்துவம், அன்பு, அகிம்சை, ஈதல், மனுக்குலம் யாரும் சரிநிகர் சமன். ஆண்டான் அடிமை வெள்ளை, கறுப்பு பேதம் எதுவும் கிடையாது. இவை மட்டுமா. பெண்கள், ஆண்களில் அரைவாசி அவர்கள் போகப் பொருள் மட்டுமல்ல புண்ணியவதிகள். நபிமார்கள் நல்லோர்களைப் பெற்ற நாச்சிமார்கள். ஆண்கள் அவர்களை கண்ணியத்துடன் கௌரவமாக நடத்திக்கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தையும் நபிகள் பிரான் (ஸல்) நவின்று நல்கினுர்கள். கொள்ளை, கொலை, குடி, சூதுவாது, பாவம் பழி, சிசுவதை சித்திரவதைகள் எல்லாம் மனிதன் கண்டிப்பாகக் கையாளக் கூடாது என்று கனன்று கழறினுர்கள். உல்லாசப் போக்கில் உழன்றுகொண்டிருந்த மனுக்குலமாக்கள் நாளடைவில் ஆயிரக் கணக்கில் சத்திய இஸ்லாத்தைத் தழுவி நித்திய கடன்

களைப் பக்தியுடன் செய்து முத்திக்கு வழிகோலினார்கள். அது மட்டுமா. இவ்வையகம் அடங்கலும் இஸ்லாமியப் பிரச்சாரம் இரு சுடர் ஒளிபோல் பிரகாசிக்க எடுத்தோதினார்கள். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களும் அன்னார் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றிய நான்கு தோழர்களும் (அபூபக்கர், உமர், உதுமான் அலி) (ரலி) ஆயிரக் கணக்கான அறிஞர்களும் அன்னார்களின் சீரிய பணிகளும், இஸ்லாத்தின் இறுதி நபி, நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுக்கு இறைவன் உவந்தளித்த இறுதிமறையாம் திருக்குர்ஆனில் சாங்கோபாங்கமாகக் காணக்கிடக்கின்றது.

ஹதீதுகளும் இஸ்லாமிய எழுச்சிபற்றி எடுத்தோதுவதை மக்கள் நன்கறிவர். நபிகள் திலகம் (ஸல்) அவர்களின் இருபத்திமூன்றாண்டு பிரசாரத்தில் வையகத்தில் பல பாகங்களில் உள்ள அரசர்களுக்கும் மக்கள் தலைவர்களுக்கும் இஸ்லாமிய ஏகத்துவ மார்க்கத்தின் நிர்மாணம் பற்றி நிரூபங்கள் எழுதினார்கள். எழுதிய எல்லா நிரூபங்களிலும் வல்ல இறைவனைப் பரம் சாட்டிய பின்னரே தனது நபித்துவ வேண்டுகோளை குறித்தருளினார்கள். அவர்களின் நிரூபம் அதிகமாக "மன்னர்களே, மானிடமக்கள் தலைவர்களே நான் சர்வ சாதாரணமான ஓர் மனிதப் பிராணிதான். ஆயினும் ஆண்டவன் என்னை உங்களுக்கு தூதுவனாக அமர்த்தியுள்ளான். மக்களுக்கு அறநெறி காட்டும் அவன் கட்டளையைப் பேணுங்கள். இகபர சுக நெறியருளும் இஸ்லாமிய சன்மார்க்க நற்போதனைக்கு செவி சாய்த்து மாண்பற்ற அஃறிணை வஸ்துக்களுக்கு வணக்கம் செலுத்துவதை தவிர்த்துவிடுங்கள்." இவை போன்ற வாசகங்களே காட்சியளித்தன. அகிலம் அந்தகாரத்தில் அவதியுறும் பொழுது அருள் ஜோதி யுருவாய், அருமறைத் திருவாய், பயங்கர பாலைவனத்தின் பசுங் குரலோசையாக உதித்த ஒரு குரல் (பாலைவனக்குரல்) அகிலத்தையே ஆச்சரியப்படச்செய்தது. கண்டதெல்லாம் கடவுளென கண்கட்டி வித்தைகாட்டி சுரண்டி முடிச்சுக் கட்டும் சூதாடிகள் அலறினர். பரிவோடு மக்களை போதையற்ற பாதை காட்டி நபியவர்களின் பண்பான செய்கை, பேச்சு, நடை, உடை, பாவனைகளை நேரிலும் கேள்வியுற்றுமிருந்த மக்கள் உண்மையை உணர்ந்தனர். தங்கள் வாழ்க்கையின் புதிய திருப்புமையத்தை கடைப்பிடித்தனர். இன்பம் உருவமாகச் சென்றால் துன்பம் நிழலாகச் செல்வது சகஜம் தானே. தன்னலங் கருதித் தறுதலைகள், போர்முகம் காணாத புலியேறுகள் பலர் இஸ்லாத்தை பதைபதைக்கச் செய்யத்திட்டமிட்டனர். உண்மையின்முன் புன்மை தலைகுனியும் மென்பதற்கேற்ப இதோ சிரம் கொண்டுவருகிறேன் என்றவர் சிரம் தாழ்த்தி அடிபணிந்தனர். நெஞ்சை, நஞ்சுக்குத் தஞ்சம் கொடுத்த வஞ்சகர்கள் எதிர்த்தனர், கலகம் செய்தனர், கஞ்சல் வார்த்தைகளை கடுகளவும் வெட்கமின்றி வெளிக்கொட்டினர். சாந்திநபி அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது தன் சாந்த முறையை அனுஷ்டித்து தாராள வார்த்தையில் உபதேசம் புரிவார்கள். கனிந்த பேச்சு கல்நெஞ்சர் காதிலே கருகிய கோலெனப் புகுந்தது. அறிஞர் காதிலே அமுதமாகியது. அன்பிற்குமுண்டோ அடைக்கும் தாழ் என்ற வள்ளுவன் வாக்கிற் கேற்ப அன்புக் கடலின் அடிகாண முடியாது தத்தளித்து வேற்றுமைகளை வெட்டி எறிந்து துன்மார்க்கத்தை தூர வீசி நன்மார்க்கத்தை நாவில் புகழ்ந்து நல்வழிகாட்டும் இஸ்லாமியத்தை ஏற்றனர். நீதியின் சிகர நபிகளின் பேச்சு வன்மைக்கூறும் நிகழ்ச்சியை நோக்குங்கள். இன்றும் அன்றும் எண்ணற்ற மக்களால் ஏந்தல் எனப் போற்றப்பட்ட நீதியின் நிரூபன் மனிதரின் மாணிக்கம், ஏழைகள் தோழர், சத்தியபூபதி, சொந்தமெனச் சுயநலம் கருதாது தோட்டியும் சரி தொண்டமானும் சரி நீதி நீதிதான் என்று முழக்கம் செய்த உமறு (ரலி) தனது தவத்தனையன் அபூசகுமா (ரலி) அவர்களை அவர் செய்த அடங்காத குற்றத்திற்கு ஆவேசத்துடன் மரண தண்டனை விதித்தார். அவர் அன்பு வழியாம் அருமிஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு சற்றுமுன் வாளும் ஆளுமாக காட்சி அளிக்கும் விறல் வீரர் தனது சகோதரி இஸ்லாத்தை ஏற்றமை கண்டு சிவந்த தீக்கண்களுடன் அவரில்லம் ஏகினார். அவ்வேளை அவ்வாரணங்கு அகிலமும் புகழும் அருமறையை வாசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆவேசத்துடன் வந்தவரை, அவ்வார்த்தை தடுத்து நிறுத்தியது. ஆயினும், வஞ்சகமென்ற நஞ்சூட்டப்பட்ட உமர் திடீரென உட்பிரவேசித்தார். கோபாவேசத்துடன் நின்ற சகோதரனை உற்று நோக்கினார். இது என்ன என்ற சிம்மகர்ஜனையில் அடங்கிய பேதை தணிவான குரலில் இது இஸ்லாத்தின் விபரமடங்கிய திருமறை எனப் பகர்ந்தார்கள். வெந்த புண்ணில் வேலேற்றியது போன்றிருந்தது உமறவருக்கு. சமயக்கிரந்தம் எரிந்துகொண்டிருந்த அடுப்பில் அழியாப் பொக்கிஷமாக மிளிர்ந்தது. அதைக் கவனியாத அவர் தன் தங்கையின் மனமாற்றத்துக்கு தன் மைத்துனரே காரணமென்றறிந்த உமர்கையிலிருந்த வாளால் சகீது தலையில் அடித்தார் அது அடியைத் தடுத்த தங்கையின் தலையைப் பதம்பார்த்தது. ஆவேசம் கொண்ட அவர் ஏ பாத்திமா! இதோ உன்னையும் உன் கணவரையும் இந்நகர மக்களையும் என் வையகத்தையே ஏமாற்றி இஸ்லாமென்ற மருந்து கொடுக்கும் கொடியோன் முகம்மதுவை ஒரே நொடியில் உயிர்போக்குகிறேன் என ஆத்திரம் அதிகாரம் செலுத்த, ஆணவம் அலைமோத, இருள் இடர் பிடிக்க, அறிவு சிதைந்தழிய, கோபம் கொலைதூண்ட, மின்னெனப்பறந்து நபிகள் திலகமுன்னிலை சென்றார். உமரின் ஓட்டத்தைக் கண்ட மக்களெல்லாம் கதறினர் நடுங்கிய குரலில் நபியே உமர் வாள் எடுத்தால் வையங்கலங்கும். உங்கள் எதிரி உருவிய வாளுடன் வருகிறார். எங்களுயிர் அபயமென முறையிட்டனர். நபிகள் அவர்களை நோக்கி அன்பர்களே அச்சத்தை ஒழியுங்கள். உமரிடம் வாள்வலி உண்டு. என்னிடம் உண்மை வலியுண்டு என ஆறுதல் கூறினர். அவ்வேளை உமர் வாயிலை அடைந்தார். நபிகள் திலகமெழுந்து "வருக உமறே வருக, வாரிதி சூழ் வையகத்தில் வணங்காமுடியே வருக" எனப் பரிந்து அழைத்தார்கள். சபையோர் ஸ்தம்பித்திருந்தார்கள். அடல் வெறிகொண்ட திட வீரர் திகைத்தனர். ஏதுமறியாது வாய்புதைத்தனர். தாமதியாத நபிகள் திலகம் உயிர்குடிக்க வந்த உமரை உவந்து மீண்டும் அழைத்தார்கள். வல்லமை இழந்த உமறவர்கள் சாந்தமடைந்தார்கள். அவரை அறியாது வார்த்தைகள் புறப்பட்டன. "சாந்தி நபியே சாந்தியுண்டாகட்டும். எம்மைக்காத்தருள வேண்டும். அறியாமை அந்தகாரத்தைப் போக்கிய அருள் ஜோதியே என்னை மன்னிக்க வேண்டும்." உடனே நபிகள் திலகம் இஸ்லாத்தின் மந்திரத்தை எடுத்தோதினார்கள். அதை அன்புடன் ஒப்புக்கொண்டு மொழிந்தார்கள்.

"ஏ வையக மக்களே பாருங்கள் கொலைபுரிய வந்த கொடுமையாளரை அன்பெனு மம்பால் வெற்றிகொண்டு ஜோதி இஸ்லாத்தை உற்பத்தி செய்தார்கள். கல், பொன், செம்பு, இரும்புகள் கடவுள் அல்ல என அறை கூவினார்கள். எங்கிருந்து கன்னல் கொழிக்குமிடத்திலா அல்லது செந்நெல் கொழிக்குமிடத்திலா? இல்லை பசுந்தரையே காணமுடியாத பாலைவனத்தில் ஓட்டைக் குடிசையில் இருந்து எழுந்த ஒலி இன்று உயர் மாடமீது உலவுவதைக் காணுங்கள். அவர்களின் ஒப்பரிய அன்பளிப்பு திருக்குர்ஆன், ஹதீஸ், சரீகத், அன்பு, காருண்யம் முதலியவற்றை எம்முயிர் போக்கியும் காப்போமாக. அச்சத்தை துச்சமாக்கிய சாந்தி நபியவர்களுக்கு இறை சதா சாந்தியளிப்பானாக.

விவசாயமும் தமிழ்ப்புலவர்களும்

எமது தேசத்தில் வெகுகாலமாய் முக்கிய தொழிலாக நிலை நின்றது விவசாயமாகும். விவசாயமே பொருளீட்டலுக்கு முதற் கருவியாய் நின்றிருப்பதாற் தமிழ்ப்புலவர் பலரும் ஒவ்வோர் காலத்திற் சிறப்பு வாய்ந்த அந்தத் தொழிலைப்பற்றியும் உழவர் மேண்மையைப்பற்றியும் கூருமலில்லை. உழவு தொழில் சிறக் காமற் குறைவுபடுமாஞற் பிறருக்கு அதிக துயரத்தை விளைக்கு மென்பதற் கையமில்லை. அதுபற்றியே கம்பரும்

“ விற்பொலியும் பெருங்கீர்த்தி
வேளாளர்விளைவயலில்
நெற்பொலியுண்டாமாகில்
நிலமகமும் பொலிவுண்டாம்
பொற்பொலிவுண்டாமுலகம்
புகழ்ப்பொலிவுண்டாம்புலவோர்
சொற்பொலிவுண்டாங்கவியின்
றுயர்பொலியமாட்டாதே ”

என்று உழு தொழிலைச் சிறப்பித்துக் கூறியிருக்கின்றனர். திருவள்ளுவரும், உழவர் தம்தொழிலைச் சரிவரச் செய்யாது நிற்பின் பற்றற்றிருப்பவர்களுக்குக்கூடச் சௌகரியங்கள் கெட் டுப்போகுமென்று ஒரு குறளிற் தெரிவித்திருக்கின்றனர். ஆகவே ஒவ்வொரு புலவரும் உழுதொழில், உழவர், எருது, மேழி, கலப்பையின் பல உறுப்புகள், நீர்வளம் முதலியவைகளைப் பற்றித் தருணம் நேர்ந்தவிடத்தெல்லாம் சிறப்பித்துச் சொல்லியிருப்பதன்றித் திருஷ்டாந்தங்கள் சொல்லவேண்டி வருங் காலங்களிலும் உழுதொழிலிலிருந்தே உபமானங்கள் எடுத்தாளுவதைத் தமது வழக்கத்துக்குக் கொண்டுவந்திருக் கின்றனர்.

உழுதொழிலுக்கு இன்றியமையாத எருது புஷ்டியாயும் வேலை செய்யத்தக்க வயதினதாயும் இல்லாவிடிண் பயனில்லையென்ற முக்கியமான உண்மையைப் புலவர் பலவாறு கூறியிருக் கின்றனர். “மூரியெருத்தினுழவு” பயன்தருவதில்லையென உபமானங்கள் எடுத்திருப்பவர் பலர். இன்னும் நூல்களை ஆராய்வோமாஞல், மகாமகோபாத்தியாய சுவாமிநாத ஐய ரவர்களாற் பதிப்பிக்கப்பட்ட பழைய சங்க நூல்களாகிய பத் துப்பாட்டு, புறநானூறு முதலிய நூல்களில் விவசாய விஷய மான பல அரிய பெரிய விஷயங்களைக் காணலாம். உழும் எருதினைப் புகழ்ந்துபாடாதாரில்லை. பொறுமைக்கும் நற்குணத் துக்கும் பரோபகாரசிந்தைக்கும் பெருந்தன்மைக்கும் எருதை உபமானமாக எடுத்துக்கொள்வதுண்டு. புறநானூற்றில் ஒரு செய்யுளில் உழுதொழிலின் இன்பங்களைப் பலவாறு ஒரு புலவர் எடுத்துச் சொல்லுகின்றனர். அதிற் தன்னுடைய நாள் வேலை முழுவதையும் குறைவின்றி வெயிலில் வருந்தியுஞ் சரிவரச் செய்துவிட்டுப் பிறகு வைக்கோலைச் சாவகாசமாகச் சாப்பிட்டுக் களிப்புடனிருக்கும் எருதைப்பற்றி மிகப் பாராட்டத்தக்க சொன் னயமமைந்த செய்யுளடிகளிற் தெரிவித்திருக்கிருர். சுயநலத் தையே பாராமல் பிறர் பயனடைய விரும்பி அவருக்காகத் தான் உழைத்து வேலை செய்து அந்த உழைப்பின் பிரயோ சனத்தைப் பலசனங்களடையக்கூடுமென்ற நிச்சயபுத்தி ஏற்பட்ட பிறகே எருது தான் உண்ணப்போகிறதென்று தெரிவித்து மனிதனும் சரீரப் பிரயாசைப்பட்டுப் பரோபகார சிந்தையைப் பெரிதுமுடையவனுயிருக்க வேண்டுமென்று உழைப்பின் மேன் மையையும் அருளின் சிறப்பையும் ஒருங்கே தெரிவித்தனர்.

பத்துப்பாட்டிற் பட்டினப்பாலையிற் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ண ஞர், உழவர் தொழிலையும், அவர்கள் இல்லறம் நடத்தும் முறைகளையும், அவருக்குள்ள களிப்பு, துன்பம் முதலிய யாவை யும் நன்குயறிந்தவனுய் அவர்கள் குடியிருக்கும் வீடுகளையும் சுரைக்கொடிபடர்ந்த கூரையினையும், அவர்கள் வேளை, அவரை முதலிய பதார்த்தங்களை உண்பதையும், ஒன்று விடாமல் அவர் கள் சிரமமறிந்து அவர்களுடைய பொறுமைக்கும், உண்மைக் கும், ஈஸ்வரபக்திக்கும் வியந்து பாடியிருக்கின்றனர். அப்புல வரே, பொய்சொல்லாத மனச்சாட்சிக்குச் சரியாயும் கடவுளுக் குப் பொதுவாயும் நடந்து கொள்ளும் சத்தியமார்க்கத்தைப் பற்றித் தெரிவிக்கவந்தவிடத்து அத்தகைய சன்மார்க்க நிலைக்கு ஒரு உபமானம் வேண்டி,

“ கொடுமேழிநசையுழவர்
நெடுநுகத்துப்பகல்போல
நடுவுநின்றநன்னெஞ்சினேர் ”

என்று கலப்பையிலிருக்கும் பகலாணியை உபமானமாக எடுத் துக்கொண்டனர். பிரம சிருஷ்டியில் மூலபுருஷரது துடையி னின்றும் வெளிப்பட்டதாகக் கூறப்படும் உழவர்கள் தமது தொழிலைச் சரிவர நடத்தியே எல்லாப் புருஷார்த்தங்களையும் பெற வேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. குறளில் உழவு விஷயமாய்ச் சில பெருமை வாய்ந்த செய்யுட்களுள்ளன. மேழியை ஊன்றிப் பிடித்தவர்களுக்குச் செல்வத்துக்குக் குறை வில்லை யென்று சொல்லி, பயிரிடுவதில் ஆழமாகவே உழ வேண்டுமென்ற உண்மையைத் தெரிவித்திருக்கின்றனர். மேலும், “ஓதுவரெல்லாம் உழவர் தலைக்கடை”, “மேழிச் செல்வங்கோழைபடாது” என்ற வழக்கத்தில் வந்த பழைய வாசகங்களால் மேற்போந்தவுண்மைகள் விளங்கும். நிலத்தைச் சாகுபடி செய்யுந் தொழிலை விட்டு வேறு தொழிலை நாடுவது அத்துணைச் சலாக்கியமல்லவென்பதைப் புலவர் பலவாறு வற் புறுத்திக் கூறியிருக்கின்றனர். தேசசேமத்துக்கும் மனிதனுக்குச் சௌகரியமான சீவனத்துக்கும், சுய இச்சையாய்ப் பொருளீட்டி இல்லறம் நடத்துவதற்கும் முயற்சியளவே பலனுங் கிடைக்கு மென்ற அரிய வுண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு அந்தத் தவத் தைச் சன்மார்க்கத்தில் உபயோகித்து ஆத்மலாபமடைவதற்கும் உழுதொழில் மிக்க சாதகமாக விளங்குகின்றதென்றஉண்மையைப் பன்முறை சொல்லிசைப்புலவர் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிருர்.

உலக இயற்கையும், இயற்கையின் வனப்பும், அமைப்பும் உழவருக்குத் தெரியும்படி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. திண்மை நிலையும், கனமுமுள்ள நெற்களையே விதைவிதைக் கவைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்ற அரிய விஷயத்தைத் தமிழ் நூல் களிற் செம்பொருளாகவும் கருத்துப் பொருளாகவும் காண லாம். பருத்த நெல் மணியை, தன்னிடம் நிறைந்த கல்வியும் பிறருக்குப் பயனைத் தாக்கூடிய அறிவும் நிறைந்த நல்லாசிரிய னுக்கு உவமைப்படுத்தியுள்ளது. ஆனல் தத்தம் தொழிலைச் சரிவரநடத்தினுலன்றி உலகம் நடைபெருதாதலால், உழவர் தொழில் பிறருதவி சிறிது மில்லாமல் நடக்கத்தக்கதல்ல வென்று கம்பரியற்றியதாய்க் கூறப்படும் தனிப்பாடற் செய்யு ளொன்றில் மேற்குறித்த கருத்தை

“ காராளர் தொழிலெல்லாங்
கம்மாளர் கைத்தொழிலே ”

என்று பல தொழிலுக்குமுள்ள சம்பந்தத்தை அழகாய்த் தெரிவித்திருக்கிறது.

தன் நிலத்தைச் சொந் ... எப்போதும் போய்ப் பார்த்துவர வேண்டுமென்று ... தந்தத் தருணங்களிற் செய்ய வேண்டிய வேலைகளை ... சாக்கிரதையாய்ச் செய்ய வேண்டுமென்றும், தன் எரு... சௌக்கியமாய் வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றும், எக்காரணம் பற்றியும் கலப்பை, எருது என்ற இன்றியமையாத முதலைச் செலவழித்தல் பாவமாகுமென்றும், உழவருக்குப் புலவர் நீதிவாக்கியங்கள் எவ்வளவோ சொல்லியிருக்கின்றார்கள். குழந்தையைப் பாதுகாத்து அதன் வளர்ச்சியிற் கருத்துடைய தந்தையொப்ப, நிலத்தின் வளர்ச்சியில் உழுதுண்பான் சிரத்தை வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கூறியிருக்கின்றனர். மேலும் பழைய தமிழ் நூல்களிற் தட்டையென்ற கிளிகடிகருவியை உழவர் எடுத்துக் கொண்டுபோய் அதன் ஓசையை யெழுப்பிப் புறத்திற் சஞ்சரித்துத் தீங்கு செய்யும் பறவைகளை யோட்டுவதாய்ச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. தட்டையின் ஓசையைப் புலவர் சிறப்பித்துக் கூறியிருப்பதையும் பிறவிஷயங்களையும் யோசித்தாற் புலவருக்கு உழவர் தொழிலில் எந்த விஷயமும் அற்பமாயில்லாமல் முக்கியமாயும் சிறந்ததாயும் பட்டிருந்ததென்று தெரிகிறது.

நிலவளத்திற்கு நீர்வளம் இன்றியமையாததென்பது சொல்லாமலே விளங்கக் கூடிய விஷயம். வானம் பெய்யாவிடிற் குடித்தனக்காரர்கள் கஷ்டப்படுவார்களென்றும், அதனாற் தேசத்துக்குக் கஷ்டமென்றும் எல்லாருக்குந் தெரிந்திருந்தாலும், அரசன் சந்நிதியில் தமக்கு வேண்டிய நிதிக்குவியலை மட்டிற்தெரிவித்து இச்சகம் பேசிக் காரிய சாதகஞ் செய்து கொள்ளத் தமிழ்ப்புலவர்கள் ஒருபோதுஞ் சென்றாரில்லை. நிர்ப்பயமாயும், தைரியமாயும் உழவர் குறைகளையும் அவர்கள் மனத்தின் செயலையுந் தெரிவித்து அவர்களுக்குச் சாதகங்களைத் தேடுவதே தமக்குப் பெரிய இன்பமாய்ப் புலவர்கொண்டிருந்தனர். புறநானூற்றிற் சில செய்யுட்கள் இத்தருணத்திற் கவனிக்கத்தக்கன. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனிடஞ் சென்ற குடபுல்லியனார் என்ற புலவர் அவனைப் புகழேந்திபாடிப் பரிசு பெற்றுமீளும் ஒருவிஷயத்தையே மனதிற்கொள்ளாமல், அரசனோடு நேரிற் பேசுந் தருணங் கிடைத்ததற்குச் சந்தோஷமடைந்தவராய் முதலில் உழவருக்காக வேண்டிய காரியங்களை எடுத்துச் சொன்னாரென்றால் அவரது மனத் தூய்மையையும், பரோபகார சிந்தையையும் நாம் எவ்வாறு எடுத்துச் சொல்வது. அவா சொல்லியது அடியில் வருமாறு :—

"வலியவேந்தே" நீ போகவிருக்கும் மறுமையுலகத்தின் கண்ணுகருஞ் செல்வத்தை விரும்பினும், உலகத்தைக் காப்பாரது தோள்வலியைக் கொடுத்து நீ ஒருவனுமே தலைவனுதலை விரும்பினும், மிக்க நல்ல புகழை இவ்வுலகத்தே நிறுத்துதலை விரும்பினும் அவ் வேட்கைக்குத்தக்க செய்கையைக் கேட்பாயாக ; இப்பொழுது பெரியோய், நீரை இன்றியமையாத உடம்பிற்கெல்லாம் உணவாகக் கொடுத்தவர் உயிரைக் கொடுத்தார். உணவை முதலாகவுடைத்து அவ்வுணவாலுள்ளதாகிய உடம்பு. ஆதலால் உணவென்று சொல்லப்படுவது (உணவோடு) நிலத்தோடு கூடிய நீர், அந் நீரையும் நிலத்தையும் ஒரு வழிக் காட்டினவர்கள் இவ்வுலகத்து உடம்பையும் உயிரையும்படைத்தவராவர். நெல் முதலாயவற்றை வித்திட்டு மழையைப் பார்த்திருக்கும் புல்லிய நிலம் இடமகன்ற நிலத்தை யுடைத்தாயினும் அது பொருந்தியாழும் அரசனது முயற்சிக்குப் பயன் படாது.

ஆதலாற் கொல்லும் போரையுடைய செழிய ! இதனைக் கடைப்பிடித்து விரைந்து நிலங்குளிர்ந்தவிடத்தே நீர்நிலைமிகும் பரிசு தளைத்தோர், தாஞ்செல்லு முலகத்துச் செல்வ முதலாகிய மூன்றினையும் இவ்வுலகத்துத் தம்பேரோடு தளைத்தோராவர். அந் நீரைத் தளையாதவர் இவ்வுலகத்துத் தம் பெயரைத தளையாதோர்—இவ்வாறு நீர் வளம் பெருக்கலே அரசன் செய்ய வேண்டிய முக்கிய கடமையாகுமென்றும், அப்படிக் குளந் தொட்டு வளம்பெருக்கின், புருஷார்த்தங் கிடைக்குமென்று தைரியமாய்ச் சொன்னவர்கள் தமிழ்ப் புலவர்களே. கரு ஆரிற் போர்வென்று திரும்பிய சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பாடிய வெள்ளைக் குடி நாகனாரென்ற தமிழ்ப் புலவர் அவனது வெற்றிக்கு அவன் நாட்டின் வளமே காரண மென்றும், அந்தவளத்தைப் பெருக்கலே அவனது கடமையாகு மென்றும் உழவரிடத்தில் அதிக அன்பும் அருளும் பொருந்தி அரசன் நிற்க வேண்டு மென்றுந் தெரிவித்திருக்கிறார். அப்படித் தெரிவிக்குஞ் சமயத்தில் உலகத்திலுள்ளவர் சுபாவம் மழை பெய்யா விட்டாலும், அறம் நிலை தடுமாறினாலும், இயற்கையென்றிராது அரசனே அவற்றைச் சீர்ப்படுத்த வேண்டுமென்று நினைப்பார்களென்ற உண்மையை அழகாய்த் தெரிவித்திருக்கின்றனர். புறநானூற்றிலுள்ள இச் செய்யுளடிகள் நிரம்ப இனிமையாயிருத்தலின் இங்குச் செய்யுளையே எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறது. அது வருமாறு :—

"வருபடைதாங்கிப் பெயர்புறத்தரார்த்துப்—பொருபடைதரூஉங்
கொற்றமுமுழுபடை—யூன்றுசான் மருங்கிளீன்றதன்
பயனே—மாரிபொய்ப்பினும் வாரிகுன்றினு—மியற்கையல்லன்
செயற்கையிற்றோன்றினுங்—காவலர்ப்பழிக்குமிக் கண்ணகன்
ஞாலமதுநற் கறிந்தனை யாயினியு நொதுமலளர் பொது
மொழிகொள்ளாது பகடுபிறந்த குநர்பாரமோம்பிக் குடி
புறந்தருகுவையாயினினின்னடி புறந்தருகுவரடங்காதோரே"

இனி உழவன் கணக்குப் பார்த்தால் உழவு கோலும் மிகுதியிராது என்ற வாசகத்தைக் கொண்டு சிலர் உழுதொழில் தக்க பலன் கொடுப்பதில்லையென்று விளங்குகின்றதென்றெண்ணுகிறார்கள். இந்தக்கருத்து ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதல்ல. மேற்போந்த வாசகத்திலுள்ள உண்மைவேறு. "பருவ முயற்சியளவுபயத்தால்" தனது தருமமாகவுள்ள நிலத்தில் விசேஷ லாபத்தைப் பெற வேண்டுமென்று இச்சிப்பது தவறு என்றும், முயற்சி, முன்யோசனை, செட்டுத்தனம் பாதுகாப்பு முதலியற்றிற்குத்தக்க படியே பலன்கிடைக்குமென்றும், ஏகதேசத்தில் உழுது பயிரிட்டு உடனே தனக் குவியல் சேர்த்துவிட யோசிப்பது பாத்தியமாகாதென்பதையுந் தெரிவித்தபடி, மேலுஞ் செய்நேர்த்தி விஷயத்திற் சாக்கிரதையாய்க் கணக்கு வைத்தல் நல்ல பழக்கமாகுமென்றுந் தெரிவித்ததென்று கொள்ள வேண்டும்.

உழவுத் தொழில் பல தொழில்களிலுஞ்சிறந்தது. இல்லறம் சரியாய் நடந்து வரவும், ஆத்மலாபம் சித்திக்கவும் சச்சரவு, கோபம், அவசரம், பேராசை முதலிய துர்க்குணங்கள் நீங்கி, சாந்தம், பொறுமை, நிதானம், திருப்திமுதலிய நல்லபழக்க வழக்கங்கள் வருவதற்கும், நோயற்ற வாழ்வு கிடைப்பதற்கும் சாதகமாகவுள்ளது. மேற்குறித்த கருத்துக்கள் யாவும். தமிழ்ப் புலவர்களால் ஆங்காங்குச் சொல்லப்பட்டிருப்பதை அறிந்து அதன்படி நடந்துகொள்வது சான்ற குணமாகும்.

(கமத்தொழில் விளக்கம்)

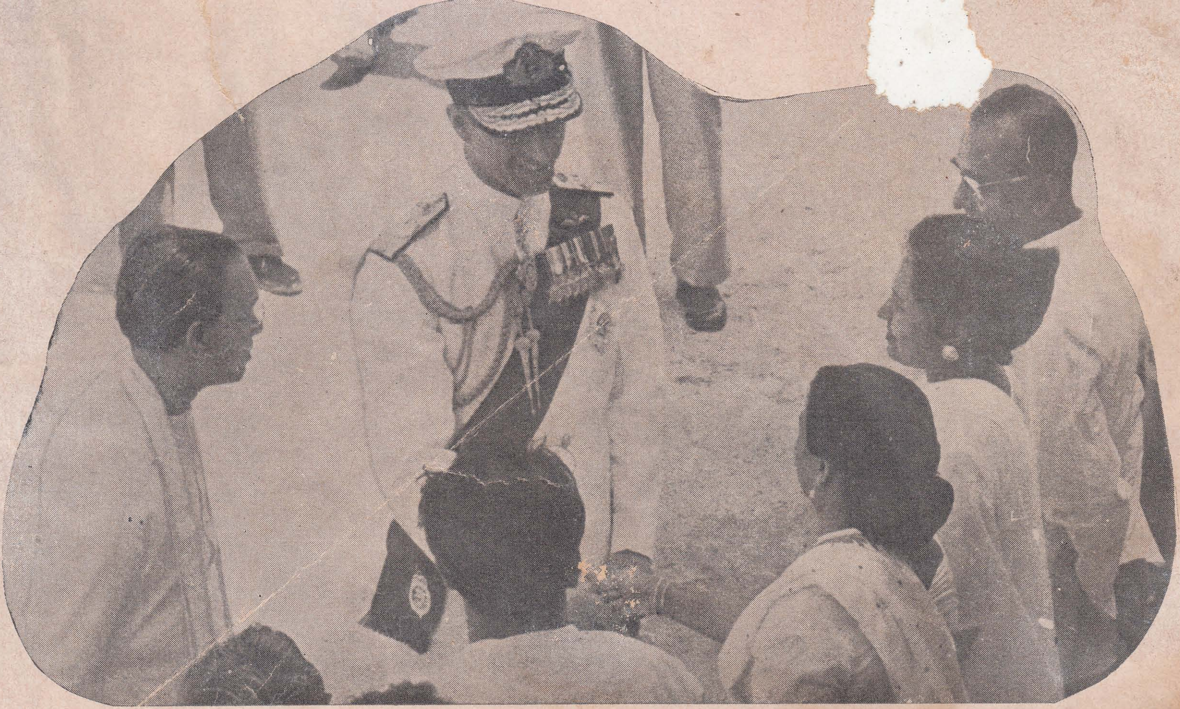

எடின்பரோ கோமகனுக்கு பிரதம மந்திரி பண்டாரநாயக்கா தனது மந்திரிகளை அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

பண்டாரவெளி சனசமூக நிலையம் 7 வது வருடாந்தப் பொதுக்கூட்டம்

1956 ம் ஆ மார்கழி மீ 21 ந் திகதி பிற்பகல் 2 மணியளவில் பண்டாரவெளி சனசமூக நிலைய 7 வதுவருடாந்தப் பொதுக் கூட்டம் தற்காலிக தலைவர் ஜனுப் க. அப்துல் ஹமீது அவர்கள் தலைமையின்கீழ் நடைபெற்றது. சென்ற கூட்ட குறிப்புக்களும் வரவு செலவு கணக்குகளும் நிலைய காரியதரிசியால் வாசித்து விளக்கப்பட்டதும் அவற்றை எல்லோரும் எகமனதாக எற்றுக் கொண்டனர். பின் வருங்கால உத்தியோகத்தராகப் பின்வருவோர் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

போஷகர் ஜனுப் நா. மு. முத்தலிபு
தலைவர் ஜனுப் மீ. சே. அ. காதிறு
உபதலைவர் ஜனுப் கா. அ. முத்தலிபு
காரியதரிசி ஜனுப் இ. அ. ஹசன்.
உபகாரியதரிசி ஜனுப் மு. அப்துல் ஹமீது
பொக்கிசாதிபர் ஜனுப் க. அப்துல் ஹமீது
பரிசோதகர் ஜனுப் அ. உ. சாகுல்ஹமீது

எட்டுப்பேரைக்கொண்ட நிர்வாகசபையும்தெரிவு செய்யப்பட்ட பின் சங்கவளர்ச்சிபற்றி காரியதரிசியால் விளக்கிக் கூறப்பட்டது.

ஈற்றில் தலைவர் வேண்டுகோளுடனும் தேநீர் விருந்துடனும் கூட்டம் இனிது கலைந்தது.

கந்தளாய் கிராம முன்னேற்றச் சங்கம் உத்தியோகத்தர்கள் தெரிவு

கந்தளாய் கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தின் 1956 ம் ஆண்டின் வருடாந்தக் கூட்டம் 4.12.56 செவ்வாய்க்கிழமை மாலை 3.30 மணிக்கு மேற்படி சங்கக் கந்தோரில் தம்பலகாமப் பற்று பிரிவுக் காரியாதிகாரி திரு. பி. எ. ஜெ. காசிநாதர் அவர்களின் தலைமையின் கீழ் நடைபெற்றது.

பின்வருவோர்கள் நடப்பு வருடத்து உத்தியோகத்தர்களாகத் தெரிவு செய்யப் பெற்றனர்.

தலைவர். திரு. மு. வ. சின்னத்துரை
உப தலைவர். ஜனுப் ஈ. முகம்மது சுல்தான்
காரியதரிசி ஜனுப் ரி. அப்துல் காதர்
தனாதிகாரி திரு. எச். எம். மாட்டின் சிங்கோ

நிருவாக சபை அங்கத்தவர்களாகத் தெரிவு செய்யப் பெற்றவர்கள் :—

திரு. ஆர். கதிர்காமத்தம்பி
திரு. எ. முத்துலிங்கம்
ஜனுப். எம். சாகுல்ஹமீது
ஜனுப் எ. அப்துல் லத்தீபு
ஜனுப். பீ. அப்துல் றகீம்

ரீ. அப்துல்காதர்,
கந்தளாய் கி. மு. ச. கௌ. காரியதரிசி

ஒட்டமாவடி

(எச். எம். ஹனிபா)

கிழக்கு மாகாணத்தின் தலைநகரமாகிய மட்டக்களப்பிற்கு வடக்கே சுமார் 20 மைல்களுக்கப்பால் இக்கிராமம் உள்ளது. இந்தக் கிராமத்திற்கு வடக்கே வாழைச்சேனை என்ற கிராமமும், கிழக்கே அடர்ந்த இயற்கை வளப்பம் பொருந்திய காடுகளும், தெற்கே மீருவோடை என்ற குக்கிராமமும் மேற்கே ஒரு பெரிய ஆறும் எல்லைகளாக அமைந்திருக்கின்றன.

இக்கிராமத்தின் பெயர்

இந்தக் கிராமத்தின் பெயரை நாங்கள் எடுத்துக்கொண்டால் இது ஒரு காரணப் பெயர் என்றே நாம் ஊகிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. இற்றைக்கு சுமார் 225 வருடங்களுக்குமுன், இப்பொழுது ஒட்டமாவடிப் பாலத்தின் கீழாய் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஆறு அப்பொழுது ஒரு சிறு வாவியாக இருந்ததாம். அந்த வாவியின் அருகில் ஒரு பெரிய ஓட்டையுள்ள மாமரமும் நின்றதாம். அதற்குக் கீழ் இங்கு வசித்த மக்கள் வாடிவீடு கட்டி வேளாண்மை செய்தார்களாம். அப்பொழுது அவர்களே அந்த இடத்திற்கு ஒட்டமாவடி என்ற நாமத்தைச் சூட்டிக் கொண்டார்களாம். தமது மூதாதையர் சூட்டிய நாமத்தையே இப்பொழுது வசிக்கும் மக்களும் ஏற்று ஒட்டமாவடி என்று அழைக்கின்றார்கள். இங்கு நடந்த கூட்டங்களில் இவ்வூரின் பெயரை மாற்ற பல பேர் பேசியிருக்கின்றனர்.

சமூகம்

இக்கிராமத்தில் சுமார் 6,000 பேர் வசிக்கின்றனர். இங்கு வசிப்பவர்களில் இஸ்லாமியரே அனேகமாக இருந்த போதிலும் தமிழர்களும் சிங்களர்களும் சுமார் 2,000 பேர் சீவிக்கின்றனர். சோனகரும் தமிழரும் தமிழ்ப் பாஷையே பேசுகின்றனர். தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் வாழும் சிங்களரும் தமிழ்ப் பேசக் கற்றுக்கொண்டதில் எதுவித வியப்புமில்லை.

தொழில்

இக்கிராமத்திலுள்ள பெரும்பாலோர் கமம் செய்வதையே பிரதான தொழிலாகக் கொண்டவர்கள். இஸ்லாமிய இளைஞர்கள் வியாபாரத்தைத் தமது தொழிலாகக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஆனால் முதியவர்கள் இக்கிராமத்திற்கு சுமார் 5 மைல்களுக்கப்பால் இருக்கும் கல்குடாவுக்குச் சென்று அங்குள்ள கடலில் மீன்பிடித் தொழில் நடாத்துகின்றனர். வேறு சிலர் இவ்வூருக்கு மேற்கே அமைந்திருக்கும் வாகனேரி என்னும் ஊரிலுள்ள வயல் நிலங்களில் கொச்சிச்சேனை செய்து அதனால் வரும் வருவாயைப் பெறுகின்றனர். தமிழர்களும் முஸ்லிம்களைப் போலவே தொழிலை நடாத்துகின்றனர். இங்குள்ள சிங்களர்களை தனித்துக் கூறமுடியாது. சிங்களர், முஸ்லீம்கள், தமிழர்கள் ஆகிய மூன்று சாதியாரும் இங்கு அமைந்திருக்கும் “காகிதத் தொழிற்சாலை” யில் தொழில் செய்கின்றனர். வேளாண்மை செய்ய வயல் இல்லாமல் அவதியுற்ற மக்களுக்கு இத்தொழிற்சாலை வந்தது ஒரு பெரிய உதவியாக இருக்கின்றது. இஸ்லாமியப் பெண்கள் கைத்தொழிலில் மரையின் கொம்பு போல உன்னத நிலையடைகிறார்களென்றே சொல்லலாம். அப் பெண் சிகாமணிகள் சட்டிபானை செய்தல், பாய் பெட்டி பின்னல், மப்ளர் எனப்படும் அழகான சால்வைகளைப் பின்னல் போன்ற கைத்தொழிலைச் செய்து தமது வாழ்க்கைக் கேற்ற மூலாதாரங்களைச்செய்து கொள்கின்றனர்.

ஒற்றுமை

இங்கு வசிக்கும் மக்கள் சாதிவேற்றுமை பாராது ஒற்றுமையாக வாழ்வதை கிராமச்சங்க அக்கிராசனர் தொடக்கம் பாராளு மன்றப் பிரதிநிதிவரை இன்றும் புகழ்ந்துபேசிய வண்ணமே யிருக்கின்றார்கள். இங்கு ஏழைப் பெண்களுக்கு திருமண முடிப்பதென்றால் “ஏழைத் திருமண நிதிச்சபை” யின் மூலம் பணம் வசூல் செய்து அவர்களின் திருமணத்தை முடிப்பர். இது தற்போது 12 வருட காலச் சேர்மனாகவும், பள்ளி கதீபாகவும் கடமையாற்றும் ஜனாப் மு. இ. ஹபீபு முகம்மது அவர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட ஓர் சாதனமேயாகும். இதனால் ஏழைகளின் மனம் நிம்மதி அடைகிறதென்றே சொல்லலாம். இங்கு கிராம முன்னேற்றச் சங்கம், மாதர் முன்னேற்றச் சங்கம், கூட்டுறவுச் சங்கம், இஸ்லாமியப் பொது நல சங்கம், இளைஞர் முன்னேற்றக் கழகம், கல்வி யபிவிருத்தி இயக்கம் பெற்றார் ஆசிரிய சங்கம் போன்ற சங்கங்கள் கிராமமுன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபடுகின்றன. இன்னும் கற்குடாப் பிரதிநிதியின் கந்தோர், அரசினர் உதவி தபால் கந்தோர், அரசினர் கனிஷ்ட பாடசாலை, போன்றவைகளும் அமைந்திருக்கின்றன. பழைய காலத்தில் கட்டப்பட்ட ஒரு பெரிய பள்ளி வாசலொன்றும் இவ்வூருக்கு நடுமத்தியில் அமைந்திருக்கின்றது. எலும்பு முறிவுக்கு சிகிச்சை செய்யப்படும் இரண்டு வைத்தியசாலைகளும் இங்கு உண்டு.

தலைவர்கள்

இக்கிராமிய மக்கள் தங்களுக்குள்ளேயே காலத்திற்குக் காலம் கிராம முன்னேற்றம் கருதி தகுதிவாய்ந்த தலைவர்களைத் தெரிவு செய்து அவர்களின் கீழ்ப்படிந்து நடப்பது இக்கிராமிய முன்னேற்றத்திற்கே ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கின்றது. இந் நிலையில் வைக்கப்பட வேண்டியவர்கள் தான் அக்கிராசனராகக் கடமையாற்றும் எம். ஈ. ஹபீபு முகம்மது மாஜி போஸ்ட் மாஸ்டர் எம். ஏ. எம். புஹாரி, ஜனாப் எம். ஈ. முகம்மது ஹுசெயின் ஆலிம் ஏ. எம். இஸ்மாயில் ஆலிம் ஆகியோர். இக்கிராமம் எதிர்காலத்தில் பல துறைகளிலும் முன்னேறும் என்பதற்கு மேற்கூறிய பெரியார்களின் தொண்டும், கடமையும் ஒற்றுமையுமே உதாரணமாக விளங்குகிறது.

அராலி சரஸ்வதி சனசமூக நிலையம்

இவ்வருடம் (1956) ஒக்டோபர் மாதம் நடைபெற்ற வலிமேற்கு நல்லூர்ப் பகுதி சனசமூக சமாஜ விழாப் போட்டியில் மேற்படி நிலையம் விளையாட்டு நிகழ்ச்சிகளில் முதன்மை ஸ்தானத்தைப் பெற்றதோடு இறுதிப் போட்டியிலும் முதன்மை இடத்தைப் பெற்று மேற்படி பிரிவில் முதன்மைச்சங்கமாக விளங்குகின்றது. இந்நிலையம் இதற்கு முந்திய விழாப் போட்டியில் வலி மேற்குப் பிரிவில் முதன்மை ஸ்தானத்தைப் பெற்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மிருதுலக்கண ஜாதகம்

"மணி"

முன்னொரு காலத்திலே பிரம்மதத்த மன்னன் பத்துவித அரச நீதிகளும் வழுவாது வாரணசி நகரிலிருந்து செங்கோலோச்சி வந்தான். அவன் காலத்திலே போதி சத்துவர் காசி நாட்டிலே செல்வம் கொழிக்கும் ஒரு பிராமணக் குடும்பத்திலே அவதரித்தார். பிராமணன் தனக்குப் பிறந்த மகனை கண்ணிமை காப்பதுபோல் பாதுகாத்து கல்வி கற்கும் வயது வந்ததும் தக்க சிலத்திற்கு அனுப்பிவைத்தான். மகன் அங்கு கற்க வேண்டிய கலைகளை யெல்லாம் கசடறக் கற்று வீடு திரும்பியதும், இல்லற வாழ்க்கை, உலக ஆசைகளைத் துறந்து தவவழியில் இறங்க விரும்பினான். தவத்திற்குரிய இடம் மனித சஞ்சாரமற்ற தனியிடமே. அதனால் இமயமலைச் சாரலையடைந்து கடுந்தவத்தை மேற் கொண்டான். துறவி சிறிது காலத்திலேயே, சமாதி நிலையெய்தும் பெரும் பேற்றைப் பெற்றதோடு பேரின்ப உண்மைகளையும் தெளிவுறத் தெரிந்து கொண்டார். மாசறு தவவழியில் இறங்கி இறைவனின் சேவடி நீழலிலே வாழ்ந்து வரும் காலத்தில் ஒரு நாள் தனது உணவுக்குத் தேவையான உப்பு, புளி இல்லாதிருப்பதைக் கண்டு, நகரத்திற்குச் சென்று அவைகளைச் சேகரித்துவர நினைத்தார். துறவி, அடுத்தநாட் காலையில் எழுந்ததும் காலைக் கடன் முடித்து, மரவுரிதரித்து, மான் தோலை யெடுத்து உடம்பை மூடி இடது தோளில் முடிச்சிட்டு, முதுகிலே இரு தோட்பைகளைத் தொங்க விட்டுக் கொண்டு, கெண்டியைக்கையிலேந்தி பிச்சையெடுக்க வாரணசி நகர் நோக்கிவந்தார். அரசன் அவ்வேளையில், நந்தவனம் நோக்கிவந்து கொண்டிருந்தான். வழியிலே யாவரது கவனத்தையும் ஈர்க்கும் கம்பீர தோற்றமும் சாந்தம் தவழும் முகமும் உடைய ஒருபெரியார் வருவதைக் கண்டு, அவர் பெருந்துறவியாயிருக்க வேண்டுமென நினைத்த அரசன், அவரை அணுகி வணங்கினான். துறவியும் ஆசீர்வதித்தார். அரசன் அவர் எங்கிருந்து எதற்காக இங்கு வந்திருக்கின்றார் என்பதை அறியும் ஆவலுடையவனாய் அவரை நோக்கி "தவப்பெருந்தகையே, தங்களைக் கண்டதும் என்மனம் என்னையறியாமலே தங்கள் வசப்பட்டுவிட்டது. தாங்கள் யார், எங்கிருந்து வருகிறீர்கள் என்பதை அறியத் தருமாறு வேண்டுகின்றேன்" என்று கேட்டுக் கொண்டான். துறவி, தான் இமயமலைச் சாரலிலே தவஞ் செய்து வருவதாகவும், தன்னிடமிருந்த உப்பு, புளி போன்ற பொருள்கள் குறைந்ததால் அவைகளை யாசகமாகப் பெற்றுத் திரும்பும் நோக்கத்தோடு இங்கு வந்ததாகவும் கூறினார். அரசன், அவர் இங்கு வந்தமை குறித்து அளவு கடந்த ஆனந்தமடைந்தான். அவரைத் தன்னாட்டிலேயே நிறுத்தி அவருக்குத் தேவையான பணிவிடைகளைத் தானே செய்யத் தீர்மானித்ததால், அவன் அவரைப் பார்த்து "தேவரீர், இங்கு எழுந்தருளியது என் பாக்கியமே. தாங்கள் மீண்டும் ஏகாந்தம் நாடி இமயமலைக்குப் போக வேண்டியதில்லை. என் நந்தவனத்திலே தங்களுக்கென ஒரு ஆசிரமத்தைக்கட்டித் தருகிறேன். தாங்கள் அங்கிருந்து தவஞ்செய்யலாம். தங்களுக்குப் பணிவிடை செய்யும் பாக்கியத்தை எனக்களியுங்கள்" என்று வேண்டினான். துறவியும், அரசனது வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி நந்தவனத்திலே தங்கி தவஞ் செய்து வந்தார். அரசன் தினந்தோறும் வந்து துறவிக்குப் பணிவிடைகள் செய்து போனான். இப்படியாக விருக்கும் நாளிலே, ஒருநாள், நகரின் எல்லைப் புறத்திலே பகையரசனொருவன் வந்திருப்பதைக் கேள்விப்பட்ட அரசன் அவனை அடக்கி வெற்றிவாகை சூடி வரப்புறப்பட்டான். அவன் போகுமுன் தனது பட்டமகிஷியை அழைத்து, துறவிக்குப் பணிவிடை செய்யுமாறு பணித்தான். அரசன் நாட்டை விட்டுப்போன நாள் முதலாக, அரசி துறவிக்கு உணவு பரிமாறுவதை வழக்கமாகக் கொண்டாள். ஒரு நாள், துறவி நெடு நேரங்கழித்தும் வராதிருப்பதைக் கண்ட அரசி, அவர் வரக் காலதாமதமாகுமென நினைத்து, நீராடும் அறைக்குச் சென்று, வாசனை கமழும் நீரிலே புனலாடி, பட்டுடையணிந்து, பொன்னணிபூட்டி, அவரது வரவை எதிர்பார்த்து, சிறு ஆசனத்திலே தெய்வ அரம்பையோவெனக் கண்டார் ஐயுறும் பொலிவுடன் வீற்றிருந்தாள். நந்தவனத்திலே தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்த முனிவர், தியானம் நீங்கி கண் விழித்துப் பார்த்த பொழுது சூரியன் மறையும் வேளையாயிருப்பதைக் கண்டு, எழுந்து, ஆகாயமார்க்கமாகவந்து அந்தப்புரத்திலிறங்கினார். அரசி, துறவி நடந்துவரும் சத்தத்தைக் கேட்டுத்திடுக்குற்று ஆசனத்தை விட்டெழுந்தாள். எழுந்த வேகத்தில் அவளது மேலாடை நழுவியது. கச்சணிந்த கொங்கைகளும் வேய்போன்ற கரங்களும், தாமரையையொத்த முகமும், இளமை தவழும் பொன்னார் மேனியும் தெட்டெனப் புலப்பட்டன. வெளியே வந்து கொண்டிருந்த துறவி அரசியை இந் நிலையில் கண்டுவிட்டார். கண்டதும் அவரது தவநிலை சிதறுண்டது. தவமகிமையால் நீறுபூத்திருந்த உணர்ச்சிகள் கிளர்ந்தெழுந்தன. பால் மரத்தை வெட்டினால் எவ்விதம் பால் வடியுமோ, அவ்விதம் அவர் உணர்ச்சிமேலிட்டு நின்றார். அரசி உடனே தன்மேலாடையைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு அடக்க, வொடுக்கமாகத் துறவிக்கு உணவு பரிமாறினாள். துறவிக்கோ இருப்புக்கொள்ள வில்லை. உணர்ச்சி அவருடம்பைத் தகிக்கத் தொடங்கியது. பிட்சாபாத்திரத்திலிட்ட உணவையெடுத்துக்கொண்டு விரைவாக அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினார். ஆசிரமத்தையடைந்ததும், அரசியை அடைய வேண்டுமென்ற ஏக்கமே நிலைக்க, உணவருந்தாது வாளா விருந்தார். அன்று முதல் துறவி அரண்மனைக்குச் செல்வதை நிறுத்திக்கொண்டார். நாட்கள் பல கழிந்தன. துறவிபட்டினியாகக் கிடந்த போதிலும், தியானமின்றி, அரசியையடையும் ஏக்கத்திலேயே நலிந்து கிடந்தார். அரசன் பகையரசனை வென்று வாகைசூடி நாடு திரும்பினான். திரும்பியதும் நேரே அரண்மனைக்குச் செல்லாது, துறவியைப் பார்க்க ஆசிரமத்திற்கு வந்தான். எப்போதோ கொண்டுவந்த உணவு கலத்தில் கிடக்க, துறவி ஒரு மூலையிலே வீழ்ந்து கிடப்பதை அரசன் கண்டான். அரசன் துறவி நோயுற்றிருக்கிறாரென நினைத்து ஆசிரமத்தைச் சுத்திகரித்து, அவரைத்தூக்கியெடுத்து மடிமீதிருத்தி, "தேவரீர், தங்களுக்குயாதுகுறையோ"வெனக் கேட்டான். துறவியார் யாதும் கூறாது மௌனஞ் சாதித்தார். அரசன் பன்முறை வலிந்துகேட்டதும், முனிவர் அரசனைப் பார்த்து" அரசே, நான் கடுமையான, தவத்தி லீடுபட்டு பேரின்பப்பேற்றை அடைய முயன்றுகொண்டிருக்கும் பொழுது ஓர் அழகிய பெண் வந்து என் தவத்தைக் கலைத்துவிட்டாள். இப்பொழுது என்மனம் அவளைத் தவிர வேறொன்றையும் நாடவில்லை. அவளை அடையாவிட்டால் நான் இறப்பது திண்ணம்" என்றார். அரசன் "தவப்பெரியாரே, தங்களின் தவத்தைக் கலைத்த அப்பெண்யார்? அவள் யாராயிருந்தாலும் அவளை உங்களிடம் சேர்ப்பிக்கிறேன்" என்று மொழி

தடை, தன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த பெண் வேறுயாருமல்ல அரசியேயெனக் கூறினார். அரசன் உடனே அவளைத்துறவியிடம் சேர்ப்பிப்பதாகக் கூறி அரண்மனையை யடைந்தான். அரசன், கற்புமிக்க தன் அன்புக்கினியாளை அழைத்து "மிருதுலக்கணி, துறவி உன்னை விரும்புகின்றார். நான் உன்னை அவருக்குக் கையளிப்பதாக வாக்களித்துவிட்டேன். துறவியை மீண்டும் தவவழிக்குக் கொண்டுவருவது உன்னுடைய கடமையாகும். அதைச் செய்யத் தவறாதே" எனக் கூறி, மிருதுலக்கணியை துறவியிடம் கையளித்தார். துறவி அரசியை அழைத்துக் கொண்டுபோக யத்தனித்தார். அவள் தடுத்து "சுவாமி நாம் இல்லற வாழ்க்கையில் இறங்கவேண்டுமானால் வனத்திற்குப் போவது அழகல்ல. இங்கே மக்கள் மத்தியிலேயே நான் வசிக்க விரும்புகின்றேன். நாம் தங்குவதற்கு ஒரு வீடு தருமாறு அரசனைக் கேளுங்கள்" என்று கூறி, துறவியை அரசனிடம் அனுப்பினாள். அரசன் துறவி தங்குவதற்கு பாழடைந்த ஒரு வீட்டைக் கொடுத்தான். நகரமக்கள் அவ்விடத்தைக் காலைக்கடன் முடிப்பதற்கும், குப்பைகூழங்களை இடுவதற்கும் உபயோகித்தனர். துறவி, அவளை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்குப் போனார். தூரத்தே வரும் பொழுதே அவ்விடத்திலிருந்து கிளம்பிய துர்நாற்றம் அவர்கள் மனத்தைக் குழப்பியது. அரசி அதைச் சுத்தப்படுத்திச் சாணமிட்டு மெழுகி வீட்டை அலங்கரித்தாலொழிய தான் அவ்வீட்டில் நுழையமுடியாதென மறுத்துவிட்டாள். துறவி அரசனிடம் போய் மண்வெட்டியும், கூடையும் வாங்கி வந்து, மலத்தையும், குப்பை கூழங்களையும் அகற்றி நிலத்திற்குச் சாணமிட்டு மெழுகி, கூரையைச் சீர்ப்படுத்தி அவளை வீட்டினுள் அழைத்துச் சென்றார். அவள் வீட்டில் நுழைந்ததும் தான் உட்காருவதற்கு ஒரு ஆசனம் வாங்கிவரும்படி அரசனிடம் அனுப்பினாள். அவர் அதை வாங்கி வந்ததும் கட்டில் வாங்கி வரும்படி அனுப்பினாள். இவ்விதமாக ஒரே நேரத்தில் எல்லாவற்றையும் சொல்லாமல் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே சொல்லி வரவழைத்தாள். எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து முடித்த துறவி கடைசியில் அவள் உட்கார்ந்திருந்த மஞ்சத்தில் அமர்ந்தார். அரசி உடனே கோபித்தெழுந்து "சுவாமி, தாங்கள் ஒரு பிராமணரென்பதையும், உலக ஆசைகளை உதறித்தள்ளிய துறவியென்பதையும் மறந்து, என்னைத் தீண்டுகின்றீர்களே? இது முறையன்றே!" என்றாள். அரசி இவ்விதம் கூறியதும், முனிவரின் காம உணர்ச்சிகள் திடீரென மறைந்தன. அவர் மீண்டும் தவத்தின் பேற்றை உணரத்தொடங்கினார். படிப்படியாக மங்கிக்கிடந்த தவப்பேறுகள் தலைதூக்கின. அவர் கணநேரத்தில் விழவிருந்த நரகத்தை நினைவிற்குக் கொண்டு வந்தார். தவவாழ்விற்கும், காம வாழ்விற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை அலசி ஆராயும் நிலைக்குவந்தார். உடனே அரசியை அழைத்துச் சென்று அரசனிடம் ஒப்புவித்து "அரசனே, உனது பட்டமகிஷி காமத்தால் குருடாகிய என் கண்களைத் திறந்து விட்டாள். எனக்கும், இல்லறத்திற்கும் வெகு தூரமென்பதை அவள் உணர்த்திவிட்டாள். இல்லறத்தில் வாழ்பவன் நான்குவித நரகங்களில் உழலுவான். அத்தகைய வாழ்க்கை எனக்கு வேண்டாம். உன் அரசியை நீ வைத்துக் கொள். நான் போகிறேன்" எனக் கூறி அவ்விடம் விட்டகன்று, மீண்டும் கைவரப்பெற்ற தவவலிமையால் ஆகாயத்தில் எழும்பி இமய மலையை யடைந்து, அங்கு கடுந்தவம் புரிந்து, பிரம்ம லோகத்தில் சென்று அவதரித்தார்.

கைத்தொழில் கடற்றொழில் மந்திரி திரு. பி. எச். வில்லியம் டீ சில்வா அண்மையில் ஜேர்மனிக்கு விஜயஞ்செய்தபொழுது எடுக்கப்பட்ட படம். ஸ்கொன்பேர்க்கிலுள்ள நகரமண்டபத்தில் நகரமேயர் சுதந்திரமணியை அவருக்கு வழங்குவதைக் காண்க.

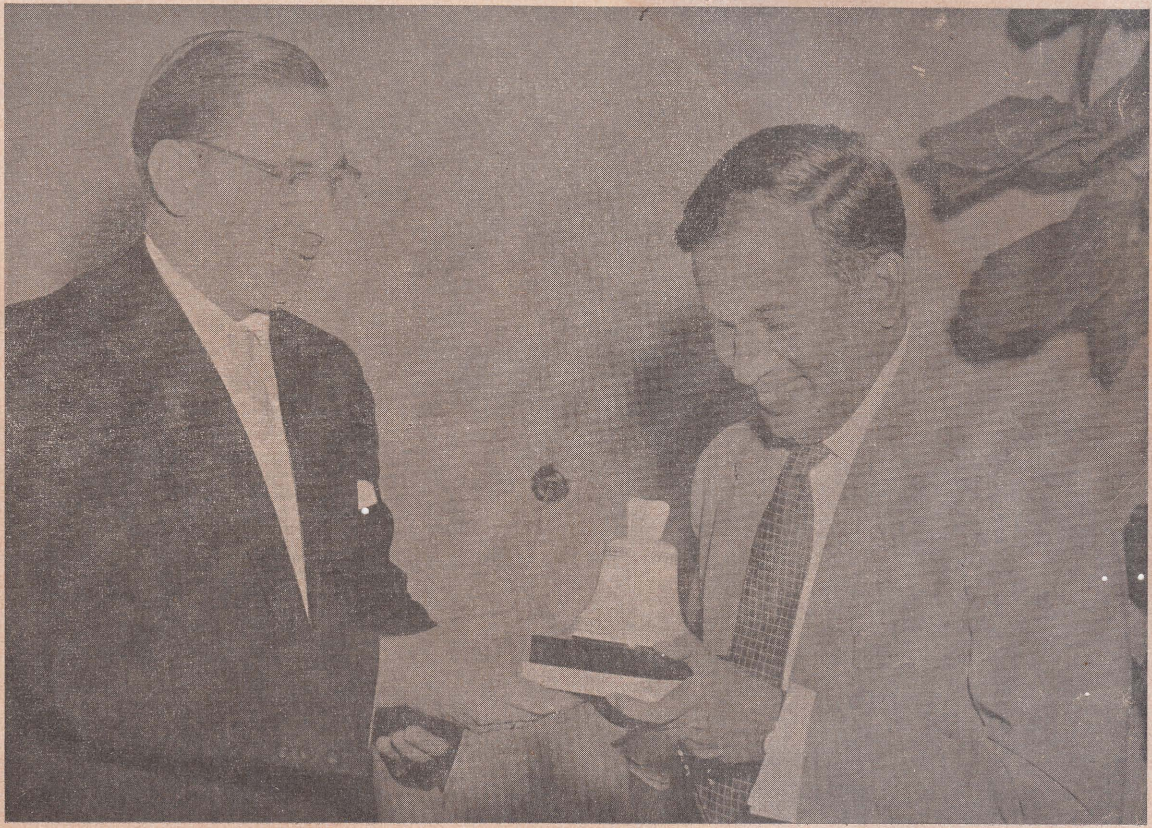

பரமஹம்ஸ தேவர்

"புனிதம்"

பாரத நாட்டிலே பல பெரியார்கள் தோன்றினர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வோர் துறையிலே உலகிடைத் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதபடி உயர்ந்து விளங்கினர். அத்தகையோருள் உள்ளத்தை அடக்கி உடலினைச் சுருக்கித் தவம் மேற்கொண்டு தாரணி மக்கட்கெல்லாம் அரிய பெரிய அறிவுரைகளை வழங்கி அருளிய மகான் இராமக்கிருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவர் ஒருவராவார்.

இவர் கி. பி. **1836** ம் ஆண்டு பெப்ருவரி மாதம் **17** ம் நாள் வங்க நாட்டிலே ஹூக்ளி நகரிலே "காமர்ப்பூர்" என்னும் ஓர் சிறு கிராமத்திலே சந்திரமணி தேவி என்னும் அம்மையாருக்கும் க்ஷூதிராம் சட்டோபாத்தியார் என்னும் அருள் மிக்க பெரியாருக்கும் அருந்தவப் புதல்வராகத் திருவவதரித்தார். பெற்றோர் தம் குமாரனுக்குக் "கதாதரன்" எனப் பெயரிட்டு மகிழ்ந்தனர். இவர் பிறந்த குடும்பத்திலே அருட்செல்வம் நிறைந்து விளங்கிய போதும் பொருட் செல்வம் குறைவாகவே இருந்தது எனினும் பரமஹம்ஸர் அவதரித்த பின்னர் அக்குறையும் ஒருவாறு நீங்கியதெனலாம்.

அழகும் வனப்பும் நிறைந்த சிறுவன் கதாதரன் அன்பு, தொண்டு, அறம், அருள் அமைதியாதிய அருங் குணங்களின் நிலையமாய் அமைந்து விளங்கினன். "நான்முகன் படைப்பில் யாவரும் சமமே நலம்" என்ற அருள்வாக்கின் பொருளினை நன்குணர்ந்து போலும் தன் பால்ய வயதிலேயே கதாதரன் இன, மத, சாதி வேறுபாடுகள் இன்றிப் பலதரச் சிறூர்களுடனும் மனம்விட்டுப் பழகி விளையாடி மகிழ்வான்.

வங்க நாட்டிலே தெருக்கூத்துகள் ஆங்காங்கே அடிக்கடி நடைபெறுவது வழக்கமான தோர் பழக்கமாகும். இத்தெருக்கூத்துகள் எந்தக் குக்கிராமத்தில் நடைபெற்றாலும் அங்கே சிறுவன் கதாதரன் காட்சி கொடுப்பான். தெருக்கூத்துப் பாடல்களை நெட்டுருச் செய்து வெகு இனிமையாகப் பாடுவதிலும் பார்த்த நாடகத்தைத் தானே நடிப்பதிலும் கதாதரன் வல்லவனாக விளங்கினான். காமர்ப்பூர்க் கிராமத்துக் கண்மையில் காணப்பட்ட ஓர் மாந்தோப்பில் சிறுவர்கள் மாநாடு கூடுவர். இதற்குத் தலைமைதாங்குவது நமது கதாதரரே. கதாதரர் தமக்குத் தெரிந்தவற்றை யெல்லாம் நண்பர்கள் மனம் களிக்க ஆடிப்பாடிக் காட்டுவார்.

பாலன் கதாதரனின் சின்ன மலர் இதயம் கனிந்து குலாவிய இடமாகையாலன்றோ இந்த மாந்தோப்பும் அழியாப் புகழ் பெற்றும் இன்றும் வடுகள் யாவினும் எடுப்புடன் மிளிருகின்றது !

சிறு வயதிலேயே கதாதரரிடம் கலைஞானமும் அருள் ஞானமும் மிக்கு உயர்ந்து துலங்கின. வயதிற் கூடிய பெரியார்களும் கூட இவரது பக்தியின் வன்மையைக் கண்டு வியந்து பாராட்டியதுடன் இவரைத் தேவாவதாரமே எனக் கருதி வணங்கிச் சென்றனர்.

"சித்திரம் வரைதல், சிற்பம் செதுக்குதல், மண் பொம்மைகளைச் சிருட்டித்தல் போன்ற இயற்கலைகளில் எல்லாம் மகா வல்லுனன் ஆகப் பால்யவயதிலேயே பரமஹம்ஸர் விளங்கினார். தட்சிணேஸ்வர ஆலயத்தில் இவரால் பிற்காலத்தில் திருத்தியமைக்கப்பட்ட கண்ணன் சிலை ஒன்று இன்னமும் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது,

உலகிடைத் தோன்றும் மக்கள் யாவரும் மாயை என்னும் இருளில் மூழ்கி எழுவது இயல்பேயென வமைந்த போதும் பரமஹம்ஸர் வாழ்வில் இது முற்றும் மாறாகவே இருந்தது. சிறு வயதிலேயே பரமஹம்ஸருக்கு உலக இன்பங்களில் வெறுப்பு எற்பட்டது. துறவிகளைக் கண்டால் அவருக்கு மிகவும் பிடிக்கும். ஒரு முறை தாயார் வாங்கிக் கொடுத்த புத்தாடையைத் துண்டுகளாகக் கிழித்துத் துறவியைப்போலக் கௌபீனமாக உடுத்திக்கொண்டு தாயிடம் ஓடிச் சென்று, "அம்மா ! நான் சன்யாசியாய்ப் போய்விட்டேன் பார்" என்று மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் கூவினர் என அறியக்கிடக்கிறது.

"பல நூல் கற்ற பண்டிதர்கள் பலரும் சபைகள் பல கூடிக் கலகம் வாதம் செய்திடுக ; கண்டம் கிழியக் கத்திடுக" என்று பாரசீகக் கவிஞர் ஒருவர் பாடினார்; நமது பரமஹம்ஸரும் கலாநிலையக் கல்விக்கும் பயிற்சிக்கும் இதே மதிப்பைத்தான் கொடுத்தார் போலும்; அதனாலேயே கல்கத்தாவில் உள்ள கலாநிலையம் ஒன்றில் சேர்ந்து படிக்கும்படி இவரைத் தமையனாரான "ராமகுமாரர்" வற்புறுத்தியபோது வேண்டாம் என வெறுத்து விலகினார். கலாசாலைகளில் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக நிகழும் வீண் வாதங்களில் காலத்தை விரயம் செய்ய முடியாதெனக் கண்டிப்பாக மறுத்த பரமஹம்ஸர் இறைவனை அடையும் மார்க்கத்தை அறியக்கூடிய கல்வி ஞானமே தமக்கு உகந்தது எனக் கருதி தட்சிணேஸ்வரம் சென்று அங்குள்ள காளி கோவில் ஒன்றிலே இருந்து தேவிக்கு ஆராதனை செய்வதிலும் தேவார பாராயணம் செய்வதிலும் பக்திப் பிரவாகத்திலே தம்மை மறந்து ஈடுபடுவதிலும் காலம் கழித்தனர்.

இவரது பக்தியின் தன்மை உச்ச நிலையை அடையவே இவர் கடவுள் பித்தனாக மாறினார்: உண்மை அறியாத மக்கள் இவருக்குச் சித்தக் குழப்பம் எற்பட்டுவிட்டதாகவே கருதினர். இவற்றை யெல்லாம் அறியத் தாயார் மனம் வருந்தினாள்; மணவினைக்குள் கட்டிப்போட்டுவிட்டால் மகன் மனம் மாறக் கூடும் என்ற நம்பிக்கையால் தட்சிணேஸ்வரத்திலிருந்து தனயனை வருவித்து ஐந்தாம் அகவைப் பராயத்தனளாகிய இராமச்சந்திர மகோபாத்தியாயர் மகள் சாரதாமணி தேவியாருக்குத் திருமணம் செய்வித்து வைத்தார். ஆனால் என்ன செய்தும் பரமஹம்ஸர் மனம் உலக இன்பங்களிற் சிறிதும் நாட்டம் கொள்ளவில்லை. தமது மனைவியின் உருவிலே மனம் கசிந்து வணங்கிவரும் மஹா காளியையே அந்த மஹான் கண்டு களித்தார்; தாயின் ஆசை எல்லாம் நிராசையில் முடிவடைந்தது. நம்பிக்கையை இழந்தனள்; பரமஹம்ஸர் மீண்டும் தட்சிணேஸ்வரம் சென்று காளி கோயிலில் தம் கடமையை மேற்கொண்டார்; காளியைப் பூசிப்பதில் களி பேருவகை கண்டார்.

அருட் செல்வத்தில் அமிழ்ந்திப்போன பரமஹம்ஸர் பொருட் செல்வத்தை ஒரு பொருட்டென மதித்தாரில்லை. மண்ணை ஓர் கையிலும் பணத்தை மற்றக் கையிலும் வைத்துக் கொண்டு "பணம், மண்-மண், பணம்" என்று கூறிக் கொண்டே அவற்றைக் கங்கையில் வீசி எறிவார். ஒரு சமயம் கோயில் முதலாளியான மதுரநாதர் இவருக்கு ஒரு விலை உயர்ந்த சால்வையைக் கொடுக்க இவர் அதனை மண்ணிடைப் போட்டுக் காலால் மிதித்து எறிந்தனராம், அது மட்டுமல்ல; இவரது செலவுகளுக்கென

ஆயிரமாகக் கொடுக்க ஒருவர் முற்பட்ட போதும் அதனை ஏற்க முடியாதெனக் கண்டிப்பாக மறுத்துவிட்டார். இவ்விதமாகப் பரமஹம்ஸர் மண்ணாசை பெண்ணாசை பொன்னாசையாகிய உலக மாயையினின்றும் விடுபட்டுப் பேரின்ப வருட் கடலிலேயே மூழ்கித் திளைத்தார்.

காலம் செல்லச் செல்ல இவர் காளிதேவியின் திவ்விய தரிசனத்தை தேரிற் பெறவேண்டும் என்ற தீராக்காதல்கொண்டு தன்னையே மறந்த நிலையில் கண்ணீர் விட்டுக் கதறி அழுவார், தன்னை மறந்த மனநிலையை இவர் பெற்று விட்டதால் உலக இயற்கைக்கு மாறுபட்டவராகவே மக்கள் முன்தோன்றினர்.

தேவிக்கு அர்ச்சிப்பதற்கெனப் பறித்த மலர்களை உணர்ச்சிப் பெருக்கால் தம் தலையிலே தூவுவதும், வேளை தப்பிய பின்னும் ஆரத்தித் தட்டைத் தேவி முன் சுற்றிக்கொண்டும் இருந்தால் யார்தான் இவருக்குப் பைத்தியம் என்று சொல்ல மாட்டார் !.

தமது அனுபவங்களிற் சிலவற்றைப் பரமஹம்ஸரே கூறுகிறார். இராமலாலாவின் தாயார் அழுதால், அவனைப் பார்த்ததும் ஆலயத்திலுள்ள தேவியே அவ்விதம் உடுத்து வந்திருப்பதாக நான் உணர்ந்தேன். என் அம்பிகே ! எவ்வளவு அழகாக உடுத்திக்கொண்டு வந்திருக்கிறாய்" என்று கூறி விழுந்து விழுந்து சிரித்தேன்."

" ஒரு நாள் தேவியின் திருவுருவத்தை வெகு நேரம் காண முடியாது கஷ்டப்பட்டேன் ; கடைசியில் கங்கைத் துறையில் நீராட வரும் தாசி ரமணியின் உருத்தாங்கித் தேவி எனக்குத் தோற்றமளித்தாள், நான் ஆச்சரியத்துடன் நகைத்து," மிகவும் நல்லது இன்று நீ ரமணியைப் போல் இருக்க விழைகின்றனையா ? அப்படியானால் அவ்வுருவத்தின் மூலமாக என் ஆராதனையை ஏற்றுக்கொள்வாய், என்று கூறி மகிழ்ந்தேன்."

இவ்விதமாகக் கூறுகின்ற ஒருவரைப் பார்த்து மக்கள் பைத்தியம் என்று கூறியதில் வியப்பில்லை யல்லவா ? ஆனால் அதே போது அஞ்ஞான இருளில் தவிக்கும் மனிதனை அவர் எவ்விதம் காண்கிறார் என்பதனையும் ஒருகாற் பார்ப்போம். " நான் எதைக் காண்கிறேன் என்பது உனக்குத் தெரியுமா ? சாவமும் அவனே என்று காண்கிறேன் ! மனிதனும் மற்றப் பிராணிகளும் தோல் மூடிய உருவங்களோடு தலையை அசைப்பதாகவும் கைகால்களை ஆட்டுவதாகவும் காணப்படுகின்றனர்; ஆனால் உள்ளே ஈஸ்வரன் இருக்கிறான்". ஆம் ! இதுவே பரமஹம்ஸ தேவர் இவ்வுலகைப் பற்றித் தம் கருத்திற் கொண்ட முடிபு. நல்லவர், தீயவர், வறியர், செல்வர், வலியன, மெலியன யாவரிலும் கடவுளைக் கண்டார். ஒழுக்கம் தவறிய தாசியின் உருவிலும் தேவியைக் கண்டமை ஒன்றே இக்கூற்றினைப் பளிங்கு போல் விளக்கி நிற்கின்றதல்லவா ?

மக்களுக்குள் சாதியால் உயர்வு தாழ்வு கற்பித்தலைத் தமது சொல்லாலும் செயலாலும் பரமஹம்ஸ தேவர் கண்டித்து வந்தமை ஈண்டு உய்த்து உணரற்பாலது. தன்னை எளியோர்க்கும் அடியவனாக்கிக்கொள்ள எண்ணிய தேவர் நடுநிசியிலே ஓர் பறையனின் இல்லம் நாடி அங்கிருந்த மலகூடத்தைத் தம் கையாலேயே துடைப்பம் எடுத்துச் சுத்தம் செய்தனர்.

பரமஹம்ஸ தேவர் வாழ்ந்த வாழ்வின் பொருளினைச் செவ்விதின் உணர்ந்து, அவ்வழித் தாமும் ஏகியமையாலன்றோ, " தான் பிராமணருக்கெல்லாம் பிராமணராயிருந்தும் ஒரு பறையனுடைய இல்லத்தைச் சுத்தம் செய்ய விரும்பிய ஓர் மஹானுபாவருடைய சீடன்தான் !" என்று பெருமிதத்துடன் தலைநிமிர்ந்து கூறினர் வீரர் விவேகானந்தர் !

இறைவன் ஒருவனே என்றும் அவனை அடைய ஒவ்வொரு வழியை உலகிடைத் தோன்றிய மதங்கள் ஒவ்வொன்றும் கற்பிக்கின்றனவன்றி வேறில்லை என்பதே மதங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியிற் தேவர் கண்ட உண்மை. இவ்வுண்மையையே அறிஞர்கள் பலரும் வற்புறுத்தியபோதும் மக்களிடையே இன்னமும் மதவெறியும் இனவெறியும் சாதித்திமிரும் ஒழிந்தபாடின்றி மேலும் உக்கிரம் அடைந்து வருவது பெரிதும் வருந்தத் தக்கதோர் கசப்பான உண்மையாகும்.

ஸ்ரீ இராமக்கிருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவர் தமது அந்திம காலத்திலே தொண்டைப்புண் நோயினால் சுமார் ஆறுமாதகாலமாக எழுந்திருக்கவும் முடியாது படுக்கையில் இருந்தார் ; அந்நிலையிலும் தம்முன் கும்பலாகக் கூடும் மக்களுக்கு ஞானவிளக்கம் கொடுக்கத் தவறினாரில்லை. இங்ஙனமாக இறுதிவரை " தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாள" ராய்த் திகழ்ந்த ஞானப் பெருந்தகை 1886 ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 16 ம் நாள் இரவு இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்து பேரின்ப வீடெய்தினார்.

1. அதிக வணக்கம் உள்ளவர்களைப் போலக் காட்டிக்கொள்ளும் அனேகர் " நான் மண்ணில் புரளும் புழுவைப் போன்றவன் " என்று சொல்லுகின்றனர். தங்களைப் புழுவெனவே நினைத்துக்கொள்வதினால் அவர்கள் நாளடைவில் புழுவைப் போலத் திடசித்தமில்லாதவர்களாகி விடுகின்றனர்.

2. இறைவன் இரண்டு சமயங்களில் புன்னகை புரிகின்றனன். முதலாவது, ஒருவன் கொடும் வியாதியால் அவதியுற்று மரணத் தறுவாயில் இருக்கும்போது, வைத்தியன் உள்ளே வந்து நோயாளியின் தாயைப் பார்த்து " பயப்பட வேண்டாம் ; உன் மகனுடைய உயிரைக் காப்பாற்ற நானிருக்கிறேன் " என்று சொல்லும்போது இரண்டாவது, இரண்டு சகோதரர்கள் தங்களுடைய நிலத்தைப் பங்கிட்டுக்கொள்ள அளவுகோலைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கோடு கிழித்து, " அந்தப் பக்கம் உன்னுடையது, இந்தப் பக்கம் என்னுடையது " என்று சொல்லும்போது.

3. மனிதர்கள் புகழ்வதும் சீக்கிரம், இகழ்வதும் சீக்கிரம். ஆதலால் மற்றையோர் உன்னைப்பற்றிச் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கவனிக்காதே. (இவை பரமஹம்ஸ தேவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பொன்மொழிகளுட் சிலவாகும்).

இயற்கைப் பெண்ணாள்

அழகுசேர் வானம் உந்தன்
அற்புத வதனம் ஆமோ ?
திலகமோ நிலவு அங்கே ?
திரள்முகில் கூந்தல் தானோ ?
உலவிடும் தென்றல் மூச்சோ ?
ஒளிமிகு மின்கண் வீச்சோ ?
பலவிதப் புதுமை காட்டும்
பாவையே இயற்கைப் பெண்ணே.

* * *

படர்கொடி மரங்கள் தந்த
பச்சையால் சேலை கட்டி
கடலது ஈந்த நீலம்
காலெல்லாம் தோய்த்தெடுத்து
அடியிலே காணும் முத்தால்
அணிபல பாதம் கொள்ளக்
கொடியென வளைந்து நின்று
கூத்திடு மியற்கைப் பெண்ணே.

(25 ம் பக்கம் பார்க்க)

பேரின்பத்தின் வழிகாட்டி

பிக்கு ஹிஸ்ஸல்லே தம்மரத்ன

பொருந்து போதியில்—இருந்த மாதவர்
திருந்து சேவடி—மருந்தும் ஆகுமே.

புத்தர் என்பவர் போதமடைந்தவர் ; மெய்யுணர்வு பெற்றவர். எனவே புத்தர் என்ற சொல் ஒரு நிலையையே குறிக்கும். எவரும் இந்த நிலையை அடையமுடியும். புத்தருடைய சரித்திரத்தை நன்கு அறிந்து, புத்தபதவியைப் பெறுவதற்கு அவர் செய்த கர்மங்களை உணர்ந்து அதன்படி ஒழுகவேண்டும். மெய்யுணர்வைப் பெறுவதற்கு இதுவே சிறந்த நெறியாகும். பிறவித் துன்பத்திற்குக் காரணமான அறியாமையை நீக்கி, விடுதலை, முக்தி, நிர்வாணம் என்ற பதங்களால் குறிககபபடும் உயர்ந்த நிலைக்குக் காரணமான செம்பொருளைக் கண்டு கொள்வதே மெய்யுணர்வு அல்லது போதம்.

“ பிறப்பென்னும் பேதமை நீங்கச் சிறப்பென்னும்
செம்பொருள் காண்பதறிவு ” என்றார் திருவள்ளுவர்.

“ பாசங்கள் எல்லாவற்றையும் அகற்று ! எல்லா நன்மைகளையும் கடைப்பிடி. உள்ளத்தைப் பரிசுத்தமாக வைத்துக்கொள் ”. இதுவே முத்தியாகிய உயர்ந்த நிலையைப் பெறுவதற்குப் புத்தரால் உபதேசிக்கப்பட்ட வழி. பாளி மொழியிலுள்ள மூலம் வருமாறு :—

“ ஸப்ப பாபஸ்ஸ அகரணங்
குசலஸ்ஸ உப சம்பதா
ஸ சித்த பரியோ தபனங்
எதங் புத்தான சாஸனங் ”

இதில் காட்டப்பட்ட மூன்று உண்மைகளை நன்கறிந்து அதன்படி ஒழுக வேண்டும்.

தீவினையிலே பழகியவர்களுக்கு அதிலேயே ஒருவித செருக்கு ஏற்பட்டுவிடும்.

“ தீவினையார் அஞ்சார் விழுமியோர் அஞ்சுவர்
தீவினை என்னும் செருக்கு ” என்பது வள்ளுவன் கூற்று. எந்தப் பகையிலிருந்து தப்பிக் கொண்டாலும், வினைப்பகையிலிருந்து தப்பிக்கொள்ள முடியாது. “ தினை விதைத்தவன் தினையறுப்பான். வினை விதைத்தவன் வினையறுப்பான்” என்ற பழமொழிப்படி நாங்கள் செய்த பாபத்தின் பயனை நாமே அனுபவிக்க வேண்டும். கொலை, களவு, விபசாரம், பொய், கள்ளுண்ணுதல் ஆகிய ஐந்து தீவினைகளைச் செய்யும் மனிதன் இம்மையிலும் வருந்துவான் ; மறுமையிலும் வருந்துவான். மனிதன் மனிதனாகவே வாழவேண்டும். நல்ல செயல்கள் யாவை, தீவினைகள் எவை என்று பிரித்து அறியக்கூடிய பகுத்தறிவுடையவன் மனிதன். ஆகையால் மனிதர்களாகப் பிறந்திருக்கும் நாம் அப்பிறப்பின் உயர்நிலையைக் காக்கவேண்டுமானால் பாபங்களைப் போக்க வேண்டும்.

“ தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று ”

என்பதற்கேற்ப மனிதர் புகழுக்கேதுவாகிய குணங்களோடு வாழ்வதே அவர் கடமை.

தீயொழுக்கத்தைப்பற்றி புத்தபிரான் அருளிய தருமங்கள் தம்மபதம் என்னும் அறநூலில் காணப்படுகின்றன. நன்மையும் தீமையும் பழக்கத்தால் எற்படுகின்றன. ஆதலால் தீமையை அறவே நீக்கி எப்பொழுதும் நற்கருமத்தைச் செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்று தம்மபதம் வற்புறுத்துகின்றது. நல்லவற்றை விரைவாக நாடவேண்டும். புண்ணிய கருமத்தைச் செய்வதில் தாமதித்தால் மனம் பாவத்தில் திளைக்க ஆரம்பித்து விடும். மனிதன் எற்கனவே பாவம் செய்திருந்தால் அதையே திரும்பத் திரும்பச் செய்யாதிருப்பானாக. பாவம் பயனளிக்க ஆரம்பிக்காதவரை இன்பமயமாய்த்தான் தோன்றும் ஆனால் அப்பாவம் பயனைக் கொடுக்கும்போதே அதன் கொடுமையை உணர முடிகிறது. ஒருவன் செய்யும் நன்மைகளும் இப்படியே. போதிய வழித்துணை இல்லாத வணிகன் மிகுந்த பொருளுடன் பயங்கரமான பாதையிலே செல்லமாட்டான். வாழ்வில் ஆசையுள்ளவன் விஷத்தை விரும்பமாட்டான். இவர்களைப் போலவே ஞானி பாவச் செயல்களை விலக்க வேண்டும்.

ஐம்பொறிகளுள் மனமே முக்கியமான புலன். மனம்தான் மனிதனை அறிவாளியாகவும், மூடனாகவும் ஆக்குகிறது. மனம் செம்மையானால் மனிதனுக்கு எல்லா நலன்களும் கைகூடும். மனிதனுக்கு உற்ற நண்பனும், பகைவனும் மனம்தான். ஆகையால் அடக்கம் இல்லாது, மனம் போகும் வழியில் நடப்பவனே மூடன். மனமானது நிமிஷம் தோறும் பைத்தியம் பிடித்த யானையைப் போல் அங்கும் இங்கும் ஓடும் தன்மையுடையது. அதனை அடக்கி வாழ்பவனே அறிவாளி. மனதில் தோன்றும் காமம், வெகுளி, மயக்கம், ஆணவம், ஆசை முதலியவற்றை வெல்லும்வழி மனதைப் பரிசுத்தமாக வைத்திருப்பதே என்று எல்லாப் புத்தர்களும் உபதேசித்துள்ளார்கள். மனத்தை அடக்கிக் கொண்டால் மற்றப் புலன்களும் தாமாகவே அடங்கிவிடும்.

மனதை அடக்கிக் கொள்ளும் வழி யாது என்பதைச் சற்று ஆராய்வோம். உலகில் எல்லாம் மாறிக் கொண்டே இருப்பவை. எல்லாம் அநித்தியம், எல்லாம் துன்பமயம். பொருள்களையும், உயிர்களையும், அவைகளின் தோற்றத்தையும், குணத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு பகுத்து அறிகிறோம். ஆனால் அவைகளில் எதற்கும் நிலையான தனித்தன்மை இல்லை. புத்தபிரான் அருளியபடி மார்க்கங்களில் அஷ்டாங்கமார்க்கமே சிறந்தது. வாய்மைகளில் நான்கு வாய்மைகளே சிறந்தவை. சீலங்களில் வைராக்கியமே சிறந்தது. மக்களில் ஞானமுடையவனே சிறந்தவன்.

நல்விளக்கம், நற்சங்கற்பம், நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நல்லூக்கம், நற்சிந்தனை, நற்தியானம் என்ற எட்டுப் பிரிவுகள் உள்ளதே அஷ்டாங் மார்க்கமாகும். துக்கம், துக்க காரணம், துக்க நிவாரணம், துக்க நிவாரணமார்க்கம் ஆதியவையே நான்கு வாய்மைகள் எனப்படும். ஆசைகளை வெறுத்து ஒதுக்குவதே வைராக்கியம் எனப்படும்.

எட்டு மார்க்கங்களுக்குரிய பிரமாணங்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் பார்ப்போம். இந்த எட்டு உறுப்புக்களை உடைய மார்க்கமே துக்கத்தை நீக்கும் வழியாகும். நல் விளக்கம் என்பதன் நன்மை, **துக்கம், துக்ககாரணம், துக்க நிவாரணம், துக்க நிவாரணவழி** ஆதிய நான்கு உண்மைகளையும் உணர்தல். மேலும், பாவ புண்ணியங்களைப் பகுத்தறிதல், உலகின் நிலையாமையைக் கண்டு, மெய்ப்பொருளை அறிதல், பிறப்பின் காரணங்களை உணர்தல் போன்றவையும் நல் விளக்கத்தின் தன்மையேயாகும். பிற

விக்குக்காரணமாகிய அவாவை அகற்றுதல் நற்சங்கற்பம் எனப்படும். அவாவே பிறவிக்கு வித்துஎன்பதைத் திருவள்ளுவரின் மொழிகளில்

"அவாவென்ப வெல்லாவுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றும
தவாப் பிறப்பீனும் வித்து"

மொழிகளில், என்றுசொல்லலாம். நற்சங்கற்பத்தை அனுசரிக்கும் மனிதருடைய மனதில் தீய எண்ணங்கள் தோன்றமாட்டா. தூய எண்ணங்களே தோன்றும். பொய்மை, புறங்கூறல், வன்சொல், பயனற்ற பேச்சு முதலியவற்றை நீக்கி வாய்மை, அடக்கம், இன்சொல், பயனுள்ள அற ஆராய்ச்சி முதலிய நற்பண்புகளை வளர்த்தல் நல்வாய்மை எனப்படும். நாவினுல் உண்டாகும் பொய் முதலிய நான்கு தீவினைகள் மக்கள் வாழ்வைப் பழுதாக்குகின்றன. அவற்றிலும் புறங்கூறலே மிகவும் இழிவானது என்பது.

"புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலிற் சாதல்
அறங் கூறுமாக்கம் தரும்"

என்ற குறளால் புலப்படும். உயிர்க்கொலை, பிறன்மனை விழைதல், பொருமை, வெகுளி முதலிய தீமைகள் நற்செய்கையாகிய தர்ம மார்க்கத்துக்கு மாறுனவை. பொருமை, வெகுளி போன்ற குணங்களுக்கு ஆளாகுபவர்களாலேயே உயிர்க்கொலை, களவு முதலிய பாவங்கள் செய்யப்படுகின்றன. எனவே மனவடக்கம், நற்செய்கையாகிய மார்க்கம் வளர உதவும்.

மக்கள் பலர் தங்கள் தேவைகளைத் தீய வழிகளிற் தேட முயல்கின்றனர். மற்ற உயிர்களைக் கொன்றும், பிறன் பொருளைக் கவர்ந்தும் பிழைக்க எண்ணுகிறவர்களுக்கு அறவாழ்க்கையே இல்லை. அறவழியில் தேடும் பொருட்களைக் கொண்டு சீவித்தலே உத்தம சீவியம். துக்க நிவாரணத்துக்கு எதுவாகிய எட்டு மார்க்கங்களுள் நல்வாழ்க்கையே மிகவும் மேலான வழி

நல்வழியில் நின்று செய்யும் முயற்சி நல்லூக்கம் எனப்படும். இவ்வூக்கம் நான்கு வகைப்படும். அவையாவன: மனதில் தீய எண்ணங்கள் எழாமல் காத்தல், முன்னர் எழுந்த இழிவான எண்ணங்களை அடக்கி வெல்லுதல், நல்லெண்ணங்கள் தோன்றுவதற்கு எற்ற வழிகளில் கருத்துவைத்தல், உதித்த நல்லெண்ணங்களைப் பேணி வளர்த்தல். இந் நான்கு முயற்சிகளையும் பின்பற்றி ஒழுகிருல் மனம், வாக்கு காயம் ஆதிய மூன்றும் நல்வழியில் இயங்கும்.

எண்மார்க்கங்களுள் எழாவதாக இருப்பது நற்சிந்தனை. உடல், உணர்ச்சி, உள்ளம் முதலியவைகளைப்பற்றியும், உலக இயற்கையைப்பற்றியும் ஆழ்ந்து சிந்தித்து, உண்மையை உணர்தல் நற்சிந்தனை எனபடும். அறிவுள்ள பிராணிகள் யாவும் ஐந்து ஸ்கந்தங்களின் சேர்க்கையால் உண்டானவையாதலால் அவைகளைப் பற்றி ஒருவன் சிந்திக்க வேண்டும். உருவம், உணர்வு, அறிவு, சிந்தனை, விஞ்ஞானம் என்ற சைதன்ய உணர்ச்சியாகிய ஐந்து ஸ்கந்தங்களும் தோன்றி மறையும் இயல்பை அவன் உணர்வான். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஐம்புலன்களோடு மனத்தையும் சேர்த்து, ஆறு புலன்களால் உண்டாகும் ஆறுவகை உணர்வையும் அறிந்து, அவற்றின் சார்பினுல் பந்தம் தோன்றுவதைத் தெரிந்து கொள்வான். பினனர் உண்மையான ஞானத்தை அடைவதற்குரிய சாமர்த்தியம், ஞாபகம், மன்னம், சாஸ்திர ஆராய்ச்சி, ஆனந்தம், சாந்தி, சமதிருஷ்டி ஆகிய எழு கருவிகளையும் பயன்படுத்திக் கொள்வான். இவைகளால் ஞானமும், விடுதலையும் சித்திக்கும்.

எட்டாவது மார்க்கமான நற்தியானம் உள்ளத்தை ஒரு நிலைப்படுத்துவதைக் குறிக்கிறது. இதனுல் உண்மையை மறைக்கும் ஆசை, வெறுப்பு, மயக்கம், கர்வம், பொய்க்காட்சி ஆதிய ஐந்து தடைகளும் நீங்கி, இன்பமும், தியானமும் நிலைத்து நிற்கும். விருப்பு, வெறுப்புக்கள் அற்ற சித்தநிறைவு எற்படும். பின்னர் இன்பத்துக்கும், துன்பத்துக்கும் அப்பாற்பட்ட விடுதலையான பேரின்பநிலை எற்படும். மேலே காட்டிய அஷ்டாங்க மார்க்கங்களும் ஒருவன் பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்தி நித்தியானந்தத்தை அனுபவிக்க உதவுகின்றன. (ஜயந்தி).

மதிப்புரை

(23 ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

கதிரவயன் வெலுன் கோபக்
கண்ணொளி தானே ? உன்னில்
விதவித மாகத் தோன்றும்
வெள்ளிகள் மாலைக் கல்லோ ?
மதுவினை நெஞ்சிலூற்றி
மகிழ்வினை ஈந்து என்றும்
புதுமைகள் புரிதல் எனோ ?
புகன்றிடு இயற்கைப் பெண்ணே.

கா. சி. ஆனந்தன்.

பிரதம மந்திரியுடன் நியூயோர்க்குக்குப் புறப்படுமுன் திருமதி பண்டாரநாயக்கா கவர்னர் ஜெனரலிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

ஈழகேசரி வெள்ளி விழா மலர்

இலங்கைத் தமிழரின் மொழிப் பற்றைக் காக்கும் வகையில் கடந்த 25 ஆண்டுகளாக அளப்பருஞ் சேவை செய்த ஈழகேசரிப் பத்திரிகையின் வெள்ளி விழா மலர் கிடைக்கப்பெற்ளுேம். ஒரு தனிமனிதனுல் அதுவும் நிதி குவிந்த வரல்லாத ஒருவரின் முயற்சியால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப்பத்திரிகை ஈழவள நாட்டில் இவ்வளவு காலம் நீடித்துச் சேவை செய்தமை ஓர் பெரும் அதிசயம் எனலாம். நாமறியக்கூடியதாக இங்கு எத்தனையோ பத்திரிகைகள் தோன்றினவெனினும் அவை சொற்ப, சொற்ப காலத்துள் மறைந்தொழிந்து விட்டன. மக்கள் பொதுவாக தினசரி வெளியாகும் பத்திரிகைகளையே விரும்புவது சாதாரணம். காலையில் எழுந்ததும் அன்றுடச் செய்திகளை அறிவதற்கு மக்கள் தினசரிப் பத்திரிகைகளைத்தான் விரும்புவார்கள். செய்திகளை அறியும் ஆவலால் அவர்கள் தம் சொந்தப் பாஷையைப் பற்றியே கவனிக்கமாட்டார்கள். இந்தப் பழக்கம் இலங்கையரிடத்தில் அதிகமாகக் காணப்படும் வேளையிற் கூட வாரப்பத்திரிகையான ஈழகேசரி இவ்வளவு காலம் நீடித்தமை போற்றற்குரியதாகும்.

பத்திரிகைத் தொழில் சாதாரணமான தொன்றல்ல. அளவுக்கு மிஞ்சிப் பணமிருந்தாலும் மக்களின் ஆதரவில்லாவிடில் ஒரு பத்திரிகையை தொடர்ந்து நடத்துவது கஷ்டமாகும்.

மக்கள் ஒரு பத்திரிகையை விரும்பினுல்தான் அது நீடித்து நிலைநிற்க முடியும். பத்திரிகைகளை அரசியல் ரீதியிலும், தினசரிகள் என்ற கோதாவிலும் ஒரு சாரார் ஆதரிக்கின்றனர். சிலர் பாஷைப்பற்று, இலக்கியச்சுவை என்பவற்றுக்காக சில பத்திரிகைகளை ஆதரிக்கின்றனர். ஈழகேசரி எனும் வாரப்பத்திரிகை இலக்கியச் சுவைக்காகவும் தமிழ்பற்றுக்காகவுமே அதிகமானேரால் விரும்பப்படுகிறது. இந்தியாவிற்கூட ஈழகேசரிக்கு அதிக செல்வாக்கிருப்பதை பாரதத்தினம் சக்கரவர்த்தி இராஜகோபாலாச்சாரியார் போன்ற இந்தியப் பிரமுகர்கள் ஈழகேசரிவெள்ளி விழாமலருக்கு அளித்துள்ள ஆசிச்செய்திகள் காட்டாநிற்கின்றன்.

ஈழகேசரிப் பத்திரிகையின் முதலாவது இதழ் 1930 ம் ஆண்டு ஆனிமாதம் 22 ந் திகதி வெளிவந்தது. அவ்வாண்டில் டொனமூர்த் திட்டத்தில் காணப்பட்ட குறைகளைப் பிரித்தானிய அரசினர்க்கு எடுத்துரைக்க லண்டன் மாநகர் சென்ற சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்களை இலங்கைச் சிங்கம் என்று அழைக்கலாம் எனக் கருதிய காலஞ்சென்ற திரு. நா. பொன்னையா, ஜே. பி. அவர்கள் தம் பத்திரிகைக்கு ஈழகேசரி (இலங்கைச் சிங்கம்) என்று பெயர் சூட்டியதுடன் அதை அவருக்கே அர்ப்பணஞ்செய்தார். சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்களின் பெருமை ஈழத்தில் அழியாதிருப்பதைப் போன்று ஈழகேசரியின் சேவையும் இங்கு மறையாதிருக்க விழைகின்ளுேம்.

ஈழத்தில் தமிழ் வளர்க்க அதிக பத்திரிகைகளை நடாத்த வேண்டியதும் தமிழர் அவற்றை ஆதரிக்க வேண்டியதும் அவசியம். தமிழ் வளர்த்தலையும், பொது நன்மைக்காக உழைத்தலையும் அடிப்படை நோக்கங்களாகக் கொண்டுள்ள ஈழகேசரிப் பத்திரிகை ஒரு தினசரி வெளியீடாகுமானுல், மொழி வளர்வதுடன் மக்களுக்கும் ஓர் புத்துணர்ச்சி எற்படும். இக்கைங்கரியத்துக்கு மக்கள் உதவுவது அவர்களுக்கு காலாகாலத்தில் நற்பலனளிக்கும் என்பதற் கையமில்லை.

ஈழகேசரி வெள்ளிவிழா மலர் வெகு அழகாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது. நாம் விரும்பிப் படிக்கும் சில இந்திய மலர்கள் போன்று கண்ணைக் கவரும் படங்களும், வாசிக்க வாசிக்க தமிழனதும், தமிழினதும் மகிமையைப் புலப்படுத்தும் பல கட்டுரைகளும் கவிதைகளும் இதில் இடம் பெற்றுள்ளன. தமிழ்ப் பெருங்கடலாய் விளங்கும் வித்துவசிரோமணி பிரம ஸ்ரீ சி. கணேசையர் அவர்களதும் ஈழத்து மணி விளக்குகளான சைவப் பெரியார் சிவபாதசுந்தரம், நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர், விபுலானந்த அடிகள் முதலிய சிலரதும், வேறு பல தமிழ்ப் பெரியார்களதும் நிழற் படங்கள் ஆங்காங்கே பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கை மக்களின் முக்கிய மதங்களான சைவம், பௌத்தம், கிறிஸ்தவம் ஆதியவற்றுக்கு இம்மலரில் போதிய முக்யத்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ்பற்று மிக்கு வாழ வேண்டியவர்களான தமிழ் மக்களனைவரும் இம்மலரை வாங்கி வாசித்தல் நற்பயனளிக்கும்.

பத்திரிகை ஆசிரியர் திரு. இராஜ அரியரத்தினம் அவர்களுக்கும், கட்டுரைகளை ஈந்த எழுத்தாளர்களுக்கும், இம்மலரைச் சிறப்பிக்க உதவியளித்த எனையோருக்கும், இதனை அழகுறப் பிரசுரித்துள்ள சுன்னுகம், திருமகள் அழுத்தகத்தினருக்கும் தமிழன்புமிக்க மக்களின் சார்பாக எமது நன்றி.

பஞ்சகல்யாணி தெரிவுப் போட்டியில் இறுதியாகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஐந்து அழகிகளையும் கவர்னர்-ஜெனரல் பார்வையிடுகிருர்

இறுதியாகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஐந்து அழகிகளையும் காண்க. மத்தியில் நிற்கும் பத்தொன்பது வயதான காந்தி குணத்துங்க முதலாவதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

கொழும்பு நகரமண்டபத்தில் தெரிவு நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தபோது, பங்குபற்றிய அழகிகள் மத்தியஸ்தர்களுக்கும் குழுமியிருந்த பொது மக்களுக்கும் முன்பாக அணிவகுத்துச் சென்ற காட்சி.

இறுதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஐந்து அழகிகளும் விசேஷமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட வாகனத்தில் கொழும்பு வீதிகள் வழியே கொண்டுசெல்லப்பட்டனர்.

கௌதமர் உயிர்கள்மேற் காட்டிய இரக்கம்

(செல்வன் க. பக்தகுணசிலன்)

புத்தர் பெருமானைப்பற்றி எல்லோரும் அறிவர். அவர் உயிர்கள் மேற் காட்டும் ஜீவகாருண்யத்தைப் பற்றியும் சிலர் அறிவர். அவர் உயிர்கள் மேல் இயற்கையிலேயே அன்பு பூண்டவர். பிற உயிர்களுக்கு நேருந் துன்பத்தைக் காணச் சகியாத காருண்ய உள்ளம் வாய்ந்தவர். இத்தயாள குணம் அவரது இளம் பருவ விளையாட்டில் ஏற்படும் உற்சாகத்தைக் குறைத்து வந்தது. வேட்டையாடுகையில் மானோ, பிற மிருகங்களோ, சிக்கினால் அச்சமயம் அவையனுபவிக்கும் வேதனையைக் கண்டு மனமிரங்கி விட்டுவிடுவார். குதிரைப் பந்தயத்தில் எல்லோருக்கு முன்சென்று ஜெயிக்க இருக்கும் சமயத்தில் குதிரை களைப்புடன் வியர்வை வழியப் பெருமூச்சு விட்டு நிற்பதையும் தாங்கள் முன்வந்து பரிசுபெறமுடியவில்லையே என்று தோழர்கள் வருந்துவதையும் கண்டும் இரக்கம் கொண்டு தன் குதிரையைத் திடீரென நிறுத்தி விடுவார். வசந்த காலம் ஒருநாள் பூங்காவில் சித்தார்த்தர் ஏகாந்தமாக அமர்ந்து இயற்கையழகில் ஈடுபட்டிருக்கையில் அவர் முன்னே ஓர் அன்னப்பறவை துடிதுடிப்புடன் விழுந்து அவரது மன அமைதியைக் கெடுத்தது. உடனே அவர் அவ்வன்னத்தைப் பார்க்க அதன் சிறகுகளில் ஒரு அம்பு தைத்து இரத்தம் ஒழுகிக்கொண்டு இருப்பதை அறிந்து உள்ளம் பதைத்தார். அடுத்த கணம் அதைத்தன் மடிமீது வைத்துத் தடவிக் கொடுத்து தைத்திருந்த அம்பை மெள்ளப் பிடுங்கிக் காயத்தின்மீது பச்சிலைகளைப் பறித்து வைத்துக் கட்டி வலியையாற்றினார். அப்பறவைக்கு ஏற்பட்டுள்ள வலி எத்தன்மையானது என அறிய அவர் அவ்வம்பைக்கொண்டே தன் கையில் குத்திக்கொண்டார். அம்பின் கூர்மையால் தனக்குண்டாகிய காயத்தையும் வலியையும் உணர்ந்த அவர் ஐயோ, நான் பரிசோதனைக்காக மெள்ள அம்பினால் குத்தும்போதே இவ்வளவு தூரம் வலிக்கிறதே! இரத்தம் உண்டாகும் படியாக அம்பு தைத்தது அப்பறவைக்கு எவ்வளவு வலியை ஏற்படுத்தியிருக்கும்? என்று கூறிக் கண்ணீர் வடித்தார். இச்சமயத்தில் ஒரு பணியாள் அவரிடம் வந்து இளவரசே! தங்கள் மாமனார் தேவதத்த பிரபுதான் இவ்வன்னப்பறவையை அம்பெய்து வீழ்த்தினாராம். ஆகவே அதைத் தம்மிடம் கொடுத்து விடும்படி கேட்டு அனுப்பினார் என்று கூறினான். உடனே, சித்தார்த்தர் "இப்பறவை இறந்திருக்குமேயானால் கொன்றவரிடம் கொடுப்பது நியாயம், அது சாகவில்லையாதலால் கொடுத்தனுப்ப முடியாது" என்று பதில் கூறினார். இப்பதிலைக்கேட்ட தேவதத்தபிரவுவே சித்தார்த்தரிடம் வந்துவிட்டார். "அப்பா இப்பறவை இறப்பினும், இருப்பினும் எய்தவருக்கே உரியதாகும். வானத்தில் பறக்கும்போது அதுயாருக்கு முரியதன்று" என்று கூறி அன்னத்தைத் தன்னிடம் கொடுத்து விடும்படி கேட்டார். சித்தார்த்தர் விடாப்பிடியாக, "மாமா, நான் இப்பறவையை உம்மிடம் கொடுக்க மாட்டேன். நான் அதைக் காப்பாற்றியதால் என்னுடையதாய் விட்டது. வேண்டுமானால் யாராயினும் ஒரு பெரியாரிடம் சென்று நியாயம் கேட்போம்". என்று கூறினார். அதன் படியே இருவரும் வழியே சென்ற ஒரு பெரியவரிடம் தங்கள் வழக்கைக் கூறினர். அப்பெரியவர், "உயிருக்கு ஏதாவது விலையுண்டானால், ஒரு உயிரை அழிக்க முயன்றவனைக் காட்டிலும் அதைக் காப்பாற்ற முயன்றவனே அதற்கு உரியவனாவான். கொல்கிறவன் அழிக்க முற்படுகிறான். காப்பாற்றுகிறவனோ வளர்க்க விரும்புகிறான். ஆதலால், இப்பறவை சித்தார்த்தருக்கே சொந்தமானது". என்று தீர்ப்புக்கூறிச்சென்றார். எனவே, சித்தார்த்தர் அன்னத்தைத் தன்னுடன் கொண்டு சென்று காயம் ஆறும் வரை வைத்திருந்து பின் அது தன் இனத்தோடு போய்ச் சேருமாறு ஆகாயத்திற் பறக்க விட்டு மகிழ்ந்தார்.

ஒரு நாள் சித்தார்த்தர் தனது தோழனோடு மாறுவேடம் பூண்டு நகரம் சுற்றிப்பார்க்கப் புறப்பட்டார். வரும் வழியில் ஓரிடத்தில் நோயால் பீடிக்கப்பட்ட மனிதனொருவன் சோர்ந்து விழுந்தான். உடனே சித்தார்த்தர் ஓடோடிச் சென்று பரிவுடன் அவனைத் தூக்கப் போனார். உடனே தோழன் ஓடோடியும் வந்து சித்தார்த்தா! இவனைத் தீண்டாதேயும் என்று கூறினான். அதைத் தொடர்ந்து இவன் ஒரு தொற்று நோயாளி என்றும் கூறினான். அதையும் பொருட்படுத்தாது சித்தார்த்தர் மீண்டும் அவனை அணைத்தார். ஆனால் அவனோ சோர்ந்த நிலையில் இருந்தான். இவன் இறந்தே தீருவான் என்று தோழன் கூறுவதைச் சித்தார்த்தர் கேட்டார். பின் தன் தோழனை நோக்கி, தோழா! "சாவென்றால் என்ன? என்றார். உடனே அவன் மனிதனுக்கு கடைசி காலத்தில் பலவித காரணங்களால் நேரும் மரண நிலையே சா எனப்படும்" என்றான்.

வேறோர்நாள் கௌதமர் போதிமர நிழலில் இருக்கும்போது ஒரு மங்கை குழந்தையைக் கையிலேந்தியவாறு வந்து வணங்கினாள். அவள் கண்களில் நீர் வழிந்தவாறிருந்தது. "சுவாமி! என் குழந்தை விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு பாம்பு தீண்டிவிட்டது அதிலிருந்து குழந்தைக்குப் பேச்சு மூச்சில்லை. அது இறந்து விட்டதென்று ஊரார் சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே, தாங்கள் என் குழந்தையைப் பிழைக்கச் செய்து என் துயரைப் போக்கியருள வேண்டும்" என்று வேண்டினாள். சித்தார்த்தர் இரக்கத்துடன் அவளை நோக்கிப் பின் "நீ ஒன்று செய், பெற்றோர்களோ, பிள்ளைகளோ, உடன் பிறந்தவர்களோ, வேலைக்காரர்களோ, அவர்களில் ஒருவராயினும் இறக்காத ஒரு குடும்பத்திலிருந்து சிறிது கடுகு வாங்கிவா. அப்புறம் உன் குழந்தையை எழுப்புகிறேன்" என்று கூறியனுப்பினார். சற்றுப் பின் குழவியைச் சாகக் கொடுத்த மங்கை சித்தார்த்தர் முன் தோன்றி, "சுவாமி, நீங்கள் அருளியபடி ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கேட்டுப்பார்த்தேன் ஒரு குடும்பத்திலாயினும், ஒருவராவது இறந்து போகாமலில்லை. ஆகவே கடுகு வாங்கி வரமுடியவில்லை" என்று சொன்னாள். உடனே சித்தார்த்தர்புன் முறுவல் பூத்து, "பேதைப் பெண்ணே இதிலிருந்து நீ உண்மையை உணரவில்லையா! மக்கள் இறப்பது இயற்கை. எவரும் சாகாமல் இருப்பதில்லை. ஆதலால் நீ உன் குழந்தை இறந்ததற்காக இனியும் வருந்தாது வாழ்க்கையை நடத்தி வருவாயாக" என்று புத்திமதி கூறியனுப்பினார்.

மற்றொரு நாள் நண்பகல் ஒரு மலையை விட்டு இறங்குகையில் ஆட்டுமந்தை ஒன்று வந்து கொண்டிருந்தது. அவற்றில் ஒரு குட்டியாடு நொண்டி, நொண்டி, நடக்க முடியாமல் சங்கடப்பட்டு வருவதைக் கண்ணுற்றார். பின்னே தாயாடு அதைப் பிரிய விட்டுச் செல்ல மனமின்றித் தயங்கித் தயங்கி நின்று மற்றொரு குட்டியோடு போய்க் கொண்டிருந்தது. உடனே சித்தார்த்தர் பரிதாபமுற்று நொண்டிக் குட்டியாட்டைக் கரங்

களால் தூக்கியணைத்துக்கொண்டார். மந்தையின் பின்வரும் இடையரை நோக்கி "இவ்வாட்டு மந்தையை எங்கே ஓட்டிச் செல்கிறீர்கள்? அது வரை நான் இக்குட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு வருகிறேன்". அதுசரி மந்தையை மாலையில் தானே மடக்கிச் செல்வது வழக்கம் நீங்கள் என் இந்த நடுப்பகலில் இதை ஓட்டிச் செல்கிறீர்கள்" என்று கேட்டார். அப்போ அந்த இடையர் "சுவாமி பிம்பிசார மன்னர் இன்று ஒரு யாகம் செய்கிறார் அதற்காக நாங்கள் இவ்வாடுகளை ஓட்டிச் செல்லுகிறோம்" என்று பதிலளித்தார்கள். இது கேட்ட சித்தார்த்தர் சித்தம் துணுக்குற்றது. "இவ்வளவு ஆடுகளும் யாகத்திற்கு பலியிடவா? ஐயோ! என்ன அநியாயம்! நண்பர்களே! யாகம் நடக்கும் இடத்தை நானும் பார்க்க வேண்டும்" என்று கூறி அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தார். தொடர்ந்து பிம்பிசார மன்னன் அரண்மனையை அடைந்தார். அங்கு அவர் கண்ட காட்சி அவர் உள்ளத்தைப் பதைக்கச் செய்தது. ஒரு பெரிய மண்டபத்தின் நடுவே யாக குண்டத்தில் வேள்வியை வளர்த்துப் பிராமணர் சிலர் சுலோகங்கள் முழக்கிக்கொண்டிருந்தனர். அரசனும் மந்திரி, பிரதானி முதலியோரும் பய பக்தியோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். யாக குண்டலத்தின் நடுவே ஒரு ஆட்டைக் கால்களில் கட்டி மல்லாக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு பிராமணன் கத்தி கொண்டு அதை வெட்ட முயன்று கொண்டிருந்தான். அடுத்த கணம் கத்தி ஆட்டின் கழுத்தில் விழுந்து இரு துண்டாயிருக்கும். அதற்குள் சித்தார்த்தர் "ஐயா இந்த ஆட்டை வெட்டாதீர்கள் நிறுத்துங்கள் பலியை" என்றார். இதைக்கண்டு அரசன் முதல் பிராமணர் வரை திடுக்கிட்டுச் சித்தார்த்தரின் சாந்தம் தவழும் முகத்தைப் பார்த்தார்கள். தங்களை யறியாது தலைவணங்கினார்கள். கௌதமர் தோளில் சுமந்துவந்த ஆட்டுக் குட்டியைக் கீழே இறக்கி விட்டு வெட்டப்பட விருந்த ஆட்டின் கட்டை அவிழ்த்து விட்டார். எல்லோரும் மந்திர சக்தியால் கட்டுப் பட்டவர்கள்போல் செயலற்று நின்று விட்டார்கள். கௌதமர் மன்னனையும் மற்றவர்களையும் பார்த்து "அன்பர்களே! இதோ இருக்கும் ஆட்டின் உயிரை எவராலும் எடுக்க முடியும். ஆனால் ஒருவராலும் கொடுக்க முடியாது. சகல ஜீவராசிகளும் தத்தம் உயிரை மிகவும் நேசித்துக் காப்பாற்றி வருகின்றன. கடவுளிட மிருந்து மனிதன் கருணையை வேண்டுகிறான். ஆனால் அவன் பிற உயிர்களுக்கு இறைவன் போல் இருந்தும் அவைகளிடத்துக் கருணை காட்டுவதில்லை. இந்த ஆடுகள் யாதொரு பிரதிபலனையும் எதிர்பாராது பாலையும் கம்பளியையும் எமக்குத் தருகின்றன. ஆனால் மனிதன் அவைகளைக் கொன்று தின்னவே விரும்புகிறான். உயிர்ப்பலியிட்டுச் செய்யும் யாகம் புதிய ஒரு பாவம். மேலும் ஒருவன் பிராணிகளின் இரத்தத்தினால் தன் உயிரைப் புனிதமாக்கிக் கொள்ள முடியாது. தேவர்கள் நல்லவர்களாயின் கொலையினால் மகிழமாட்டார்கள். மனிதன் செய்யும் பாவத்திற்குப் பலியிடுவது என்ன நியாயம்? எல்லா உயிர்களும் பிற உயிர்களின் ஊனைத் தின்பதை விட்டுத் தூய மரக்கறி யுணவையே யுண்டு ஆத்ம நேயம் பூண்டு வந்தால் இவ்வுலகம் என்ன நன்றாயிருக்கும்?

"அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர் செகுத்து உண்ணாமை நன்று"

என்ற மறை மொழியின் பொருளை நீங்கள் கூர்ந்து நோக்கி, நல்லறிவு பெறுங்கள்" என்று மிக உருக்கமாகப் பேசினார். கருணை பொருந்திய இப்பேச்சு அங்குள்ளோர் அறியாமையை அறவே போக்கிவிட்டது. வேள்விக்கு மூலகாரணமாக இருந்த பிராமணர்கள் முதலலேயே ஆட்டு ரத்தம் தோய்ந்த தங்கள் கையை மூடிக்கொண்டனர். கௌதமர் பேசி முடிந்தவுடனே அவர்கள் யாக குண்டலத்தில் வளர்ந்து கொண்டிருந்த தீயை யணைத்தனர். கைகளிலிருந்த கத்திகளைத் தூர எறிந்தனர். உடனே பிம்பிசார மன்னன் சித்தார்த்தர் பெருமானை வணங்கி விட்டு "இதுவரை செய்யப்பட்டு வந்த உயிர்க்கொலை செய்யவும் கூடாது மாமிசம் புசிக்கவும் கூடாது" என்று பறையறைவித்தார்.

இவைகளே புத்தர் பிரான் உயிர்கள் மேற் கொண்ட அன்புக் கதைகள். புத்தர் பெருமானைப் போல நாமும் இருந்தாலென்ன? அப்படியிருக்க முடியாதா?

வாழ்க அன்பு! வாழ்க!! வாழ்க!!!

நியூஸிலாந்தில் இலங்கை ஹைகொமிஷனராக நியமிக்கப்பட்டுள்ள திரு. பி. ஆர். குணசேகரா (வலது புறம்) நியூஸிலாந்துப் பிரதமர் அதி கௌரவ எஸ். ஜீ. ஹொலன்ட் அவர்களைச் சந்தித்து, நியமனப்பத்திரங்களைக் கொடுத்தபின்னர் சம்பாஷணையி லீடுபட்டிருத்தலைக் காண்க.

குந்தியும் கன்னனும்

திரு. வை. முத்துக்குமாரசுவாமி

குந்தி : சுவாமி ! வணக்கம். உங்கள் வரவு நல்வரவாகுக ! தாங்கள் போன தூதின் முடிவென்ன ?

கிருஷ் : துரியோதனன் உனது மைந்தருக்கு நாடு என் ஐந்து இல்லங்கள் தன்னும் கொடுப்பதில்லை என்று மறுத்து விட்டான். ஆகையால் போர் செய்வதே சத்திரிய தர்மமாகும். இதைப்பற்றி ஆவன செய்யவேண்டும்.

குந்தி : ஆபத்பாந்தவா ! போரில் வெல்பவர் யார் தோற்பவர் யார் ? யாது விளையுமோ ? இவற்றை நினைந்து நினைந்து என் மனம் வெம்புகின்றது.

கிருஷ் : குந்தி ! மனக்கிலேசமுற்று, வினை ஆற்றுவதில் பயனில்லை. நான் சொல்வதைக் கேட்டு நடப்பாயானால், பாண்டவர்களாகிய உன் மைந்தர் வெல்வது நிச்சயம்.

குந்தி : தாங்கள் என் குரு. தாங்கள் சொல்வதை நான் மறுப்பேனா ? என்னிடம் தாங்கள் கேட்பது யாது ?

கிருஷ் : குந்தி ! நான் கூறுவதை அவதானி. நீ கன்னிகையாய் இருக்கையில் ஒரு முனிவர் சொன்ன மந்திர மொன்றால் நீ சூரியனை நினைக்க, அவர் வெளிப்பட்டருளினார் ; உனக்கு புத்திரன் அருளிப் போயினர். அந்தப் புத்திரனை வளர்ப்பது வடுவென்று அஞ்சிப் பேழையில் இட்டுக் கங்கையாற்றில் விட்டாய். அதற்கு அப்பால் !

குந்தி : கருணாமூர்த்தி அதற்கு அப்பால் அந்தக் குழந்தைக்கு என்ன நிகழ்ந்தது ?

கிருஷ் : அந்தக் குழந்தையை துரியோதனனின் தேர்ப்பாகனாகிய அதிரதன்—கங்கையாற்றில் கண்டு எடுத்து வளர்த்து வந்தான். அந்தப்புத்திரனே கர்ணன். அவன் உன்னைத் தாயென்றும் பாண்டவரைத்தம்பியர் என்றும் உணரான்.

குந்தி : சுவாமி ! இது என்ன மாயாவிநோதம் !

கிருஷ் : நீ கன்னனின் தாய் என்பதை உணர்த்தி அவனை அவன் சகோதரர்களாகிய பாண்டவரோடு கூடி அரசாள வருக என்று கேள் !

குந்தி : இது எத்துணை கடினம். அதை மறுத்தால் என்ன செய்யவேண்டும் சுவாமி !

கிருஷ் : அர்ச்சுனன் காண்டவதகனம் செய்த அன்று தப்பியோடிய அசுவசேனன் என்னும் சர்ப்பத்தைக் கன்னன் பாணமாக வைத்து வளர்க்கின்றான், அந்தச் சர்ப்பக் கணையை அர்ச்சுனன் மீது ஒரு முறையன்றி மறுமுறை தொடுக்கா வண்ணம் ஒரு வரம் தரும்படி கேள்.

குந்தி : உலகத்தை அழிக்கவும் ஆக்கவும் வல்லதேவனே! போர் மூண்டதின் பின்னரே இவற்றை எல்லாம் எடுத்துக்கூறினீர். இதற்கு முன்னர் கூறியிருப்பீரேல் கன்னனைத் துரியோதனுடன் சேரவொட்டாமல் தடுத்திருப்பேன். பூபாரம் தீர்க்கவந்த பெருமானே ! என்னத்தை நினைந்து என்னத்தை நடத்துவிக்கிறீர்கள் ?

கிருஷ் : நங்காய் ! அறம் வெல்லும். அச்சப்படாதே விரைந்து செல்.

குந்தி : அந்தோ ! நான் சர்ப்பக்கணையை விலக்குவேனாகில் கர்ணன் இறந்துபடுவான். அதை விலக்கேனாகில் அர்ச்சுனன் இறந்து படுவான். ,அந்தோ இந்தப் பெருங் கொடுமைக்கு என்ன செய்வேன் ?

கிருஷ் : ஒருயிரும் ஐந்து சரீரமும் போன்று விளங்குபவராகிய பாண்டவர் ஒருவர் இறப்பின் மற்றைய நால்வரும் மடிவர். ஆதலின் ஐவர் இறப்பது நன்றோ ஒருவனாகிய கன்னன் இறப்பது நன்றோ புகல்வாய்.

குந்தி : இருதலைக் கொள்ளி எறும்புபோல் (போய்க்கொண்டு) என்மனம் தத்தளிக்கின்றது. எனினும் என்கடமையில் இருந்து திறம்பேன்.

கன்ன : வணக்கம் ! வாருங்கள் நீங்கள் யார் ? மாலை திரும்பும் வேளை நீங்கள் யாரைத் தேடுகிறீர்கள் ? தேர்ச் சாரதி அதிரதனின் ஏழைக்குடிசை இது.

குந்தி : என் அருமைக் கிளிபோன்ற மகனே !

கன்ன : நீங்கள் என்னைச் சொந்தம் பாராட்டுவது எனக்கு விளங்கவில்லை. ஆயினும் உங்கள் கண்களைக் கண்டதும் என் கண்கள் மூங்கிலைக் கண்ட பனி உருகுவதுபோல உருகுகின்றது. உமது குரலில் சோகம் தொனிக்கின்றதே. நீர் ?

குந்தி : யான் குந்தி தேவி.

கன்ன : என் ஜென்ம விரோதி ! வில்லாண்மையில் என் வெற்றியைப் பங்கம்செய்து வரும் பார்த்திபனின் தாயார் !

குந்தி : பார்த்திபன் தாயாகிய குந்தியும் யானே : உனது தாயும் யானே ! இது உனக்கு விந்தையானாலும் என்னை வெறுக்காதே.

கன்ன : தேவி ! நீங்கள் கூறுவது விந்தையினும் விந்தையாக இருக்கிறதே !

குந்தி : கற்பனைச் சம்பவங்களினும் பார்க்க உண்மையானது தலைசிறந்த விந்தை என்பது யாவரும் அறிந்ததே. அன்று ஒரு நாள் அர்ச்சுனனுடன் நீ விற்போர் செய்ய முன் வந்து நின்றாய். அப்பொழுது கிருபாசாரியார் எழுந்து நீ அரசவம்சத்தவன் என்பதை நிலைநாட்டு என்று கேட்டார். அப்பொழுது நீ வாய் மூடி மௌனியாகி நின்றாய். அப்பொழுது நடந்த சம்பவம் ஞாபகமிருக்கிறதா ?

கன்ன : ஆம் அந்தச் சமயத்திலே துரியோதனன் எழும்பி என் மானத்தைக் காப்பாற்றினான். என்னை அங்க தேசத்திற்கரசனாக்கி அரசர்களுடன் சமஉரிமை பெறும்படி செய்தான்.

குந்தி : நீ அவ்வாறு அரசனாக்கப்பட்டதும் உனக்குக் கிரீடம் ஒன்று வைக்கப்பட்டது. அப்பொழுது உன் தந்தை அதிரதன் சனங்கள் மத்தியினின்று விலகிக்கொண்டு உனக்கு முன் வந்தார். நீ உனது கிரீடத்தை எடுத்து அவருடைய பாதத்தில் வைத்தாய். ஆனால் பாண்டவர் உன்னைப்பார்த்து நகைத்தனர்.

கன்ன : ஆம் அந்தச் சம்பவம் பசுமரத்தாணிபோல என் நெஞ்சத்தை விட்டகலாது. அப்படியானல் ?

குந்தி : அந்தப்பாண்டவர்களின் குடும்ப மத்தியிலே உனது பணிவான செய்கையைப்போற்றிப் புகழ்ந்து ஆனந்தித்தது என் உள்ளம் மகனே ! அன்று என் மனம் ஆயிரம் பல்லாயிரம் உணர்ச்சிவேகத்தில் தாக்குண்டது.

கன்ன : தாயே, நீவிர் இவ்விடம் வந்தகாரணம் யாதோ ?

குந்தி : அருமருந்தன்ன மைந்தா ! நான் உன்னிடம் ஒரு வரம் பெற வந்தேன்.

கன்ன : நான் ஒரு சத்திரியன். என் தோள் வீரத்தால் என்னல் இயன்றது யாதெனிலும் தரச் சித்தமாக இருக்கிறேன்.

குந்தி : மகனே ! உன்னை என்னுடன் கூட்டிச்செல்வதற்காகவே நான் வந்தேன்.

கன்ன : எங்கு ?

குந்தி : எனது மடிமீதிருத்தி உன்திருமுடியை மோந்த ஆசை பெருகுகின்றது. எம்மார்போடு இணைக்க வாராய் மகனே !

கன்ன : அரசர்கள் ஐவரை ஈன்ற உங்கள் உள்ளத்தில்–ஏழைத் தேர்ச்சாரதியின் மகன்–உண்மையிலே என் பிறப்பைத் தெரியாத என்னிடம் உங்களுக்கு எங்ஙனம் பாசம் ?

குந்தி : மறறையமைந்தர் ஐவருக்கு முன் உனக்குச் தனிச் சிறப்பான முதல் இடத்தை அளிப்பேன் மகனே !

கன்ன : அவ்வாறு பெறுவதற்கு எனக்கு என்ன உரிமை உண்டு ?

குந்தி: தாய் பிள்ளையின் அன்பைப் பெறுவது இயற்கை அல்லவா.

கன்ன : சாயுங்காலம் செலவு பெற்றுச் சென்றுவிட்டது. ஏதோ உமது குரல் என் குழந்தை நினைவுகளைக் கிளறிவிடுகின்றது விந்தையே ! இது கனவா ? அல்லது நனவா ?

குந்தி : உன் நினைவு என்ன என்பதைக்கூறு ?

கன்ன : என்னுடைய தாய் என்னைவிட்டுச் சென்றனள் என்பதைப் பலர் வாயிலிருந்து கேட்டுள்ளேன். கனவில் ஓர் உருவம்–திரையைநீக்கி உங்கள் திருமுகத்தைக் காட்டுங்கள் என்று கேட்டதும் அது ஓடிமறைந்து விட்டது. அதே உருவம் சதையுடனும் தத்ரூபமாகவே நிற்கின்றீர் நீர் ?

குந்தி : ஆசைக்கிளிமகனே ! அதோ ஆறு ஓடும் ஓசையைக் கேட்கின்றனை அல்லவா ? அதற்கு அப்பால் என் மைந்தர் உனது சகோதரரின் பாடி வீடுகளில் சூள்கள் ஒளி வீசுகின்றன. நீ தயங்காதே வா.

கன்ன : நாளை யுத்த களத்திலே கலந்து வீரசொர்க்கம் எய்ய ஆயத்தசித்தமாக இருக்கிறேன். உங்களைப்பார்த்ததும் மறைந்துள்ள கனவின் உருவம் என் முன் ஊசலாடிப் பேசுகிறது என்னும் ஞாபகம் ஏற்படுகின்றது. ஏதோ என் மனம் என்னை அறியாமல் உங்கள் பால் இழுக்கின்றது.

குந்தி : காணமற்போய் இருந்த மைந்தன் நீதான். நீ என்னுடன் வா.

கன்ன : என் ஆவி சோருகிறது. உங்கள் குரல் என்னை மயக்குகின்றது ? இழந்த தாய் அந்த ஆற்றுக்கு அப்பால் இருக்கின்றனளா என்றென்றைக்கும் காணமுடியுமா ?

குந்தி : ஆசை மகன் நீதான். என்னுடன் வர எழுந்தருளு.

கன்ன : உங்கள் வார்த்தைகள் இரும்பைக் காந்தம் இழுப்பதைப் போல இழுக்கின்றன. வெற்றி, புகழ், வெறுப்பு இவை யாவும் இராக்கனவுபோல் ஆகின்றன. ஆயினும் என்னிடம் இவ்வாறு கூறினர் பற்பலர். ஆனல் நிரூபித்தவர் ஒருவரும் இல்லை. நீர் தாம் என்னைப் பெற்றதாய் என்பதை எப்படி அறிவது ?

குந்தி : ஆ ! என் மைந்தா ! உண்மையான தாய் என்பதற்கு என்ன சோதனையாகிலும் வை. அதில் சித்தி அடைவேன்.

கன்ன : என்னிடம் தாம் தாய் எனக்கூறிவந்தார் போலித் தாயார் பலர். ஆனல் என்னிடம் ஓர் அற்புதமான ஆடை இருக்கின்றது. அதனை போலித்தாயர் யாரும் அணிந்து மூன்றே முக்கால் நாழிகையில் அவர்கள் எரிந்து எலும்புடம்பு கொள்வர். இவ்வாறு எலும்புடம்புகொண்டவர் பலர். அந்த எலும்புகள் இவ்வறையில் கிடக்கின்றன.

குந்தி : உன் தாய் நானே என்பதை கதுமென நிரூபிப்பேன் அந்த ஆடையைத்தா.

கன்ன : இதோ அந்த அற்புத ஆடை. நீங்கள் இதனை அணிந்து ஏனையோரைப்போல அழிந்து போகவேண்டாம். எனினும் உங்கள் விருப்பம்.

குந்தி : அந்த ஆடையைத் தாமதமின்றித் தருவாய். உண்மையை நிரூபிப்பேன்.

கன்ன : அன்னையே ! உன் நால்அடியில் விழுந்து வணங்குகின்றேன். ஆதித்தனின் கதிரைப்போல ஒளியுடன் பிரகாசிக்கின்றனையே !

குந்தி : என் மடிமீது வா ! நான் உனனை ஈன்றெடுத்தேனேயன்றி உன்னை வளர்க்கப்பாக்கியம் பெற்றேன் இல்லையே.

கன்ன : நீர் என்னை ஈன்றபோது அன்பில்லாமையினலோ அன்றிவடுவந்ததென்று நாணியோ என்னை விட்டகன்றீர்.

குந்தி : மைந்தனே! உன் சொற்கள் என் இருதயத்தைப் பிளச்கின்றன. யான் ஒரு சாபமேலீட்டால் வருந்துகிறேன்.

கன்ன : அது என்ன ? கூறுங்கள்.

குந்தி : அருமருந்தன்ன மைந்தா ! உன் தம்பியர் ஐவரும் நின்பக்கத்தில் அன்போடு நின்று ஏவல் செய்ய, நாட்டில் மும்மாரிபொழிய, குடிகள் வயிரார உண்ண, அந்தணர் வேதம் ஓத, பசுஇனங்கள் மல்க–நீ முடிசூடி, அரசர் எல்லாம் உன் கோபுரவாயில் நின்று வணங்க வலிமையும் செல்வமும் விளங்கச் செங்கோலுடன் விளங்க உன்னைக் கண்டு என் கண் குளிருமாறுச் செய்வாய். என்னுடன் எழுந்தருளுவாய் பொற்தேரில்.

கன்ன : பாண்டவருக்கு முன்தோன்றலாய்ப் பாண்டுவின் மகன் என்பதை இது வரையும் நான் அறிந்திலேன். என்னிடம் நீரும் முன்னமே அறிவித்திலலை. போர் மூண்டுள்ள முடிவிற் காலத்திலேயே இதை அறிவித்துள்ளீர்.

குந்தி: என் ஆசைக்கிளிமைந்தா ! என்னை மன்னித்தேன் என்று செப்புவாய். யான் என் செய்வேன். என்னுடன் வா.

கன்ன : அன்று நீர் என்னைக் கை விட்டுவிட்டபடியால் நான் மடிந்தொழிந்து விட்டேன் என்று நினைவு கொள்ளுங்கள். இன்னுன் என அறியாது நின்ற எனக்கு மன்னருடன் சமம் ஆக்கின மன்னுதி மன்னன் துரியோதனனை நான் எவ்வாறு பிரியமுடியும்.

குந்தி : ஆனல் இரத்த பாசம் உன்னிடம் என்னை இழுக்கின்றதே !

கன்ன : தாயே ! என்னை மன்னிக்கவும். நான் தேர்ப்பாகன் மகன் என்று பலர் இகழ்ந்து உரைத்திருந்தும் மற்றவரை முனைந்து என்னுடன் இன்னடிசில் உண்டு, என்னை மன்னவர் வணங்க முடி கவித்த இராசராசனை எங்ஙனம் நான் கைவிடத் துணிவேன் !

குந்தி : ஆயிரம் ஆயிரம் வேதனைச் சிந்தனைகள் என்னை வாட்டி நிற்கின்றன. என் ஆசைக்கிளியே !

கன்ன ! தாயே ! கேளாய் மன்னுதி மன்னன் துரியோதனன் தேவி லக்ஷணையும் நானும் ஒரு நாள் தனி மண்டபத்தில் இருந்து சூதாடி நிற்கையில், துரியோதனன் மிருக வேட்டைக்குச் சென்று விரைவாக வந்தான். அது கண்டு மற்றவளும் போகவென்று எழுந்திருந்தாள். அவளைப் போகாமல் தடுப்பதற்கு அவள் பூந்துகிலைப்பற்றி யான் பிடித்தேன். அவளுடைய மேகலாபாரமற்று நவரத்தினங்கள நாற்றிசையும் சிந்தின. யான் மெத்தப் பிழை செய்தேன் என நினைத்து, அவற்றைப் பொறுக்கிக்கொண்டிருந்தேன்.

குந்தி : பின் யாது நடந்தது மகனே !

கன்ன : வேந்தன் துரியோதனன் வந்து என்னை அருகணைத்து மற்றதற்குக் காரணம் என்ன என்று கேட்கவில்லை. ஆனல் அவர் என்னிடம் "யானும் கோத்துத்தரட்டா அல்லது பொறுக்கித்தரட்டா" என்று கேட்டார். ஆகவே எனது உயிரை துரியோதனனுக்காக விடச்சித்தமாயுள்ளேன்.

குந்தி : நீ என் செய்வாய் ! யான் அன்று உன்னைக் கைவிட்டு விட்டபடியால் எந்தப் பாசத்தையும் அடக்கி ஒடுக்க வேண்டியவனய் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளைமனம் கல்லு என்பதற்கு உதாரண மாக நீ இருக்கிருய்.

கன்ன : நீர் எனது நன்மையை விரும்பி வந்திருப்பீராகில் இதற்கு முன்னமே வந்திருப்பீர். இன்று யான் துரியோதனன் நண்பன். அவன் செய்த ஈடும் இணையும் இல்லாத பேருதவிகளுக்கு வையகமும் வானகமும் ஆற்றல் அரிது.

குந்தி : யான் உன்னிடம் கேட்கின்ற வரத்தைத் தருவாயா ? கொடைக்குக் கன்னன் என்பதைப் பலர்வாயால் நான் கேட்டுள்ளேன்.

கன்ன : அது என்ன தாயே ?

குந்தி : யுத்தத்திலே உனது சகோதரர்களைக் கொல்லாதொழிக !

கன்ன : யான் அர்ச்சுனனைக் கொல்வேன் அல்லது யுத்தகளத்தில் மடிவேன் என்று சூள் கூறியுள்ளேன். ஆனல் ஏனைய பஞ்சபாண்டவர்களாகிய தர்மர் வீமன், நகுலன், சகாதேவன் ஆகிய நால்வரையும் கொல்லாதொழிவேன் என உறுதி கூறுகிறேன்.

குந்தி : வேறொரு வரம் வேண்டி நிற்கிறேன் மகனே ?

கன்ன : கூறுவாய் என்னைப் பயந்த பொற்கொடியே !

குந்தி : அர்ச்சுனன் காண்டவதகனம் செய்த பொழுது அசுவசேனன் என்னும் மகாநாகம் தப்பி வந்து உன்கையில் ஓர் கணையாக வளருகின்றது. அந்தச் சர்ப்பக்கணையை ஒரு காலன்றி இரு முறை ஏவா தொழிக.

கன்ன : பொன்னைப்போல் போற்றத்தகும் அன்னையே ! அர்ச்சுனன் மேல் இரண்டாவது நாகபாசந்தொடாது உனக்காகத் தவிர்ப்பேன்.

குந்தி : யான் உனக்கு செய்யக்கூடிய கைம்மாறு எது ?

கன்ன : நீர் கேட்டவரம்யாவும் ஈந்தேன். இப்பொழுது யான் வேண்டுவது ஒன்று இருக்கின்றது. யான் அருச்சுனன் கையால் மடிந்தேனுகில் பல அரசர்கள் காண, எனக்குப் பால் அருந்துவாயாக, மேலும் என்னுடைய ஈமச்சடங்குகள்யாவற்றையும் எனது சகோதரர்களாகிய பாண்டவரைக்கொண்டு செய்விப்பாய். பொன்னே போற்றத் தகுந்த தாயே !

குந்தி : என்ன தர்மசங்கடம் ! யான் படும்பாவி. பாண்டவர்கள் பாராளுவதற்காக என் மகனை யான் விட்ட பாவம் இது தேவர்களைச்சேருமா, என்னைச்சேருமா அறியேன்.

கன்ன : முன்செய்த பாவத்தால் உன்னைப்பிரிந்தேன். ஆகவே உனனுடைய மைந்தருக்கு யான் அவர்களுடைய மூத்த சகோதரன் என்றுகூறவேண்டாம். அல்லாவிடில் அவர்களுடைய பாகத்தை எனக்கு அளிப்பார்கள். யானும் அந்த இராச்சியத்தை எனது அத்தியந்தநண்பன் துரியோதனனுக்கு அளிப்பேன். பாண்டவருக்கு எவ்வாருயினும் அரசுகிடைக்காது.

குந்தி : அனலில் இடப்பட்ட மெழுகைப்போல என்மனம் உருகுகின்றதே.

கன்ன : அருமைத்தாயே ! துரியோதனுக்கும் உங்களுக்கும் மூண்ட பெரும்போரில் மாளாவிட்டால் என் இளையதம்பிமாரை நான் கண்டு மனமகிழ்வேன். அவ்வாறில்லாமல் யுத்தகளத்தே மடிந்தால் செய்யத்தக்கது யாதொன்றுமில்லை. தாயே ! உன் பாதங்களில் பணிந்தேன்.

குந்தி : ஐவர் இருந்தும் உன்மீது உள்ள பாசம் என்னை விட்டு நீங்குகின்றிலது ! அந்தோ படுபாவி யாவேனே !

கன்ன ! தாயே ! எழுமையெழுபிறப்பு முள்ளுவர் தங்கண்விழுமந்துடைத்தவர் நட்பு என்பது.

"எந்நன்றி கொன்ருர்க்கு முய்வுண்டாம் முய்வில்லை
செய்ந் நன்றி கொன்ற மகற்கு"

என்பதும் தங்களுக்குத் தெரியாததா ?

நியூயோர்க்குக்குப் புறப்படுமுன் பிரதமமந்திரி பண்டாரநாயக்கா அவர்களுடன் கவர்னர் ஜெனரல் கைகுலுக்கும் காட்சி

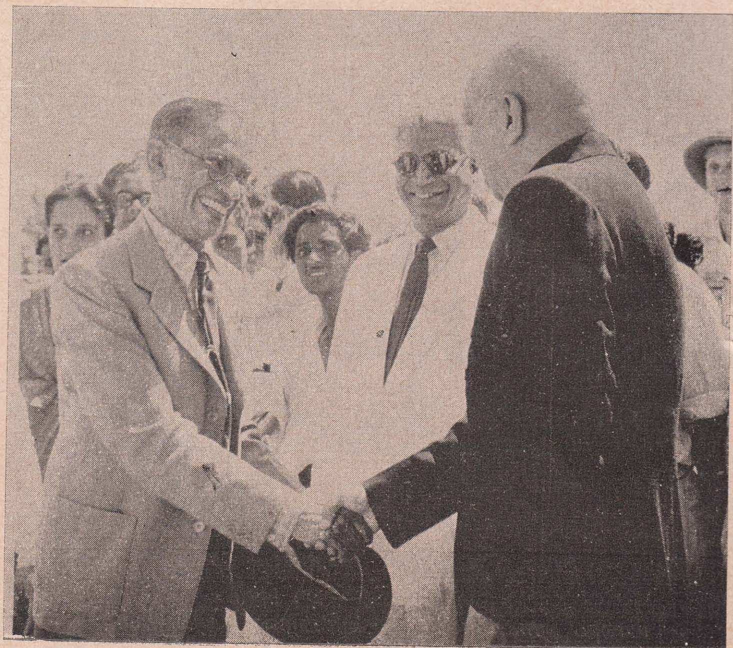

நலம் தரும் தேன்

"கிரண்"

உடலின் எந்தப் பகுதியிலாவது கபம் சேர்ந்து பாரம் அழுத்துவது போல் இருந்தால் அதற்கு உரிய மருந்துடன் தேனையும் சேர்த்து உள்ளுக்குக் கொடுப்பார்கள்; அல்லது கபம் சேர்ந்த பகுதியில் வெளிப் பூச்சாகத் தேனை உபயோகிப்பார்கள். உடனே கபம் கரைந்து நோய் குணமாகும். தேன் சிறந்த அநுபானம் ஆகிறது.

நாள்பட்ட அஜீரணம், அமிதமான உணவினுல் தோன்றிய அவஸ்தை, உடம்புக்கு ஒவ்வாத உணவுகளைச் சாப்பிட்ட பலன் இவற்ருல் ஆகாரப்பையும் ஜீரணஉறுப்புக்களும் மந்தமாகிவிடும். அதற்குத் தேனைத் தனியாகவோ, வேறு பதார்த்தங்களுடனே சாப்பிட்டால், ஆகாரப்பையின் சுரப்பிகள் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்யத்தொடங்கிவிடும்; ஜடாக்கினி தீவிரமாகும். நல்ல பசி எடுக்கும். இதனுல் தேன் "தீபகம்" என்று பெயர் பெற்றது.

சிறு குடல்களில் கபம் சுற்றிக்கொண்டால் நாளடைவில் அதிகாரம், கிராணி மலச்சிக்கல் முதலிய நோய்கள் உண்டாகும். அதற்குத் தேனை "எனிமா" மூலம் குடலில் ஏற்றினுல் குடலில் தங்கிய கபம் பிரிந்து, அதிலிருந்து ஜீரண ரசம் சுரக்கும். ஜீரண ரசம் ஒழுங்காக வெளிப்பட்டால் உடல் முழுவதற்கும் உணவுச் சத்துச் செல்லும். மலச்சிக்கல் முதலிய நோய்களும் நீங்கும். இதனுல் தேனுக்குக் "கிராஹி" என்ற பெயர் உண்டாயிற்று.

தினம் ஒரு முறை கண்களுக்கு மையிடுவதுபோல் தேனை உபயோகித்தால் கண்ணில் பீளை கட்டுவதோ, மற்றக் கண்ணேய்கள் வருவதோ இல்லை. அதனுல் தேனைச் "சக்ஷுஷ்யம்", என்பார்கள்.

தொண்டை வலி, குரல் கெடுவது போன்ற கப நோய்கள் கண்டபோது ஒரு நாளைக்கு நாலைந்து தடவை தேனைத் தடவினுல் நோய் குணமாகும். இதனுல் தேன் "ஸ்வர்யம்" எனப்படும்.

மிக இளைத்தவர்களுக்கும் குடல் நோய் உள்ளவர்களுக்கும் சத்து நிறைந்த ஆகாரங்கள் ஜீரணமாவதில்லை. பால், தயிர், நெய், சர்க்கரை போன்றவை ஜீரணமாவது கடினம். இவர்களுக்குத் தினம் தோறும் தேனை உள்ளுக்குச் சாப்பிடக் கொடுத்தால் நரம்புகள் உறுதி பெறும். இதனுல் தேன் "வருஷயம்" என்று பெயர் பெறும்.

தொடர்ந்து சில தினங்கள் தேனைச் சாப்பிட்டுவந்தால் ஞான தந்துக்களில் சக்தி ஏற்பட்டு மூளையின் சோர்வு அகலும்; அறிவு விசாலமாகும். இதனுல் தேன் "மேத்யம்" என்று பெயர்பெற்றது.

ஆருத ரணங்களில் கபத்தின் விளைவால் ரத்தமும் சீழும் அதிகமாக வெளிப்பட்டால் ரணத்தின் மேல் தேனைத் தடவ வேண்டும். உடனே ரணத்தில் சேர்ந்த துர்நீரோ, சதையோ ஊன் தண்ணீராய் வெளிவந்துவிடும். அதனுல் தேன் ரண சுத்திப் பொருள் ஆகிறது.

பெரிய காயங்கள் பட்ட சமயத்தில் சீக்கிரத்தில் சதை வளர்ந்து ஒன்றுசேரவேண்டும். அப்போதுதான் புண் ஆறும். ரணத்தின் மேல் தேனைத்தடவினுல் புண் ஆறிவரும். இதனுல் தேன் "விரண ரோபம்" என்று பெயர் பெற்றது.

தேனில் இன்னும் பல விசேஷ குணங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. உலகத்து வைத்திய நிபுணர்கள் தேனைப்பற்றிக் கொடுத்த அபிப்பிராயங்களை இங்கே காணலாம்.

பிரசித்தி பெற்ற மகாத்மா சுலைமான் என்பவர் தேனின் உபயோகத்தை அறிந்து தேனைச் சாப்பிடும் படி எல்லாருக்கும் உபதேசித்தார், ஒரு சமயத்தில் ஒருவன் முகம்மது நபியிடம் போய் "என் தம்பி வயிற்று வலியால் துடிக்கிருன்; சீக்கிரம் நோய் நீங்கும்படி தாங்கள் அருள் செய்ய வேண்டும்" என்று வேண்டினுன். தேனை. உள்ளுக்குக் கொடுக்கும்படி அவர் சொன்னுர். சற்று நேரத்தில் வயிற்றுவலி மறைந்தது.

அரிஸ்டோன் என்பவர் எழுதிய ஒரு நூலில் ஒலிம்பிய மக்கள் தேனைக்கொண்டு தயாரித்த ஓர் உணவுப் பொருளை சாப்பாட்டு வேளைகளில் பரிமாறுவதாகக் கூறியிருக்கிறது.

ஹதீம் ஜாலிமான் என்பவர், "சீதளம் சம்பந்தப்பட்ட நோய்களுக்குத் தேனைவிடச் சிறந்த மருந்து இல்லை" என்கிருர். காதுநோய் வந்தால் தண்ணீரில் நாலைந்து சொட்டுத்தேனையும் பொட்டிலுப்பையும் சேர்த்துக் காதில்விட்டால் உடனே காது நோய் தீர்ந்துவிடும் என்று எழுதியிருக்கிருர்.

டாக்டர் டபிள்யூ. ஜெலின் என்பவர் இப்படிச் சொல்லுகிருர்: "குழந்தைகளின் நோய்களுக்குத் தேன் சிறந்த ஒளஷதம். குழந்தைகளுக்கு வரும் ஈரல் நோய், இருதய நோய் இவைகளுக்கு இது சஞ்சீவி. உப்பும் ஆல்பிமினும் குறைவதால் உண்டாகும் மூத்திர நோய்களுக்கும் தேன் ஒப்பற்ற மருந்து. சரும நோய்களைத் தேன் குணப்படுத்தும்; பெரிய சிரங்குகளும் நோய்க்கு முன் தோன்றும் கட்டிகளும் தேனைத் தடவி வந்தால் குணமானதைக் கண்டிருக்கிறேன்; ரண சிகிச்சைக்குப்பிறகு காயங்களுக்குத் தேனை இட்டுக் கட்டுக் கட்டுவதால் நன்மை இருக்கிறது. தேன் பட்ட காயங்களில் சீழ் பிடிப்பதே இல்லை. காயம் ஆறியபின் தோலின்மேல் தழும்புகளும் தங்குவதில்லை. தேனைத் தடவினுல் புண்களுக்கு வேறு களிம்புகள் தேவை இல்லை. அழுகிய புண்களைச் சுத்தப்படுத்த "லோஷன்" போல் தேன் உபயோகப்படுகிறது".

டாக்டர் ப்ளினி என்பவர்:—"தேன் உள்ளுக்குச் சாப்பிடுவதால் பித்தரசம் தாராளமாகச் சுரந்து வரும். தொண்டை, இருதயம் சம்பந்தப்பட்ட நோய்களும் ஜுரமும் இதனுல் நீங்கும் என்று சொல்லுகிருர்.

மகாத்மா காந்தியடிகள் பச்சையாக உணவைச் சாப்பிடும் போதெல்லாம் தம் உணவில் நாலு தோலா அளவு தேனைச் சேர்த்துக்கொள்வாராம். தினந்தோறும் வெந்நீருடன் தேனைக் கலந்து மூன்று வேளைகள் சாப்பிடுவாராம். பண்டித மதன் மோகன் மாளவியா காயகல்பம் செய்து கொண்டபோது நெல்லிக் காயைத் தேனில் ஊறவைத்துச் சாப்பிட்டாராம்.

உயிர்நூல் துறையில் பட்டம்பெற்ற சேடியன் என்பவர் சமீபத்தில், "தேனீக்கள் சிறிய ஜந்துக்களே ஆனுலும் அவை பல விஷயங்களில் மனிதரைவிட அறிவு மிகுந்தவை. அவற்ருல் நமக்கு எவ்வளவோ லாபம் இருக்கிறது. ஆயுர்வேத மருந்துகள் பலவற்றைத் தேனுடனேயே சேர்த்துச் சாப்பிடவேண்டியிருக்கிறது. அதனுல் தேன் நமக்கு மிக அவசியமான பொருள் ஆகும்" என்ருர்.

பூஜைகளில் தேன் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. தெய்வங்களுக்குத் தேன் அபிஷேகம் செய்வதைப் பற்றி யஜுர் வேதத்திலே காணலாம். தயிர், நெய், தண்ணீர், தேன், சர்க்கரை இவற்றை ஒன்று சேர்த்தால் "மதுபர்க்கம்" எனப்படும். இந்தக் கலவையை வெண்கலப் பாத்திரத்தில் இட்டு, ஹோமம், அசுவமேதம், யாககாரியங்கள், பூசை முதலியவை நடக்கும்போது தானம் செய்வது வழக்கம். தேனைத் தானம் செய்பவன் நல்ல கதியை அடைவானென்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன.

தேன், பால், சர்க்கரை, தயிர், நெய் இவற்றின் கலவையே "பஞ்சாமிர்தம்".

—மஞ்சரி.

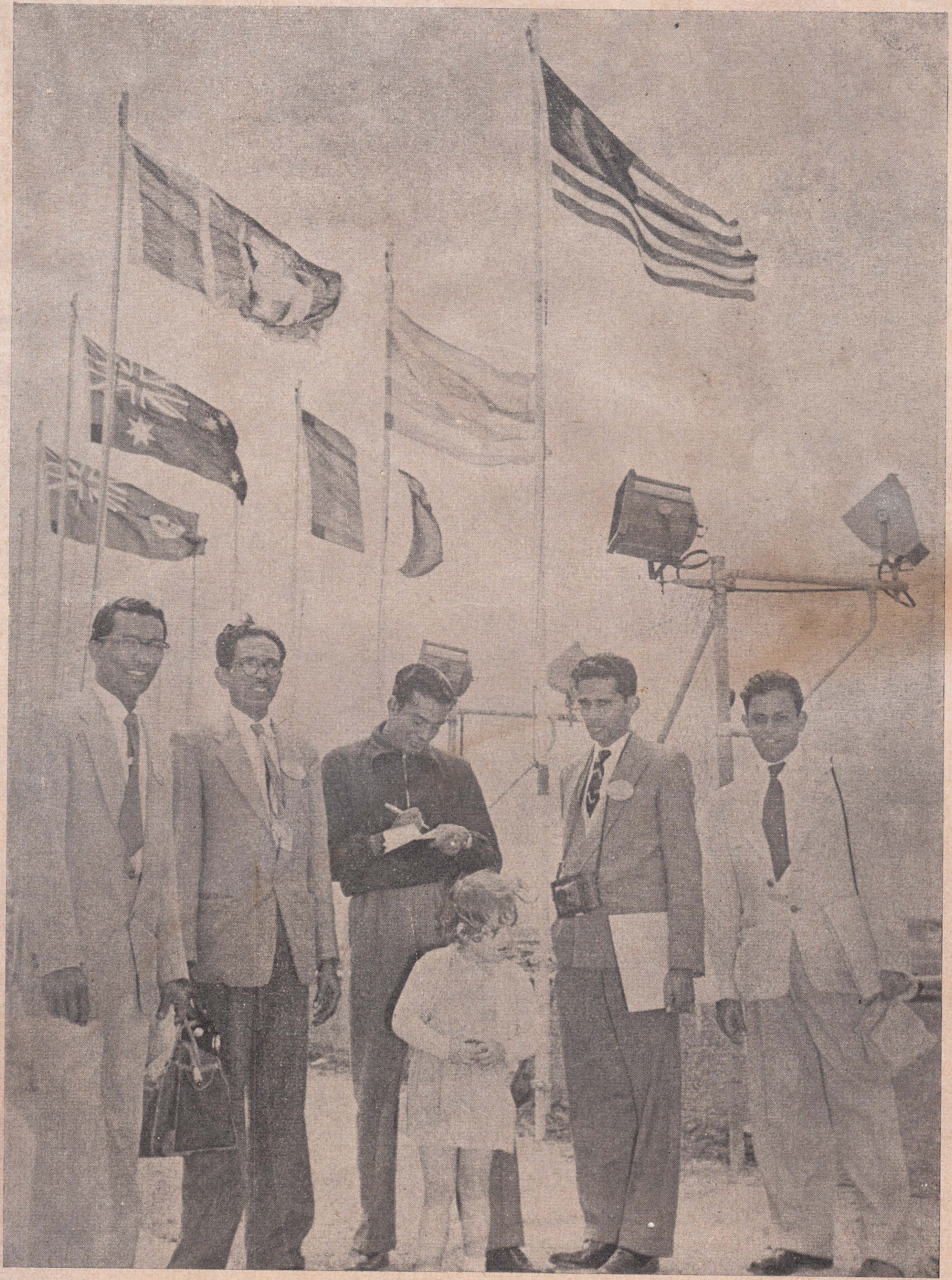

இலங்கைக் குத்துச் சண்டை வீரர் எச். பீ. ஜயசூரியா, பதினாறாவது ஒலிம்பிக் விளையாட்டுக்களில் பங்குபற்றுவதற்காக சமீபத்தில் மெல்போர்ன் நகருக்கு விஜயஞ்செய்திருந்தபோது, ஒரு பள்ளிச்சிறுமியின் கையொப்பப் புத்தகத்தில் கையொப்பம் இடுவதைப் படத்தில் காணலாம்

தமிழ் நாட்டு ஆடைகள்

வித்வான் ச. தண்டபாணி தேசிகர் அவர்கள்

மக்களுக்கு வேண்டிய அவசியத் தேவைகளில் உணவும் உடையும் மிகச் சிறந்தவை. உடலை நன்கு வளர்க்க உணவு வேண்டும். உடலில் குளிர் தாக்காது போக்கி வேண்டிய வெப்பத்தைக் கொடுக்கவும் அலங்காரஞ் செய்து கொள்ளவும் ஆடை இன்றியமையாதது. உணவு, உடல்நிலை தளர்ந்து உயிர் நீங்காதவாறு காப்பது ; உடை உயிரினும் பன்மடங்கு சிறந்த மானத்தைக் காப்பது. ஆடையில்லா மனிதன் அரைமனிதனல்லவா ? பழமொழி நானூற்றிலும் "அலங்காரஞ் செய்வதில் ஆடைஆபரணங்கள் சிறந்தன ஆயினும் ஆபரணங்கள் ஆடையைப்போலின்றியமையாதன அல்ல" என்ற பழமொழி காணப்படுகின்றது. இரக்கப்போனாலும் சிறக்கப்போக வேண்டியது அவசியம். ஆதலால் இவ்வளவு சிறப்புவாய்ந்த ஆடையைத் தயாரிப்பதில் நம் தமிழ்நாட்டுப் பண்டைய மக்கள் எவ்வளவு கைதேர்ந்திருந்தனர் என்பதை அறிந்துகொள்ள, நூல், ஆடை தயாரித்தலும் அதன் வகைகளும், ஆடை இயல்பு, அதன் கரையமைப்பு உடுத்தும் முறையும் வெளுத்தலும் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஆராய்தலே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாம்.

நூல்

பஞ்சை முதலில் அரைமணையில் இட்டு அரைத்துப் பஞ்சையும் கொட்டையையும் வேருகப் பிரிப்பார்கள். பிறகு அப்பஞ்சை வில்லால் கொட்டித் துகளில்லாது போக்கி நூற்பதற்கேற்ற நிலையில் சிறு திரிகளாக ஆக்குவார்கள். அங்ஙனம் ஆக்கப் பெற்ற பஞ்சிற்குக் "கொட்டை" என்று பெயர். கொட்டை என்பதற்கு வில்லால் கொட்டப்பெற்றது என்பது பொருள். பஞ்சின் மெல்லிய பகுதிக்கு (Fibre) பஞ்சுத் துய் என்றும் பஞ்சியடர் என்றும் பெயர். பஞ்சுத் துய்யின் பண்புக்கேற்ப நூல் நயம்பட இருக்கும். கைத்தொழிலைப் பிழைப்புத் தொழில் என்றும் துணைத்தொழில் என்றும் இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். நூற்றல் தொழில் பெரும்பாலும் பெண் மக்கள் மேற்கொண்ட தொழிலேயாகும். அதிலும் சமையல் வேலையும், வீட்டு வேலையும் செய்து ஒழிந்த நேரங்களிலே செய்யப்பெற்ற தொழிலாகும்.

நன்னூல் பொதுப்பாயிரத்து "பஞ்சி தன் சொல்லா" என்னும் செய்யுளால் அறிவு நூலுக்கும், ஆடைநூலுக்கும் ஒப்புமை கூறப் பெற்றுள்ளது. அதில் "செஞ்சொற் புலவனே சேயிழையா" எனக் கூறியதை உற்று நோக்கும்போது நூற்கும் தொழில் மேற்கொண்டவர்கள் பெண்களே என்பது தெளிவாகும். இன்னும் நற்றிணையில்

"ஆதில் பெண்டிர் தாறிற் செய்த
நுணக்கு நுண் பனுவல் போல"

என்ற செய்யுட் பகுதியால் அக்காலத்து வழக்கம் ஒன்று அறியலாகும். பொருள் தேடிப் பாதுகாக்கும் கணவனையிழந்து கைம்மை விரதங் காக்கும் மகளிர் முயற்சியோடு நயமான நூலை நூற்கின்றனர் என்ற உண்மை புலப்படுகின்றது. நூல் நூற்றலால் வரும் ஆதாயம் அவ்வப்போது வயிறு வளர்ப்பதற்கும் ஆடையின் தேவையை நிறைவிப்பதற்கும் ஆனதன்றி மிச்சப்படக்கூடிய நிலையில் வாராதென்பது தேற்றம். "கப்பல் உடைந்து பட்ட கடனைக் கொட்டை நூற்ரு கொடுக்கப் போகிருய் ?" என்ற பழமொழி சிறுவரவைக் கொண்டு பெரிய காரியத்தை நிர்வகிப்பதாகக் கூறுபவனைப் பரிகரிக்கும் பொருளில் வழங்குகின்றது. இதிலிருந்து கொட்டை நூற்ற ஆதாயம் மிகக் குறைவானது என்பது குறிக்கப் பெறுகிறதல்லவா ?

தயாரிக்கும் முறை

அங்ஙனம் நூற்ற நூலைத் தேய்த்துப் பதஞ்செய்து பாவாற்றி எனுங் கருவியால் பசையிட்டு உலரச் செய்து நெசவுக்குக் கொண்டு வருவார்கள். அந்த நூலுக்குப் "பாவு" என்று பெயர். குறுக்கு நூலுக்கு உண்டை என்று பெயர். குறுக்கு நூலிடும் கருவிக்கு "நூல்நாழிகை" எனவும், "குழல்" எனவும் பெயர் வழங்கி வந்தது. அக் கருவி இக்காலத்தில் "நாடா" என வழங்குகின்றது. இது "நெய்கை நுண்ணூல் நாழிகையின் நிரம்பா நின்று சுழல்வோரே" என்னும் சிந்தாமணிச் செய்யுளாலும், "பாவாடு குழல்போல" என்னும் நளவெண்பாவாலும் அறியக் கிடக்கின்றது. இராமபிரானும், இளைய பெருமாளும் இளமைக் காலத்து நதி பொழில், வாவி இவற்றினிடங்களில் திரிந்தனர் எனக் கூற வந்த கம்பர், "நெய்குழலூறு மிழையென நிலைதிரிவார்" என உவமையுடன் கூறினர். இதில் குழல் சென்றவழி நூல்பிரிந்து உடன் செல்லுதலும் குழலை விட்டு நூல்நீங்காது போய்ப் போய்த் திரும்புதலுமாகிய நெசவு இயல் கூறப்பெற்றுள்ளது.

அவ்வாறு நெய்யப் பெற்ற ஆடை நூல் நெருக்கத்தால் கண்பார்வை நுழையாத நிலையில் இருந்தது. என்பது "நோக்கு நுழைகல்லா நுண்பூக்கறிந்த அரவுரியன்ன ஆறுவை" என்ற பொருநராற்றுப்படையால் அறியப் பெறுகின்றது ஆடையினியல்பு "அரவுரியன்ன துகில்" "ஆவியந்துகில்" "புகைமுகந்தன்ன மாசில்நூவுடை" என்ற உவமைகளாற் பலவிடங்களிலும் விளக்கப்பெறுகின்றது. புறநானூற்றில் ஆடை பளபளப்பாலும், மேன்மையாலும் பாம்பின் தோலையும், நெசவுச் சிறப்பால் மூங்கில் மரத்துள் இருக்கும் வெள்ளிய தொலியையும், ஒத்திருந்தது எனக் குறிப்பிக்கப் பெறுகின்றது. இதனால் அக்காலத்திய ஆடையின் மேன்மையும் நெசவின் நயமும் எவ்வாறு இருந்தன என்பதை மனக்கண்ணுற் கண்டு மகிழாமல் இருக்க முடியாது.

ஆடையின் வகைகள்

ஆடையில் பலவகையுண்டு. அவ்வகைகள் நிறம்பற்றியும்' நெசவுத்தொழிற் சிறப்புப் பற்றியும், பிரிக்கப்பெற்றுள்ளன' சிலப்பதிகாரத்து கோசிகம், பீதாம், பச்சிலை, அரத்தம், நுண்டுகில் சுண்ணம் முதலாக முப்பத்தாறு வகைகள் கூறப்பெற்றுள்ளன. அவைகளில் பலவற்றை முற்கூறிய இருவகைகள் அடக்கலாம். ஏனைய காரணம் விளங்காதன. அம்முப்பத்தாறனுள் பீதகமானது பொன்னிறமான ஆடை. பச்சிலை என்பது பச்சை நிறமுள்ள ஆடை. அரத்தம் என்பது சிவந்த ஆடை. ஆனால் சாயந் தோய்க்கப் பெருது இயற்கையாகவே சிவந்த நூலைக் கொண்டு நெய்யப்பெறுவது. கோபம் என்பது இந்திர கோபப் பூச்சி போலச் சிவந்த ஆடை. "கோபத்தன்ன தோயாப் பூந்துகில்" என்பது இவ்வாடையின் இயல்பை நன்கு விளக்கும்

பகுதியாகும். இவ்வாறு நிறம்பற்றிய ஆடைகளும், நுண்டுகில், இரட்டு முதலிய நெசவு வேறுபட்ட ஆடைகளும் விளங்கின. அன்றியும் சிறப்பாக, அநேக வடிவங்கள் எழுதப்பெற்ற ஆடைகளும் இருந்தன. அவற்றிக்குச் "சித்திரக் கம்பி" என்று பெயர். கரைகளில் எழுத்துருவங்கள் வர, "பேட்" தூக்கி நெய்யப்பெற்ற ஆடைகளும், கரைவேறுநிறம் உடன் வேறு நிறமாகப் பாவோடி உண்டை மறித்துக் கோத்துவாங்கிய ஆடைகளும். இருந்தன என்பது "பொன்னெழுத்து" "நால்யாப்பு" என்ற பெயரானே அறியப் . பெறும். "கோசிகம்" என்ற ஆடை மலரும் பருவத் துள்ள பாதிரிப் பூவை விரித்தாலொத்த நிறமுள்ளது என்றும், கலிங்கம் என்பது கோங்கம் பூவைப் போன்றது என்றும் பெருங்கதையில் கூறப்பெற்றுள்ளது.

கரை

அருகில் கரையில்லாத எந்த ஆடையும் அழகு மிகப் பெறுவதில்லை. இது பற்றியே போலும் கரையில்லாத ஆடையைக் கட்டுதல் கூடாது எனச் சிலர் விதிப்பாராயினர். கரைகளில் கோட்டுக்கரையும், முடியிட்ட கொட்டைக்கரையும், பாம்பினுரி போன்ற சரிகைக் கரையமைந்த பணிப் போத்தியும், வழிக் காற்றிலிருந்தனவாக, "கொட்டைக் கரைய பட்டுடை" பொருநராற்றுப் படையாலும், "நேர்கரை நுண்ணிற் கலிங்கம்" என்ற புறப்பகுதியாலும். "பணிப்போத்தி" என்பதனுலும், அறியக் கிடக்கின்றது. கல்விச் சிறப்டைக் கூறும் நாலடியாரில். "கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்,. . . .அழகல்ல" என எதிர் மறுப்பதனுலேயே அக் காலத்து மக்களால் ஆடையிலுள்ள அருகு அழகு செய்வனவற்றுள் ஒன்ருகக் கருதப்பெற்றது என்பது நன்கு புலனுகும். "பூந்துகில்" "ஒண் பூங்கலிங்கம்" என வரும் பிரயோகங்கள் ஆடையின் அருகில் பூத்தொழில் செய்தலுண்டு என்பதையும், "வற்றிக் கலிங்கம்", "வள்ளிப்போர்வை" என்பவை ஆடை முழுதுமே கொடியுருவங்கள் அமைக்கப் பெற்றிருக்கும் என்பதையும் விளக்குவனவாம்.

நெய்யப் பெற்ற இடங்கள்

கலிங்கம் என்பது ஒரு தேசம். அங்கு நெய்யப் பெற்ற சிறந்திருந்த காரணம் பற்றி அவ்வாடை கலிங்கம் எனவே வழங்கப் பெற்றது. இக்காலத்துச் சில ஆடைகள் சேலம் திருநாகேசுவரம் துயிலி என வழங்குதலைப்போல மிகுதியாகவும், நயமாகவும், நெய்யப்பெற்ற காரணத்தால் கலிங்கம் எனவே பெயர் பெற்றது எனலாம். தொண்டி என்னுந் துறைமுகத்திலிருந்து கப்பல்களில் ஆடை முதலியவை ஏற்றி வந்ததாகச் சிலப்பதிகாரம் கூறும். "காஞ்சிபுரம் சென்ருல் காலாட்டிப் பிழைக்கலாம்", என்பது இக்காலத்துப் பழமொழி. "நெசவுத்தொழில் மேற்கொண்டு பிழைக்கலாம்" என்பது இதன் பொருளாம். அது போலக் காஞ்சிநகரம் முற்காலத்திலும், இத்தொழிலில் மிக மேம்பட்டு விளங்கியது என்பது "கண்ணுழை கல்லா நுண்ணூற் கைவினை, வண்ண அறுவையல் வளந்திகழ் மறுகு" என்று மணிமேகலை கச்சிநகர் புக்கபோது கூறிய பகுதியால் அறியலாம். பெருங்கதையில் வங்கச்சாத்தரும்" என வருவதை உற்று நோக்க வங்கதேசத்தில் "சாதர்" என்ற ஒரு வகை ஆடை நெய்யப்பெற்றமை புலனுகுகின்றது. சாதர் என்பது இக்காலத்துச் சாதரா என வழங்கும் உயர்தர ஆடைபோலும். இலக்கண உரைகதிர் "இப்பதட்டுச் சீனம்" என வருவதிலிருந்து பட்டுத்தொழில் சீனத்தில் மிகுதியாக நடந்தது என்பது அறியப்பெறும்.

இவ்வாறு பஞ்சால் ஆடை ஆக்குதலேயன்றி மயிராலும் ஆக்கினர் எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறும். நாரினுலும் ஆக்கப் பெற்றதாகப் பெருங்கதையால் அறியப்பெறுகின்றது. இவற்றுள் மயிர் என்பது "எலிமயிர்ப் போர்வை வைத்து" என்பது போன்ற பலபகுதிகளிற் சிந்தாமணியிற் கூறப்பெற்றுள்ளது.

உடுத்தும் முறை

நம் நாட்டில் ஆடைகளை உடுத்தும் முறையில் பெரும்பாலான வேறுபாடுகள் காணப்பெறுகின்றன. நம் நாட்டுப் பெண்கள் ஓரேயாடையை வளையக் கட்டுகின்றனர். மலையாள நாட்டுப் பெண்கள் இரண்டாடை உடுத்துகின்றனர். திரு முருகாற்றுப் படையில் குறமகள்வெறியாட்டுக் கூறுமிடத்து "முரண்கொள் உருகின் இரண்டுடன் கூடிகு" எனவரும் பகுதி நிறம் மாறுபட்ட இரண்டாடைகளை மலைவாழ்மகளாகிய குறமகள் உடுத்திருள் என்பதை அறிவுறுத்துகின்றது. ஆடவர்கள் நான்கு முழு ஆடையைப் பெரும்பாலும் உடுத்தினர் என்பது "உடுப்பவை நான்கே" என்ற செய்யுள் விளக்கும். சிறுவர்கள் ஆடை எதற்காக அணியப் பெறுகின்றதோ அந்நோக்கந் தவறி ஆடை முழுவதையும் தம் அரையிலேயே சுற்றிக் கொண்டு திரிந்தனர்என்னும் இயற்கைச் செவ்வி "அற்றங் காவாச் சுற்றுடைப் பூந் துகில்" என்ற மணிமேகலையால் அணியுறுத்தப் பெறுகின்றது. நமது பண்டைமக்கள் அந்த அந்தப் பருவங்களுக்கு என்ற ஆடைகளையே உடுத்தினர் என்பது ஆதாரங்களால் அறியலாகும்.

சிலப்பதிகாரத்து "அரத்தம் பூம்பட்டு அரைமிசை யுடீஇ" எனவரும் அடிக்குறிப்பில் அரும்பத உரையாசிரியர் "அரத்தம் பூம்பட்டு முதலாகத் துகிர்க்கோவை ஈருகச் சொன்னவை "கார் காலத்துப் பரக்க அணிவன" எனக் கூறுவதால் செம்பட்டாடை கார்காலத்தில் உடுத்தக் கூடியது என்பது பெறப்படும் சிவந்தநிற ஆடைய்ய வேனிற் காலத்து உடுத்தின் வெயில் வெப்பத்தை வாங்கி உடலுக்குள் செலுத்துவதால் உடல் வெப்பமுற்று நலங் குன்றும். கார்காலத்தில் உடுத்தினுல் சூரிய ஓழியிலுள்ள வெப்பத்தை உடலுக்கு எற்பித்துக் குளிர் தாக்காதபடி பாதுகாக்கும்.

செந்நிற ஆடை சூரிய ஒளியிலுள்ள செந்நிறத்தை மட்டும் திரும்பியனுப்பும் தன்மை வாய்ந்தது. மற்ற நிறங்களையும் வெப்பத்தையும், இழுத்து உடலுக்குக் கொடுக்கும் என்பது இயற்கைத் தத்துவ நூற்கொள்கை. அதற்கு எற்பக் கார் காலத்துச் செந்நிற ஆடை உடுத்தினர் என்பது எவ்வளவு ஆழ்ந்த நாகரிகத்தைக் காட்டுகின்றது. பருத்தியாடை வேனிற் காலத்து உடம்பின் உஷ்ணத்தை வெளிப்போக்கி நீரைஉறிஞ்சுந் தன்மையது. பட்டாடை வெளியிலுள்ள சீதோஷ்ணத்தை உடலுக்குள் சேர்ப்பிக்காது. உடலிலுள்ள உஷ்ணத்தை வெளிப் போகவும் விடாது. ஆதலால் கூதிர்காலத்துப் பட்டாடை உடுத்தினர் என்பதும், அறிந்து, இன்புறற்பாலனவற்றுள் ஒன்ரும். பின் பனிக்காலத்து எலிமயிர்ப் போர்வைகளை உடுத்தனர். எலிமயிர்ப் போர்வையின் வெம்மை "செந்நெருப்பினும் செவ் வெலிம்மயிர், அந் நெருப்பளவாய பொற்கம்பலம்" என்ற சிந்தாமணிச் செய்யுளால் விளக்கப்பெறுகின்றது. இன்னும் சட்டைகளாகவும், சித்திரத்திரைகளாகவும், படமாடங்களாகவும், ஆடைகளை உபயோகித்தனர்.

வெளுத்தல்

ஆடை உயர்ந்ததாக இல்லாவிடினும் தூய்மையாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். அதற்காக அவ்வாடைகளை வெளுத்து

உடுத்தல் வேண்டும். சித்தாந்த சாஸ்திரத்தில், "வண்ணான் ஆடைகளின் மாசு போக்குதற்குச் சாணி உவர்மண் முதலிய அழுக்கை யேற்றிப் புது அழுக்கோடு பழைய அழுக்கையும், மாற்றுதல் போல" என்ற உவமை காணப்பெறுகிறது. இதனால் ஆடையைத் தூய்மையுறுத்தும், முறை நன்கு விளங்குகின்றது. பிறகு கஞ்சியிட்டு மடித்து வைத்தல் மரபென்பதைக் "கழும டிக் கலிங்கம்" என்னும் சொற்றொடர் காட்டும்.

"அறனில் புலத்தியெல்லித் தோய்த்த
புகாப்புகர் கொண்ட புன்பூங் கலிங்கம்".

என்பது ஆடை வெளுப்பவன் ஆடையை, வடித்த கஞ்சியில் நனைத்துக் காயவைத்தனன், என்பதைக் குறிக்கும். வெளுத்த ஆடை நறுமணங் கமழுதற்காக வாசனைப் புகைகளை ஊட்டி அணிந்தனர் என்பதும், நம் முன்னோரது சிறந்த நாகரிக மிகுதியை நவிலும் பகுதிகளாம்.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால் நந்தமிழ் மக்களது நாகரிகத்திற்கு முன்னறிகுறியான கைத்தொழிற் சிறப்பும், சுகாநுபவத்திறங் களும் ஆடையியல்பும், கால நிலையும், அறிந்து அணிந்து கொள்ளும் தன்மையும் விளங்கி நிற்கின்றன.

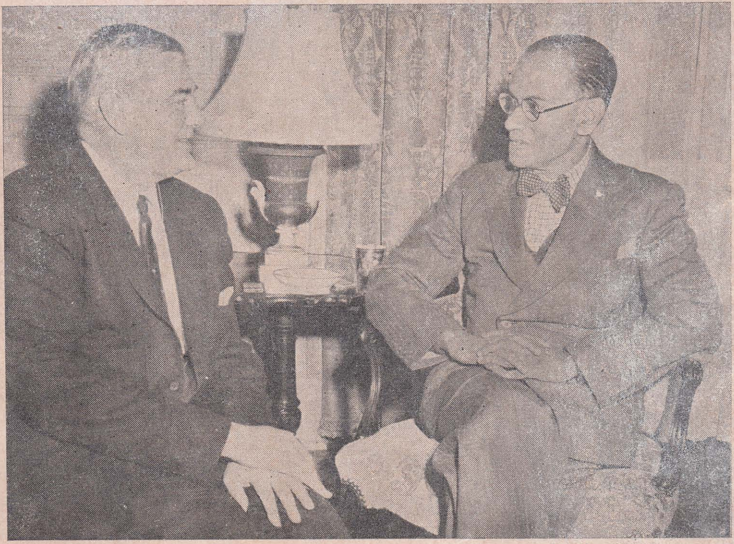

பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா அமெரிக்க இராஜாங்க பதிற்காரியதரிசி திரு. ஹேர்பேட் ஹூவருடன் சம்பாஷணையிலீடுபட்டிருந்தபோது எடுக்கப்பட்ட படம்.

வெள்ளை மாளிகையில் அமெரிக்க ஜனாதிபதி திரு. ஐசன்ஹோவர் பிரதம மந்திரி பண்டாரநாயக்காவை வரவேற்றார்.

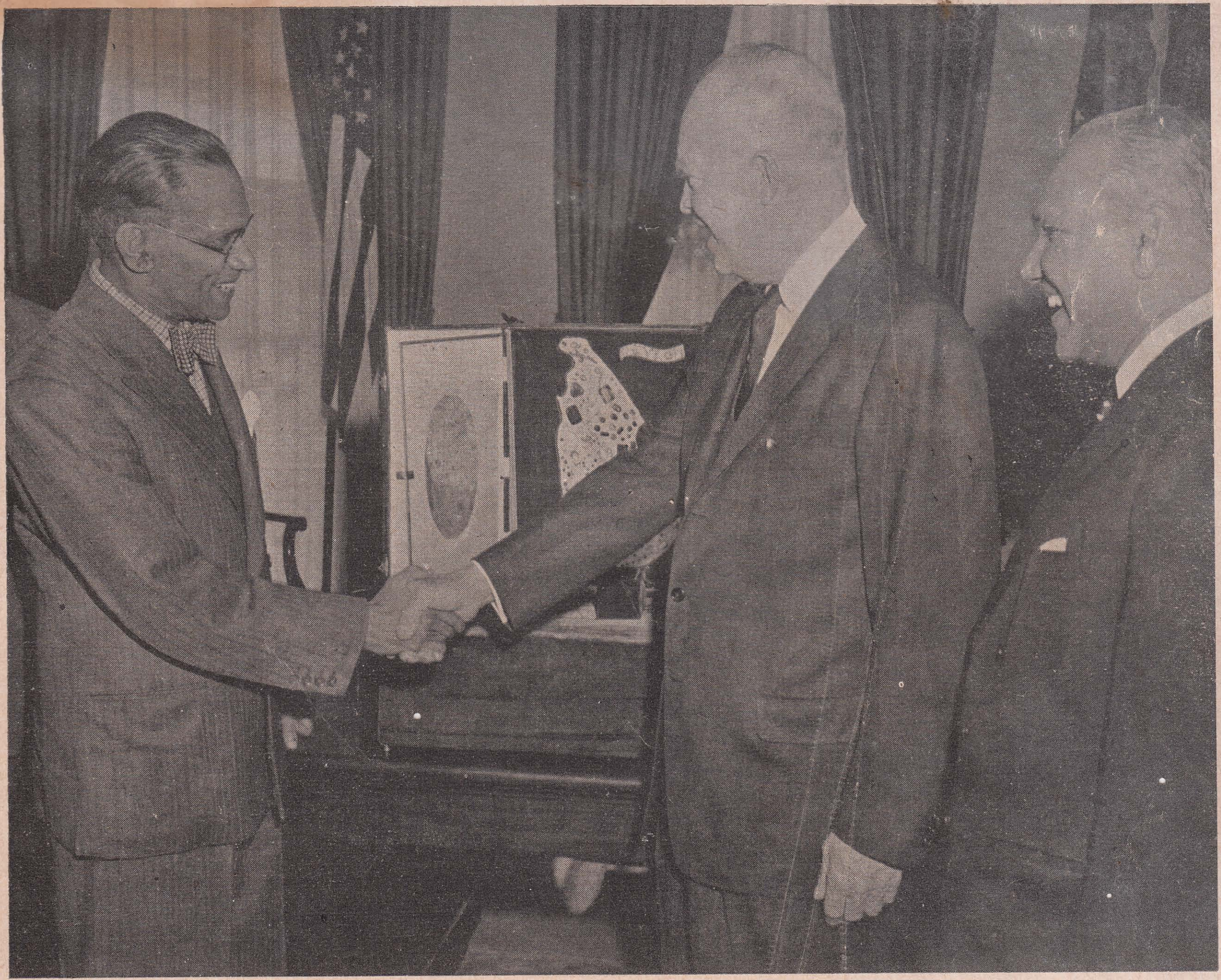

புத்தபிரானின் அவதார ஸ்தலம்

உலும்பினி வனத்தின் பெருமை

ஜப்பானிலிருந்தும், ஜாவாவிலிருந்தும், சீனுவிலிருந்தும் வரும் புத்த யாத்திரீகர்கள் அனைவரும் இமயமலைக்குக் கட்டாயம் போய்வருகிறார்கள்.

நேபாளத்திலுள்ள "உலும்பினி" க்ஷேத்திரத்தைத் தரிசிக்காது அவர்கள் திரும்புவதில்லை. அது பகவான் புத்தன் அவதாரம் செய்த திருத்தலமல்லவா ?

புத்தபிரான் உலகை முற்றும் துறந்து மகா விரதம் பூண்ட இடம் கபிலவாஸ்து என்ற நகரம்.

கயா க்ஷேத்திரத்திலே போதி மரத்தடியில் அவர் நிஷ்டை செய்யும்போதுதான் ஞானோதயம் ஏற்பட்டது.

சாரனுத் க்ஷேத்திரத்தில்தான் முதன்முதல் புத்தர் வாய் திறந்து பிரசாரம் செய்தார்.

குசி நகரம் என்ற இடத்தில்தான் அவர் தமது உடலை நழுவ விட்டது.

இந்த ஸ்தலங்களை யெல்லாம் விட மேன்மையாக உலும்பினி வனத்தைப் புத்தர்கள் போற்றுகின்றனர்.

இமயமலையிலுள்ள சுதந்திர நாடு நேபாளம். நாதன்வா என்ற இடத்திலே பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் எல்லைக்கோடு ஓடுகிறது. அங்கிருந்து 12 மைல் வடகிழக்கே, நேபாளத்தில் உள்ள ஒரு சிறு கிராமம் இந்த "உலும்பினி".

லும்மினி என்றும், லும்பினி என்றும் புத்தகங்களில் இவ் வூரைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறார்கள்.

இப்போது இந்த கிராமத்துக்கு "ரும்மினி தாய்" என்ற பெயர்தான் இருந்து வருகிறது.

கிராமம் முச்சூடும் 2 சதுர மைல் விஸ்தீரண மிருந்தால் ஜாஸ்தி. இப்போது ஜன சஞ்சாரமற்று ஏதோ சில இடிந்த வீடுகளை மட்டும் கொண்டு இருக்கிற இந்த ஊர்தான் புத்த பிரான் பிறந்த ஸ்தலம்.

ஊரின் நடுவே ஒரு மேடைமீது ஒரு ஸ்தம்பமொன்று நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது 25 அடி உயரமுடைய தூண். இந்த ஸ்தம்பத்திலே எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்தத் தூணின் உச்சியிலே ஒரு குதிரையின் வடிவம் செதுக்கப்பட்டிருந்திருக்கவேண்டும். அதை இப்போது காணோம்.

சீன யாத்திரீகர் கண்டது

ஹியான் ஸாங் என்ற சீன யாத்திரீகர் இந்தியாவில் வந்து சுற்றி விட்டுப் போனாரென்பதை சரித்திர புத்தகங்களில் படித்திருப்பீர்கள்.

இந்த "உலும்பினி" ஸ்தலத்தைப்பற்றி அவர் எழுதி வைத்த குறிப்புகளில் இந்தத் தூணைப்பற்றிய பிரஸ்தாபம் இருக்கிறது.

அவர் வந்து பார்த்த போதே இந்தத் தூணில் விரிசல் கண்டிருந்ததாம். இடிவிழுந்து ஏற்பட்ட விரிசல் என்றே தோன்றுகிறது.

விரிசல் அந்த எழுத்துக்கள் ஆரம்பிக்கிற இடத்தில் நின்று வருவதால் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் மிக மிக சந்தோஷப்படுகிறார்கள்.

அசோகர் நட்ட ஸ்தம்பம்

"பாங்சி" என்ற மற்றொரு சீன யாத்திரீகர் எழுதியுள்ள பழங்காலக் குறிப்புகளில் இந்தத் தூணிலுள்ள கல்வெட்டைப் பற்றி வர்ணித்திருக்கிறார்.

இந்த ஸ்தம்பம் அசோக சக்கரவர்த்தி நட்டுவித்த தென்பது, அந்த ஸ்தலத்தில்தான் பகவான் புத்தர் பிறந்தாரென்றும் அந்தத் தூண் கூறிக்கொண்டு நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளாக நின்றுகொண்டிருக்கிறது.

"புத்த சாக்யமுனி அவதரித்த இந்தப் புண்ணிய ஸ்தலத்தை மகா சக்கரவர்த்தி (அசோகன்) வந்து தரிசித்தார்; பூஜித்தார். இந்த இடத்தைக் காட்டுவதற்காக ஸ்தம்ப மொன்றை நிரூபிக்கக் கூறினார். "இங்கேதான் மகான் பிறந்தாராதலால் இந்த ஊரிலுள்ள மக்கள் தங்கள் முழுவரிகளை சர்க்காருக்கு செலுத்த வேண்டிய தில்லை. எட்டிலொரு கடமை தந்தால் போதும்" என்று அந்த ஸ்தம்பத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்தம்பத்துக்கு அருகே ஒரு சிறிய சந்நிதானம். அங்கே பகவான் புத்தன் பிறந்த லீலையைக் காட்டுகின்ற கல்லுருவ மிருக்கின்றது.

மாயாதேவி சந்நிதானம்

மாயா தேவி ஒரு சால மரத்தடியில் நிற்பதுபோலவும், இரண்டு சகிகள் பக்கத்துணை நிற்பது போலவும் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த சந்நிதானத்தை புத்தர்களும் ஹிந்துக்களும் மத பேதமின்றி வணங்கி வருகிறார்கள். "புத்தபகவானை ஈன்ற ராணி மாயாதேவியின் சந்நிதானம்" என்கிறார்கள் புத்தர்கள்.

"இது ரூபம் தேவி. இந்தக் கோயில் இந்த ரும்மினி ஊரின் அதி தேவதை. பராசக்தி அம்சம்" என்று கூறி வணங்குகிறார்கள் இங்கு வரும் இந்துக்கள்.

இந்த சந்நிதானம், தூண் ஏற்பட்டதற்கும் முந்தியே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். அசோக மகாராசா வந்து பார்த்து இதர ஏற்பாடுகளையும் கட்டிடங்களையும் கட்டியிருக்க வேண்டும் என்று சரித்திரக்காரர்கள் கண்டு பிடித்துவிட்டார்கள்.

இந்து தேச சரித்திரத்திலேயே பகவான் புத்தரின் சரித்திரத்தை ஒவ்வொருவரும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் படித்திருக்கக் கூடும்.

அவதார விவரம்

உலும்பினி வனத்தில் ராணி மாயாதேவிக்கு சாக்யவம்ச திலகமாக புத்தர் பிறந்தார். அவர் பிறந்த 7 வது நாள் மாயா தேவி காலமானாள். பிறகு இந்தக் குழந்தை கபிலவஸ்துவில் வெகு செல்வமாக வளர்க்கப்பட்டான். அவருக்குக் கல்யாணமானதும், குழந்தை பிறந்ததும், அன்பர் அத்தனையையும் துறந்து பரதேசியாக ஓடி ஆசியா முழுவதுக்குமே ஜோதி மைந்தனாக ஆனதும் மகா காவிய விவரமாகும்.

பகவான் புத்தரின் அவதாரதைப் பற்றி மட்டும் பின்வரும விவரம் புத்தக புராணத்திலிருக்கிறது.

பத்து மாதம் கர்ப்பவதியான ராணி மாயாதேவி பல்லக்கிலேறி கபிலவாஸ்து நகரிலிருந்து பிறந்தகமான தேவதா நகருக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தாள்.

வழியிலே ஸால் விருட்சங்கள் நிறைந்த அழகான வனம் ஒன்று குறுக்கிட்டது. அங்கே கொஞ்சம் தங்கிவிட்டுச் செல்ல ராணி விரும்பினுள். அங்கே ஒரு அரசமரத்தடி சென்று ஒரு மரக்கிளையைத் தன் கையால் பிடித்ததும் கீழே குழந்தை சுத்திற்று. உடனே நான்கு கின்னரர்கள் தோன்றி அக் குழந்தையை தங்கத் தொட்டிலில் வளர விட்டார்கள். உடனே அந்தப் பாப்பா எழுந்து நின்று, 7 அடிகள் எடுத்து வைத்தது. "இதுவே எனது கடைசி ஜன்மம்" என்று வாய் விட்டுக் கூறிற்று. உடனே உலகமே ஒரு பிரமாத ஆனந்தம் கொண்டாடுவதுபோல இயற்கை அற்புத நிகழ்ச்சிகள் பல நிகழ்ந்தன.

இப்போது புத்தமதம் இந்தியாவில் அதிக வியாபகமாயில்லை. ஆனுல் இந்தியாவில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த மதமென்னமோ கிழக்கே பல நாட்டு மனிதர்களை ஆகர்ஷித்தது.

அந்தப் புனித மதத்தை சிருட்டித்த தூயவர் பிறந்த ஜன்மபூமியான உலும்பினியை இன்னும் கொஞ்சம் அலங்காரமாக வைத்திருக்கக்கூடாதோஎன்று வெளிநாட்டார் கருதுகிருர்களாம்.

(ஹனுமான்)

(1940 ம் ஆண்டு ஈழகேசரி இதழொன்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது)

சுதுமலை கிராமாபிவிருத்திச் சங்கம்

"மாதர்கள் ஐக்கியப்பட்டால் அவர்களை ஒரு போதும் எதிர்க்க முடியாது. அவர்கள் எதையும் சாதிப்பார்கள். ஒரு கிராமத்தில் உள்ள பெண்கள் பகுதி பகுதியாகப் பிரிவதிலும் பார்க்க ஒரே ஸ்தாபனமாக வாழ்வதே சிறந்தமுறையாகும்."

இவ்வாறு சுதுமலை "மாதர் ஐக்கிய சனசமூக நிலையம்", சுதுமலை மாதர் ஐக்கிய கிராம முன்னேற்றச் சங்கம்" என்பவற்றை ஆரம்பித்து வைத்துத் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் ஆசிரியர் அவர்கள் பேசும்போது குறிப்பிட்டார். மேற்படி கூட்டம் சுதுமலை கிராம முன்னேற்றச் சங்க மண்டபத்தில் திருமதி த. அழகரத்தினம் ஆசிரியை அவர்கள் தலைமையில் ஆரம்பமாயது. திரு. க. தம்பிராசா ஆசிரியர், திரு. க. பேரம்பலம் ஆசிரியர் என்போர் பேசியபின் பின்வருவோர் புதுவருட உத்தியோகத்தர்களாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர் :—

தலைவர் : திருமதி. த. அழகரத்தினம் ஆசிரியை.

இணைக் காரியதரிசிகள்: செல்விகள் செ. அன்னம்மா ஆசிரியை,
செ. பராசத்தி ஆசிரியை.

தனதிகாரி : திரு. கு. பரஞ்சோதி நாயகி.

சுதுமலையின் எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் இருபது நிர்வாக சபை அங்கத்தவர்களும் 55 அங்கத்தவர்களும் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர்.

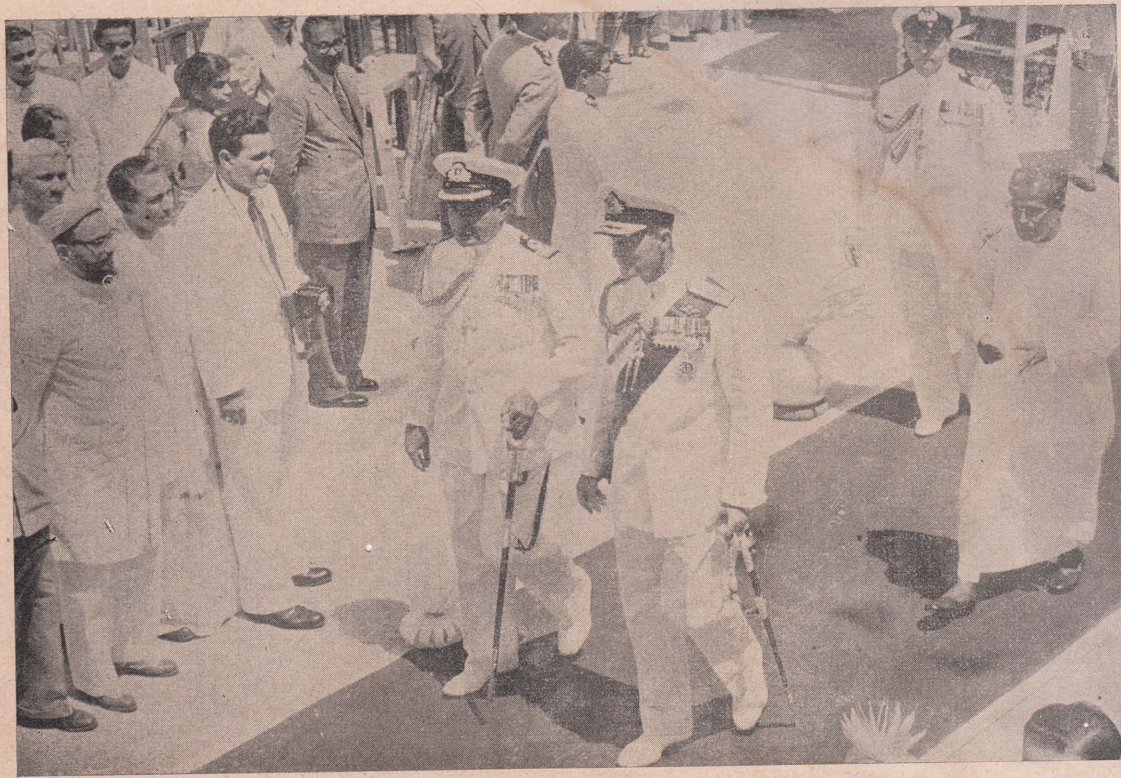

எடின்பரோ கோமகனுரையும் றேயல் இலங்கைக் கடற்படைத் தளபதி றெய்ஸ் டீ மெல் அவர்களையும் காண்க.

மூன்றிராசாக்கள் நாடகம்

(1956 ம் ஆடு டிசம்பர் மீ 25 ந் திகதி இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்டது)

(ஆசிரியர் : வீ. எஸ். பிள்ளை நரக்களி)

கத்தோலிக்க தமிழ்ப் புலவர்களால் எழுதப்பட்ட நாடகங்கள் பல, நாடகத் தமிழின் பெருமையை விளக்கும் பொக்கிஷங்களாக இருந்து வருகின்றன. சமய சாத்திரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாடகங்கள் இசைச்சிறப்பு, சொற்சுவை, பொருட்சுவை செறிந்தனவாய் விளங்குகின்றன. இந்நாடகங்களுள் சிறந்ததொன்றே மூவிராசாக்கள் நாடகம். மேற்கிலங்கைக் கரையோரப் பிரதேசங்களில் வாழும் கத்தோலிக்க தமிழ் மக்களால், கிறீஸ்மஸ் நாடகங்களில் அடிக்கடி பகிரங்க மேடைகளில் இந்நாடகம் ஆடையலங்காரங்களுடன் நடித்துக் காட்டப்படுகின்றது. இந்நாடகம் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த இன்னாசியுவான் என்னும் கவிஞரால் எழுதித் தயாரிக்கப்பட்டதாகும். கிறீஸ்து நாதரின் திருவவதாரத்தை விளக்கிக் காட்டும் இந்நாடக நூலில், சமய சந்தர்ப்பத்திற் கேற்ற சில சுவையான பாடல்களைத் தெரிந்தெடுத்து, இவ்விபரணச் சித்திரம் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. இனி அப்பாடல்களைக் கவனிப்போம்.

(1) (காப்பு வெண்பா)

“ அர்ச்சிய சிஷ்ட சினுவை அடையாளத்தாலெங்கள்
நேரிலகு நெற்றியிலே முத்திரையாய்-பேரிலங்கும்
மூன்றிராசாக்கள் கதையை முன்னின்று யான்பாட
இன்றுதித்த கர்த்தன் தாள் காப்பு ”

அன்று மார்கழி மாதம் இருபத்தைந்தாம் திகதி. பெத்லேம் நகருக்கருகிலுள்ள மலைச்சாரலில் ஓர் பாழடைந்த குகை. ஆடுகளும், மாடுகளும் அடையும் அசுசியான அந்த இடத்தில் பூரண கர்ப்பவதியான கன்னி மரியம்மாளும், அவளது பத்தாவான அர்ச். சூசையப்பரும் முளந்தாட் படியிட்டு வேண்டுதல் செய்து கொண்டு இருந்தனர். நடு நிசி வேளை காற்றுக் கடுங்குளிருடன் கலந்து வீசிக் கொண்டு இருந்தது. அனைவரும் உறக்கத்தில் இருக்கும் அந்தகாரம் சூழ்ந்த அமைதியான சமயம் எவ்வித பரிகாரத்தினாலும் தவிர்க்க முடியாத பாவத்தில் வீழ்ந்து தத்தளித்த மண்ணுலக மக்களை இரட்சிப்பதற்காக மனு உருவெடுத்த இறைவன் மாதாவிற்கு அற்பமும் வேதனையின்றி மடிமீது சகல தேவலட்சணங்களும் நிறைந்த திருக் குழந்தையாக அவதாரம் செய்தார். அவ்வேளை வானுலக சேனையினராகிய சம்மனசுக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக இறங்கி சர்வேசுரனின் மகிமையைப் புகழ்ந்து இன்னிசைக் கீதங்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

சம்மனசுக்கள் கீதம்

1. “ காட்சி தரும் பொருளே—அரிய
கருணையின் பெய்க்கடலே
மாட்சிமையாய் உதித்த—தேவதிரு
மைந்தனுக்கே தோத்திரம்

2. மேட்டிமையால் உயர்ந்து—விளங்கும்
வியன் மணி மாடம் விட்டு
இந்த மாட்டிடையரகத்தில்—வருந்தேவா
மைந்தனுக்கே தோத்திரம்

3. அண்டதமேவை செய்த—பவப்பிணி
யானதைத்தானகற்ற
புவிமண்டலமேனுதித்த—தேவதிரு
மைந்தனுக்கே தோத்திரம்

4. மாற்றம் புரியும் பொல்லா—வினை செய்த
வஞ்ச அலகையினால்
இனித்தோற்றி புவி நரரை—மீள வந்த
தெய்வீகனே தோத்திரம்

மலைச்சாரலில் உள்ள பரந்த வெளிகளில் மந்தைகள் கூட்டம் கூட்டமாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றை மேய்க்கும் இடையர்கள் கண்விழித்துக் காவல் செய்து கொண்டிருந்தனர். அச்சமயம் திடீரெனச் சோதிப்பிரகாசம் வீச அவர்கள் நடுவே ஒரு தேவ தூதன் காட்சி அளித்து தாவீதன் நகரத்தில் கிறீஸ்து நாதர் உங்களுக்காகப் பிறந்திருக்கிறார். குழந்தையைத் துணிகளால் சுற்றி வைக்கோல் அணையில் வளர்த்தி இருப்பதைக் காண்பீர்கள் என்று கூறி மறைந்தார். அதைக் கேட்ட இடையர்கள் அஞ்சி நடுங்கி அதிசயித்து இரட்சகர் பிறந்த அற்புதத்தை காண பால், தயிர் மோர்களை பாதகாணிக்கைகளாக எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

இடையர்கள் பிரயாணப் பாடல்

1. பதலமீதினில் நாளும்
புகழாகிய மானிடரே சொல்லக் கேளும்
நீதியினால் அரசாளும்
இந்த நீணில மீதினிலே செல்வம் நீளும்

2. ஆதி பிதாவும் யக்கோவும்
மகவாகிய பேர்வழியாகவே தாவும்
சாதியிலே புகழ் மேவும்
செல்வந் தங்கிய கோத்திரம் எங்கள் பிதாவும்

3. கானான தேசத்தில் நின்று
ஒரு காரணத்தால் உள்ளம் பூரணம் கொண்டு
பேரான வெல்லையம் கொண்டு
உள்ள பெத்திலேகமுக்கு வந்ததுண்டு

4. வான பரன் அருள் கொண்டு
அந்த வானுலகோர்கள் வருவதுமுண்டு
மானமுடன் உம்மைக் கண்டு
சில வசர்த்தைகள் பேசி வரச் சொல்வதுண்டு

5. காலி பொற் காலி மேய்ப்போம்
இரு காரிய வீரியமாகவே மேய்ப்போம்
பால் கறந்தே தயிர் தோய்ப்போம்
இந்தப் பட்டினத்தோர்க்கு குடத்து நெய் வார்ப்போம்

முன்னே தீர்க்கதரிசிகள் எழுதி வைத்த பிரகாரம் மெசையா என்னும் உலக இரட்சகரின் வருகை நன்னாள் வந்து விட்டதைக் கண்டு அவர் பிறப்பிடத்தைக் கண்டறிய கீழத்தேய மன்னர்களும்

[illegible]களும் ஆவலோடு காத்திருந்தனர். கீழ்த் திசையில் நவமாய்த் தோன்றிய வால் நட்சத்திரமொன்றை வலத்திசார் மன்னனின் சேவகன் ஒருவன் கண்டான். அவன் கண்ட அதிசயக் காட்சியை தன் அரசனிடம் சென்று கூறினன்.

சேவகன் கண்ட வால் வெள்ளிக் காட்சி

1. தெளிவாக ஒளி கொள்ளும்—சோதி ஒன்று
சோதி ஒன்று
வெளியாக உலகெங்கும்—தோணும் என்ருர்
தோணும் என்ருர்
2. பளீரெனப் பிரகாசம்—ஒளிருதுபார் ஒளிருதுபார்
பரிவாகராசன் முன்—புகலுவேனே புகலுவேனே
3. அரசனும் கேட்டதை—ஆசைகொள்வார் ஆசை கொள்வார்
வரமருள் தேவனே—தேடிப்போவார் தேடிப்போவார்

தன் வாழ்க்கையிலே கண்டறியாத அதிசயத்தைக்கண்ட வலத்திசார் மன்னன் தேவபாலன் பிறந்த் இடத்தைத் தேடி கண்டடையத் துடியாய்த் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். இதே புதுமையை வெலிச்சோர், கஸ்பார் என்ற இரு மன்னர்களும் கண்டனர். மூவரும் ஒன்ருகச் சேர்ந்து பயணத்தை ஆரம்பிக்கத் திட்டமிட்டனர். பொன் மீறை தூபம் வெள்ளைப் போளம் என்ற விலைமதித்தற்கரிய பொருட்களைக்காணிக்கையாக எடுத்துக்கொண்டு ஒரு கப்பலில் ஏறி பிரயாணமாயினர். வால் நட்சத்திரம் ஆகாயத்தில் அவர்கள் முன்னே வழி காட்டிச் சென்றது.

கப்பல்காரர் பாட்டு

ஏலமேலே—ஏலமேலோ—தாகிங்கத் தாதெய்
ஏலவாலே—ஏலமேலோ

1. ஞால முதலோர் புகழும்-எங்கள்
நாதனருள் ஆதரவாய்
சீலமிகு மூவரசர்-உள்ளம்
செழித்திடவே யொளித்துதித்த
பாலமதில்மேல் நிறுவு பாதமரிமாது
படிவமுறு தருமவனி படியின் மலைமீது
கால் விசிறி மாரிமழை காலமருள்சோதி
கடவுளருகொடு மீதவை செலுபவனி பாரும் (ஏலம்)

2. அண்டர் சமர்கொண்டது போல்—வீசும்
பனியாய்க் கனயிருளும்
கொண்டல் தன்னில் மின்னுதுகாண்—அது
குறிப்புடனே மறிக்கவரும்

மண்டல மகிழினிய தண்டலே கேழாய்
மயிலைமீன் மிகுதுததி பயிலுததி நினைவாய்க்
கண்கொண்டிடாமலருள் கனவு நினைவாய்
கரைமீது முடுகாமலுருவோடி வருவாய் (ஏலம்)

3. மாலைகருமாலையிலே—மிக
வாகவெளிதாலிடவே
வேலையெங்கு மேலையுடன்—வெகு
விந்தைபெறு அந்தரஞ் சேர்

4. காலை கொடுவாய் குருவன் வாவல் கெழுறயலை
கடுவாவ லொடு வாளை சுருவோடு பினமீன்
பாலின் நெடுவாயின் முரலூடகம் நெல்மீனும்
பரியாமல் அலை நீரில் விளையாடல் பாரும் (ஏலம்)

மூவரசர்கள் கரைசேர்ந்து தாரகை காட்டிய வழியே நடந்து சென்றனர். யூதர்க்கு இராசா வேருெருவர் பிறக்கப்போகிருரென்று சோதிடர்கள் மூலம் அறிந்த அந்நாட்டு ஏரோது அரசன், தன்தலைமையும், மதிப்பும் கௌரவமும் போய்விடுமேயென்றஞ்சிப் பொருமை கொண்டவனய், அவரைக்கொல்வதற்கு வழிதேடிக்கொண்டிருந்தான். தன் நாட்டில் பிரவேசித்த கீழைத்தேய அரசர்கள் மூவரையும் வரவேற்றுபசரித்துப் பால இயேசுவின்மேல் பத்தியுள்ளவன்போல நடித்து, அவரைத் தானும் சென்று வழிபடுவதற்காகப் பிறந்த இடத்தைத் தேடியடைந்து தரிசித்துத் திரும்பும் வழியில், தனக்கும் வந்தறிவிக்கும்படி கூறி அனுப்பிவைத்தான். அவர்கள் தொடர்ந்து வெகுதூரம் நடந்து செல்கையில், குழந்தை யேசுவைத் தரிசித்து வணங்கியபின் திரும்பிவரும் இடையர் கூட்டத்தைச் சந்தித்தனர். அரசர்கள் ஆயரிடம் ஆண்டவர் பிறப்பைப் பற்றி விசாரித்தறிந்தனர்.

மூவரசர் விசாரித்தல்—விருத்தம்

சொல்ல நில்லும் கோவலர்காள்
தோற்றமுன்மேல் தூற்றுதுபோல்
நல்லவரைக் காண்பதற்கு
நாட்டிலுள்ளோர் காட்டிலுண்டோ
செல்வமுறுமிந்நகரின்
சேருநவமான செய்தி
அல்லலில்லாதே யறிந்தால்
ஆனபடி சொல்வீரே

அரசர்களின் கேள்விக்கு ஆயர்கள் தாம் கண்ட அற்புதக் காட்சிகளைப்பத்தி விநயத்துடன் பகருகின்றனர்.

இடையர்கள் வரலாறு கூறுதல்

1. பூமேவு காவலரே—உம்மைப்போற்றுகிரேும்
உண்மை சாற்றுகிரேும்
2. தேவ அருள்பொருந்தி—ஒரு சிஷன் வந்தார்
உள்ளம் கூசி நோந்தேன்

1. ஆதமோடே வையந்த நாளிலே—பொல்லா
அலகையது மொழிந்த கோளிலே
தேவன் மொழி மறந்த பாளிலே—தள்ளி
விட்டுக்கெட்டார் பரன் முன்ருலே.

போதமுடனே அத்தன் பூவிற்பிறக்கப்
புவியில் நல்மனதுள்ள பேர்களும் சிறக்க
ஓதுங்க தீயினிற் கபாடங்கள் திறக்க
உண்மை சிறக்க அக்கியானத்தை மறக்க (தேவன்)

2. தேவ சம்மன சானவர்கள் நாடவும்—ராக
சங்கீதங்கள் பல பாடவும்
கோவலருடனங்கே யோடவும்—கண்டு
கும்பிட்டு அவரன்பு கூடவும்

ஆவைமரியினுளமாது செழிக்க
அப்பரென்றே சூசையப்பருங்களிக்க
பூவில் மனுவுருவதாகவே துளிக்கப்
புகழ்ந்து புகழ்ந்து உலகோர்கள் களிக்க (தேவன்)

3. சாபம் பெறு பசாசைச் சார்ந்ததும்—மறு
தன்னிலன் பாக மன மோர்ந்ததும்
பாவ விக்கிரகத்தை நேர்ந்ததும்—கண்டு
பணிந்திட அங்கேயங்கே சார்ந்ததும்

தீபதூப மடையிட்ட சாபமும்
தேவனெனவே மொழிந்திட்ட கோபமும
அலகையில் முழுகிட்ட பாவமும்
அறிய அறியக் கும்பிட்டதும் போகத் (தேவன்)

இவ்வாறு தேவசுதனை வழிபட்டுத் திரும்பிய மூவரசர்கள், வானதூதன் கட்டளைப்படி வந்த வழியிலேயே செல்லாமல், வேறு பாதையால் சென்று தத்தம் நாடுகளையடைந்தனர். இவர்களைக் காத்திருந்து ஏமாந்த ஏரோதரசன் ஆத்திரமும் கோபமும் கொண்டவனாய்த் தன் சேவகரை அழைத்து, ஓரே தேவ குழந்தைக்காக நாட்டிலுள்ள இரண்டு வயதிற்குட்பட்ட சகல ஆணகுழந்தைகளையும் தேடி வெட்டிக் கொல்லும்படி கட்டளையிட்டான். மன்னன் கட்டளைப்படியே சேவகர்கள் வீடு வீடாகச் சென்று அகப்பட்ட ஆண் குழந்தைகள் அனைத்தையும் துடிக்கப் பதைக்க வெட்டிக் கொன்றனர். சேயை இழந்த தாய் மார்களின் அழுகைக் குரல் நாட்டைத் துக்க சாகரத்தில் ஆழ்த் தியது. சில அன்னையர்கள் குழந்தைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு ஆங்காங்கே ஓடியொழித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

(9) தாய்மார் புலம்பல்

1. ஆத்தாடியம்மாடி—சற்று
அடைக்கலம் தாடியம்மா
பார்த்திபன் ஏரோதையிட்ட
பொல்லாப் பாதகர்கள் வாருரம்மா.

2. கால்பிடித்தோம் தாய்மாரே—எம்மைக்
காரும் கண்பாருமம்மா
நாலுதிக்கும் பாலகரைத்—கொன்று
நாசமிடப்போருரம்மா.

3. ஆரிடவும் நாம் போயுரைப்போம்—சொல்லி
ஆறிடவும் தேறிடவும்
ஊரடங்கத்தானழுது—கண்ணீர்
ஓடுகுதே ஆருக.

4. என்ன செய்வோம் ஏது செய்வோம்—வாடா
என் மகனே கண் மணியே
கன்னி மரியாள் பயின்ற—எங்கள்
காரணனே காரீரோ.

ஏரோதனின் சதிச் செயலைக் கேள்விப்பட்ட தேவதாயாரும், சூசையப்பரும் குழந்தை யேசுவை யெடுத்துக் கொண்டு எகிப்து தேசத்திற்கு ஓடிப் போயினர். உலக மாநதரைப் பாவத்தி னின்றும் இரட்சிப்பதற்காக மண்ணுலகில் மனுவுருவான தேவ சுதன் பிறந்த நாள் முதலே அவரது எதிரிகளால் பெரும் உபாதைகட்கு உட்படுத்தப்பட்டார். இத்தனை பாடுகளும் எமக் காகவே யென்பதையுணர்ந்து, பாவிகளாகிய நாமும் 1956 ஆண்டு கட்குமுன் பெத்லேம் நகரில் திருவவதாரஞ் செய்த, உலக இரட்சகரின் ஞாபகார்த்த ஜெனன தினமாகிய இச்சுப நத் தார்த் தினத்தில் நமது பாவங்களையும் மன்னித்து மோட்ச இராட்சியத்திற்கு வழிகாட்டும்படி தேயாலயங்கட்குச் சென்று திருக் குடிலின் முன்தெண்டனிட்டு அவர்தம் திருவடிகளை வாழ்த்தி வணங்குவோமாக. . . . .

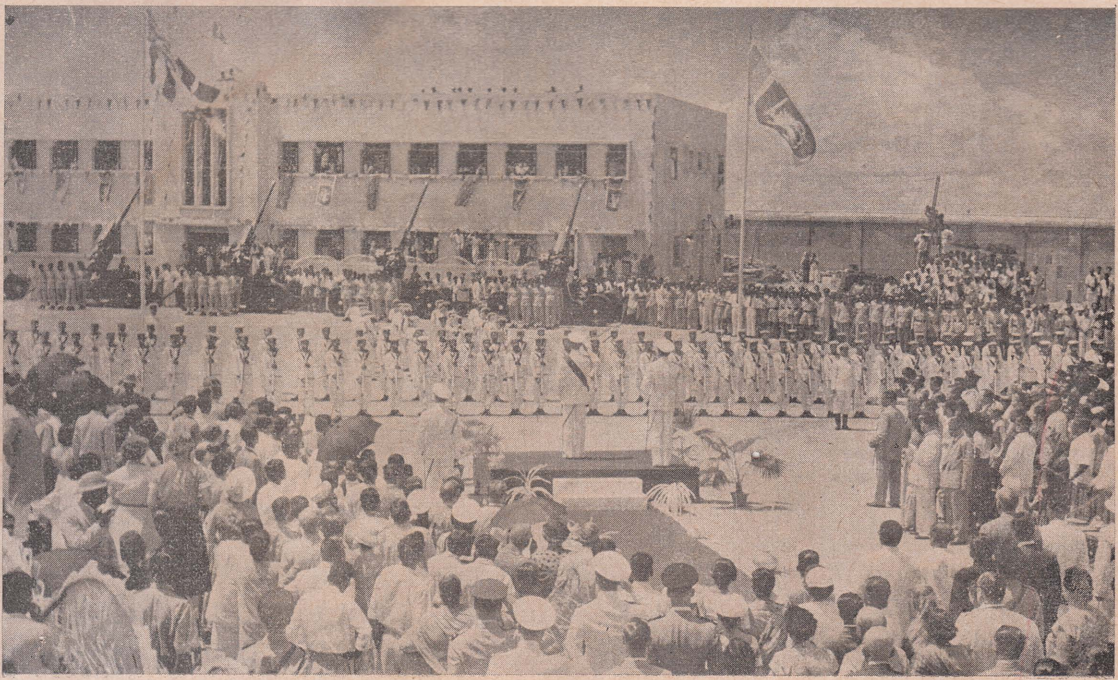

ரேயல் இலங்கைக் கடற்படையின் மரியாதை அணிவகுப்பை கோமகன் பார்வையிடுகிருர்,

ஞாயிற்றுக்கிழமையில் ஒரு மரக்கறிச் சந்தைக் காட்சி

அரசாங்க பிரசுர நிலையத்தில் பெறக்கூடிய நூல்கள்

		விலை ரூ. ச.		தபாற் செலவு ச.
1.	இலங்கைக் கல்வி முறைச் சீர்திருத்தம் சம்பந்தமாய ஆலோசனைகள்	55	..	10
2.	அரசாங்க பாஷைக் கொமிஷனின் நான்காவது இடையறிக்கை	50	..	15
3.	அரசாங்க பாஷைக் கொமிஷனின் ஐந்தாவது இடையறிக்கை	1.20	..	35
4.	இந்து ஆலயங்களும் தரும நம்பிக்கைச் சொத்துகளும்	70	..	15
5.	இந்துமத அறநிலையங்கள், ஆதீனங்கள் முதலியனவை பற்றிய விசேஷ விசாரணைச் சபையின் அறிக்கை 1951 ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் ..	2.00	.	35
6.	இலங்கைக் குடிமதிப்பு—1946	5.00	..	35
7.	6 ம், 7 ம், 8 ம் வகுப்புகளில் கல்வியூட்டும் மொழிகளாக தேசிய மொழிகளை இலகுவில் அமைத்துக்கொள்வதற்கான சிபார்சுகளைச் செய்தற்கு நியமிக்கப்பட்ட சபையின் அறிக்கை	1.45	..	35
8.	இலங்கை அரசியற் சீர்திருத்த விசாரணைச் சபையின் அறிக்கை—1945 ம் ஆண்டு செப்ரெம்பர் மாதம் ..	2.00	..	35
9.	சுகாதார சேவைகளின் பதில் அதிபரது 1953 ம் வருட நிர்வாக அறிக்கை	1.55	..	35
10.	குடிமதிப்பு புள்ளிவிபர தற்காலிக அதிபரினது 1953 ம் வருட நிர்வாக அறிக்கை	60	..	20
11.	இலங்கைப் பறவைகள்—சித்திரசகித நூல் ..	5.00	..	35

அரசாங்க பிரசுர நிலைய அதிபர்,

தபால் பெட்டி நிர். 500,

கொழும்பு, 1.

என்ற விலாசத்தில் நூல்களைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

தகவற் பகுதியினருக்காக, இலங்கை அரசாங்க அச்சகத்திற் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.